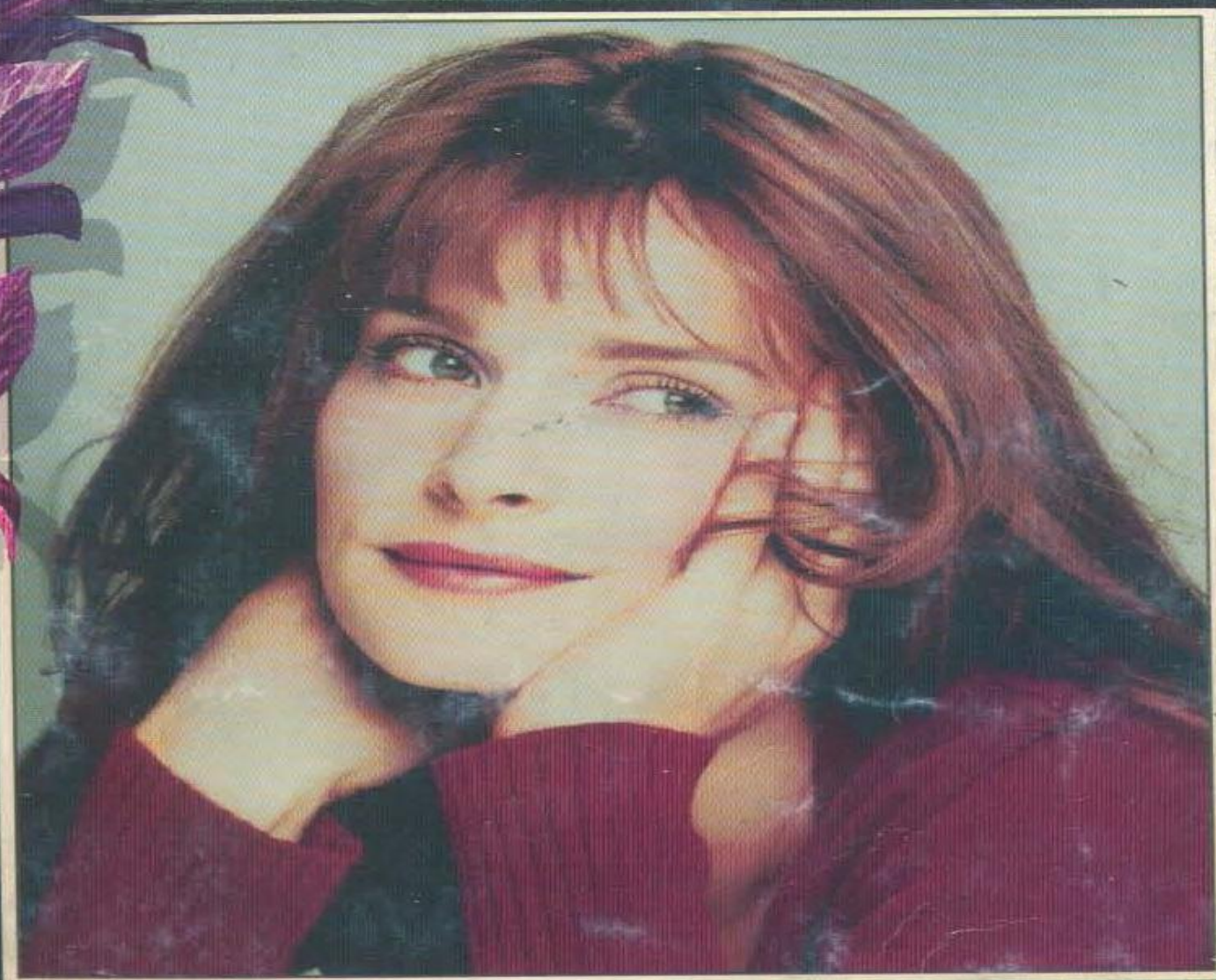

От авторката
на бестселъра
ГРАДИНАТА
НА ЛЪЖИТЕ

АЙЛИН
ГОУДЖ

БЛАГОСЛОВЕНИ
КНИГА
ПЪРВА
ЛЪЖИ

АЙЛИН ГОУДЖ
БЛАГОСЛОВЕНИ ЛЪЖИ
КНИГА ПЪРВА

Превод: Гергана Попова

chitanka.info

Разказ, който ще стигне до сърцето на всяка жена, която е обичала, изгубила е любовта... и е намерила кураж отново да я потърси.

Грейс Траскот разкрива скандалната тайна на баща си, но не е очаквала, че ще отвори кутията на Пандора. Само още един човек знае истината, но не желае да говори...

С тази свежа, реалистична и трогателна история за фамилията Траскот Айлийн Гоудж надминава предишните си бестселъри.

ЧАСТ ПЪРВА

ПРОЛОГ

Вашингтон, окръг Калифорния, 1964

Трябва да е нещо спешно, помисли си Грейс.

Защо иначе татко ще кара толкова бързо? Тя погледна твърдо стиснатите му устни, бръчките на бузите му, които приличаха на процепите в някоя скала. През повечето време татко се усмихваше и тогава бръчките на бузите му се извиваха по начин, който я караше да си представя панделките върху голям, прекрасен подарък.

Но сега не беше засмян. Когато секретарката му се обади преди малко, Грейс го чу да говори с нисък буботещ глас, сякаш се опитваше да успокои Маргарет, като в същото време не дава на нея и на Сиси да чуят думите му. Какво обаче е могло така да разстрои Маргарет? На бюрото си в стаята пред големия, декориран с ламперия кабинет на татко, тя винаги изглеждаше елегантна и уравновесена. Любимата шега на татко за неговата секретарка беше, че тя би трябвало да стане шеф на Пентагона, вместо само да ръководи неговия кабинет в сградата на Сената.

Маргарет почти никога не се обаждаше на татко вкъщи, а ако позвънеше, то обикновено ставаше дума за важни документи, които трябваше да се носят някъде, или за спешно съобщение. Нейна работа е, беше казала веднъж Маргарет на Грейс, да не дава на хората да тормозят татко й.

Особено в събота и неделя. Много често, когато татко им не можеше да дойде в Ню Йорк, Грейс и Сиси (съпровождани от бавачката, ако майка им е твърде заета), взимаха влака за Вашингтон и оставаха с татко в апартамента му на улица П. А ако се обадеше някой успял да се промъкне покрай Маргарет, татко приключваше колкото се може по-бързо разговора и после намигаше на Грейс по онзи особен начин, който означаваше „може да почака до понеделник“.

Хората непрекъснато звъняха или пишеха писма на татко й. Някои се бяха разорили и имаха нужда от работа. Други търсеха помощта му, за да се прокарат нови закони. Идваха чернокожи, които

гневно искаха разни неща или пък със сълзи на очи му благодаряха за всичко, което беше сторил за тяхната кауза.

И ето че днес неочаквано Маргарет имаше нужда от помощта на татко. Щом затвори слушалката, татко им ги качи в колата, без дори да чака баващата да се върне от църква.

Къщите и пълните с хора тротоари на стария град Александрия отстъпиха място на ливадите и заобиколените с дървета имения на Маунт Върнън. Грейс стискаше лъскавата дръжка на буика. Ами ако катастрофират и се наложи тя бързо да изскочи от колата? Начинът, но който шофираше татко ѝ, караше на гърлото ѝ да засяда една голяма буца.

— Татко, защо ние... — Остър завой, при който гумите им изсвистяха рязко, прекъсна думите ѝ.

— Не сега, Грейс — отвърна татко ѝ малко грубо, без да откъсва очи от пътя. Къдравата му, вече побеляваща рижава коса, изглеждаше по-рошава от обикновено.

До нея Сиси седеше кротко и смучеше червена захарна пръчка. Петгодишната Сиси беше по-послушна от Грейс, която беше почти на десет години и „би трябвало да разбира повече“. Облечена в розова лятна рокля на точки и леки пантофки, Сиси напомняше на Грейс голяма възглавница с къдрички. Само дето възглавниците не мрънкаха и не се глезеха, както правеше това Сиси в отсъствието на мама и татко, когато те нямаше как да видят колко досадна може да бъде.

— Какво сладко дете — казваха винаги хората за Сиси. Никой не говореше такива неща за Грейс, чиито колене бяха непрекъснато в рани, а изразът на лицето ѝ подсказваше, че иска да научи повече, отколкото ѝ се казва.

Веднъж, когато Грейс попита майка си защо не може всичките да се преместят във Вашингтон и да живеят с татко, защо трябва да чакат, да не би да не го изберат за още един мандат, майка ѝ отсече:

— Задаваш прекалено много въпроси.

Според майка ѝ не беше особено учтиво да се задават много въпроси.

Този път Грейс мълчеше, докато татко ѝ паркираше колата до тротоара пред една малка занемарена жълта къща, скрита зад доста прораснали храсти и дървета с провиснали клони. Гледаше го как

отвори вратата, като се обърна към тях едва когато с единия крак вече беше навън.

— Наглеждай сестра си, чуваш ли? Няма да се бавя. — Татко ѝ говореше така, като че бе останал без дъх. Той протегна голямата си зачервена ръка и погали Грейс по коляното.

Грейс не разбираше защо не може да влязат вътре заедно с него. В службата на татко им Маргарет винаги ги посрещаше с усмивка. Понякога в бюрото ѝ имаше скрити лимонени вафли и тя изнасяше цяло представление, докато даваше на Грейс и Сиси да си хапнат по една, като се преструваше, че го прави тайно от баща им. Защо Маргарет да не иска да ги види сега?

Грейс понечи да обясни колко е уплашена и разтревожена. Но само кимна и каза:

— Добре, татко.

— Ето това е доброто ми момиче.

Откак се помнеше, той все така я наричаше — доброто ми момиче. Но тя невинаги беше добра. И рядко беше послушна. Не че не се опитваше, просто беше много любопитна. Когато ѝ кажеха да си седи на мястото, не се удържаше и подаваше глава през вратата или пък се качваше на пръсти по стълбите, за да разбере какво искат да скрият от нея възрастните. Като онзи път, когато татко се ядоса, защото сестрата на майка им — Зелма — се омъжи, а Джема и Чарлз не бяха канени на сватбата.

— Блесинг е в дълбокия Юг, Джин. Ти и твоят Комитет направихте чудеса, що се отнася до негрите, но не можете да очаквате нещата да се променят за един ден. — Гласът на майка ѝ се издигаше нагоре по стълбите в старата им къща на Парк авеню, където седеше Грейс, свита зад резбованите перила. — Разбира се, съгласна съм, че е трябвало да ги поканят. Те са част от нашето семейство, откак аз съм била с пелени. Но ти познаваш майка. Ако настоявам, ще получи още един удар.

Татко промърмори нещо, което подсказваше, че колкото до него, няма да е голяма загуба баба им да получи още един удар. После, сякаш да покаже на майка им, че не е мислил това сериозно, каза закачливо:

— Корделия, понякога си мисля, че се омъжи за мен само за да шокираш майка си.

Тогава Грейс разбра по плътния бумтящ смях, който се издигна като балон, че той не обвинява майка им за упорството на баба Клейборн.

Докато наблюдаваше как широкият, леко приведен гръб на баща ѝ изчезва по сенчестата пътека пред къщата, на Грейс ужасно ѝ се прииска да изтича след него. Чудеше се каква ли е къщата на Маргарет отвътре. Никога не си беше представяла Маргарет другаде, освен зад бюрото в работата на баща ѝ, на което имаше голяма черна пишеща машина и подредени купчини хартия.

Но не можеше да тръгне след татко си. Беше обещала.

Бръкна в джоба на якето и извади своята захарна пръчка. Не приличаше на Сиси, която се нахвърляше на лакомствата като малка дебела златна рибка. Обичаше да пази нещата за по-късно. Така беше по-приятно, защото предчувстваше удоволствието с часове, понякога дори цял ден. Но когато извади захарната пръчка, която татко ѝ беше дал сутринта, видя, че е станала цялата лепкава и покрита с малки късчета мъх. Въпреки това я задъвка, ядосана на себе си, ядосана и на Сиси, която беше твърде малка и не разбираше какво става.

— Горещо ми е — измрънка Сиси.

Грейс смъкна до долу и двата предни прозореца.

— Ето — каза тя, като се опитваше да звучи като мама, когато иска да покаже, че въпросът е приключен веднъж завинаги.

— Пак ми е топло.

Сиси започна да се върти на мястото си до нея. Слънцето, което напичаше през прозореца, караше потъналите в сянка дървета покрай къщата да изглеждат като хладен поток, който предизвикваше Грейс да запретне панталони и да влезе в него.

Грейс, на която също ѝ беше горещо, отсече ядосано:

— Не, не ти е топло. И ако не престанеш да си събуваш обувките, ще те плесна.

Сиси прекрати опитите да си разкопчае обувката и се разплака — нисък безцелен звук, подобен на онзи, който издават мухите, когато се удрят в стъклото на прозореца. Захарната пръчка се изплъзна от ръката ѝ и падна на пода, където се превърна в безформена, лепкава купчинка.

Грейс се опита да изтрие лепкавата ръка на Сиси с една смачкана салфетка, но доброто ѝ намерение като че само още повече влоши

положението. Кръглото лице на Сиси се сгърчи и по бузите ѝ потекоха сълзи.

— Искам мама! — зави тя.

— Искаш да кажеш, татко — поправи я Грейс. — Искаш татко.

— Не, мама.

— Мама е в Ню Йорк — отсече Грейс. — Ето — тя напъха захарната си пръчка в ръката на Сиси, — вземи моята.

— Не я искам! — Сиси я хвърли на седалката.

На Грейс също ѝ се дощя да се разплаче. Цялото тяло я сърбеше от горещината, освен това съжали, че се е скарала на Сиси, защото сега тя самата искаше да си събуе обувките. На всичкото отгоре се налагаше да отиде до тоалетната.

— Ей сега се връщам — каза тя на Сиси. — Не мърдай.

„Това е все едно да кажеш на рибата да не отлита“ — помисли Грейс. Сиси много мрънкаше, но никога нищо не предприемаше.

Докато вървеше по пътеката пред къщата, Грейс забрави колко е ядосана заради сестра си и отново изпита страх. Откъм сградата до нея долитаха звуци — лоши звуци. Викове. Глас, подобен на този на Маргарет, пронизителен, умолителен. И мъжки глас, но не на татко, а дрезгав и зъл. Господин Емори? Грейс никога не бе мислила за снимката на бюрото на Маргарет, за мъжа с тъмното лице и в униформа, като за истински човек.

А сега усети кожата на ръцете ѝ да настръхва.

Бързо си каза, че звуците най-вероятно се дължат на увеличения телевизор. Вътре в къщата ще бъде прохладно и спокойно. Маргарет ще носи безупречно изгладена блуза и пола, ще се усмихне, ще приклепне, та да може да погледне право в очите на Грейс, и ще каже:

— Бре, наистина растеш толкова бързо, че не мога да те догоня!

Маргарет Емори беше чернокожа, но нито изглеждаше, нито се държеше като Джема или стария Чарлз. Първо, не беше много тъмна. Кожата ѝ приличаше по цвят повече на бежовата пудра, която майка ѝ държеше в чантата си и от време на време нанасяше на носа си. Маргарет, освен това носеше копринени чорапи и обувки с висок ток като мама. Косата ѝ беше права с подвити краища. Когато говореше по телефона и уреждаше срещите на татко, звучеше много делово. Повечето хора я наричаха „госпожа Емори“, но беше казала на Грейс, че може да ѝ вика Маргарет, както и татко ѝ.

— Ти коя си?

Гърлен глас, който сякаш изскочи от сенките покрай заобиколената с дървета пътека, спря Грейс.

— Аз... аз търся татко — примижа Грейс, та очите ѝ да се приспособят към рязката смяна на светлина със сянка.

На най-горното стъпало седеше кльощаво момиче с клин до коленете и прекалено голяма тениска. Грейс я позна веднага от снимката, която стоеше на бюрото на Маргарет до тази на господин Емори. Имаше светлата кожа на майка си и бледозелени очи. Косата ѝ стърчеше сплетена на две къси плитки от двете страни на продълговатото лице с особени, наклонени скули.

— Не те питах това.

Приглушеният, почти възрастен глас отново стресна Грейс. Напомняше ѝ за една от нейните учителки — госпожица Марч, която ходеше с тъмно червило и винаги миришеше на цигари.

Грейс започна да се дразни.

— Аз съм Грейс Траскот — отвърна тя. — Ти коя си?

— Нола. — Говореше небрежно, почти грубо.

— О.

Грейс погледна входната врата, чието овално стъкло сякаш ѝ намигаше весело. Вече ѝ се пишкаше неудържимо. Тя стъпи на най-ниското стъпало пред верандата.

— Не може да влизаш вътре — осведоми я Нола със своя глас на учителка.

— Защо?

Нола вдигна поглед към небето.

— Защото.

Като че Грейс беше на две години и трябваше да ѝ се обяснява, тя добави:

— Те говорят.

— Кои?

— Мама, татко и чичо Джин.

Но това не беше просто разговор. Дори и отдалеч гласът на господин Емори сякаш се изстрелваше в засенчената тишина като юмрук, готов да размаже нещо. Грейс усети, че ѝ става много горещо и се разтреперва. Страхуваше се да не се напишка.

Освен това се ядоса. На това намръщено момиче, което се държеше, сякаш има пълно право да вика на татко ѝ „чичо Джин“. После си спомни разказа на баща си, според който, когато Маргарет трябва да работи извънредно, Нола идвала да си пише домашните в кабинета. Така било, защото бащата на Нола бил моряк, много отсъствал от къщи и нямало кой да я наглежда. Грейс можеше да си представи как татко ѝ кани Нола в кабинета и ѝ помага да си реши задачите по математика, и може би дори ѝ позволява да се свие на мекия диван с книга в ръка, както обичаше да прави самата тя. И понеже Нола е толкова странна, татко е особено мил с нея. Татко имаше слабост към чудациите — те правят света по-интересен, казваше той.

След това Грейс забрави за Нола, тъй като гласовете вътре зазвучаха високо и яростно.

— Май са вбесени — каза Грейс разтревожена.

— Това е просто татко. Той става такъв понякога.

Нола уж небрежно сви рамене, но Грейс видя, че кожата в края на устните ѝ е побеляла. Забеляза, че Нола седи със свити пред гърдите крака, а дългите ѝ ръце са обгърнали здраво глезените ѝ. „Тя също е изплашена“ — осъзна Грейс.

Но щом изкачи стълбите и понечи да мине покрай Нола, тя скочи на крака, настръхнала като котка. Беше по-висока от Грейс с няколко сантиметра, с дълги възлести ръце и крака и големи месести стъпала.

— Не може да влизаш вътре — каза още по-категорично този път.

— Трябва да отида до тоалетната — осведоми я Грейс високомерно.

— Мама каза да стоим отвън. — Нола я погледна, както гледаше госпожица Марч, ако Грейс отговаря в час, без да е вдигала ръка. Странните ѝ зелени очи се присвиха и почти се затвориха, като че се готвеше да скочи.

Въпреки това Грейс мина покрай нея. Усети как Нола хваща ръката ѝ, но се измъкна и се приближи до входната врата.

— Това не е твоята къща — изсъска Нола.

— Не ме интересува чия е къщата — каза ѝ Грейс.

Грейс трепереше, а гащичките ѝ като че вече бяха малко мокри. Но не смяташе да показва на това нахално момиче колко е изплашена.

Тя отвори вратата и се вмъкна вътре.

— Татко! — опита се да извика Грейс, но звукът, който издаде, беше тих като шепот.

Като се стрелна през малкия подреден хол на Маргарет, тя тръгна по посока на викащите гласове, които се чуваха все по-ясно, колкото повече тя се приближаваше към задната част на къщата. Сърцето ѝ биеше силно. В края на тесния, зле осветен коридор забеляза отворена врата. От мястото, където стоеше, можеше да види само облегалката на някакъв стол с праметнато отгоре мъжко сако. Приблужи се внимателно, като се промъкваше покрай стената, за да може да погледне вътре, без никой да я усети.

Щорите бяха спуснати, но през тях се процеждаха тънки ивици светлина и открояваха старателно оправената спалня и тоалетката, която ѝ се стори странна, докато Грейс не осъзна причината за това: за разлика от тоалетката в стаята на майка ѝ, където върху дантелена покривка имаше скъп комплект тоалетни принадлежности, гребени и четки със сребърни дръжки, тук нямаше дрънкулки, нямаше флакончета с парфюм, нямаше бурканчета с крем за лице или пък тубички с червило, нямаше нищо, освен един обикновен дървен гребен.

Маргарет, облечена в поизмачкан пеньоар, който съвсем не приличаше на безупречните костюми, с които ходеше на работа, стоеше с гръб към гардероба, с притисната към устата си ръка, с широко отворени от страх очи. Срещу нея, от другата страна на леглото, се беше изправил едър мъж с униформен панталон и бяла риза със запретнати ръкави. На мътната светлина ръцете му изглеждаха тъмни и лъскави.

Татко ѝ беше останал при вратата, с гръб към Грейс. Тя виждаше отражението му в огледалото зад Маргарет, огромен и разрошен, напомняше ѝ за историята на Самсон, която сестра Бонифация беше разказала в час по вероучение. Спомни си още една история, която баща ѝ беше разказал, за времето, когато бил пожарникар, много преди да стане сенатор и дори преди да го изберат в Конгреса. Как веднъж той се втурнал в горяща къща, която всеки момент щяла да рухне, и изнесъл оттам едно тригодишно момче, което се Крисло за по-сигурно под леглото. Един прозорец се взривил пред лицето му, докато слизал по стълбата, и татко можело да загине, ако бил без маска и каска. Над

едното му око още имаше морав белег, който Грейс обичаше да гали с пръст. Кожата беше мека, почти като коприна, различна от останалата, грапавата част от лицето му.

Сега, тъй като отражението му беше почти цялото скрито в сянка, Грейс виждаше само белега на баща си, който изпъкваше ясно на една от ивиците светлина.

— Пусни го, Нед, преди някой да пострада.

Гласът му изтрещя като гръм.

В този момент Грейс забеляза пистолета, който държеше мъжът на Маргарет. Изведнъж започна да се задушаваше. Опита се да вкара въздух в дробовете си, но те като че бяха пълни с памук. Тя се наведе още по-надолу, твърде изплашена, за да избяга.

— Ти за какъв се мислиш, да ти не се не види, дето си влизаш така в къщата на човек и му нареждаш какво да прави? — Нед размаха пистолета към татко й. — Да, знам, ти си големият герой, дето всеки негър се навежда да му целува обувките. Тоя, дето марширува с доктор Кинг за правата на чернокожите. Хубаво де, ами кво ще кажеш за правата ей на този чернокож, а?

Хлип задави гласа му. Пистолетът се затресе обезпокоително в ръката му.

— Какво ще кажеш за мъжа, който се прибира вкъщи при жена си, дето вече не му е жена?

— Ти не знаеш какво говориш, Нед — каза татко й, като се опитваше да звучи разумно. Гласът му не беше изплашен, само беше тъжен, както тогава, когато говори с микрофона на погребението на президента Кенеди.

— За Бога, бе, човек, не ми казвай, че не знам! — Нед почти крещеше. — Мислиш си, че просто щото ти си шефът, значи ти плащаш сметките тука и ти ще казваш кое как? Ти не знаеш нищо за това, дето става извън тежкарския ти офис...

Грейс изведнъж осъзна, че Нед плаче — бузите му бяха мокри, а ръката му нестабилна, докато вдигаше пистолета и се прицелваше в Маргарет.

— Остави пистолета, Нед — този път баща й говореше по-строго. — Каквото и да е това недоразумение между теб и Маргарет, сигурен съм, че...

— Няма никакво недоразумение! — изкрещя Нед. — Каквото съм видял, видял съм! — Сега той гледаше право към Маргарет и стискаше пистолета, за да спре тресенето му. — Ти... ти... кучко. Винаги си мислила, че си по-добра от останалите негри. Даже говориш като бяла дама. А сега взимаш и последното, което ми остана. Боже Христе, трябва да те у...

— Не, Джин! — гласът на Маргарет премина в писък, когато татко ѝ се хвърли напред и се стовари върху Нед.

Грейс, свита в коридора пред стаята, усети как всичко замръзва неподвижно. Само сърцето ѝ, което изведнъж беше станало неимоверно голямо за тялото, продължи да бие силно. Нещо топло и мокро се стече по вътрешната страна на крака ѝ и тя смътно осъзна, че се е напишкала. Но всичко това като че се случваше с някой друг. Гледаше безпомощно как Нед и татко ѝ се боричкаха в стаята. Татко ѝ беше по-едър, но господин Емори беше подивял, полудял. От гърлото му излизаха странни гъргорещи звуци, докато извиваше ръката на татко ѝ, а той се опитваше да се освободи.

Като хипнотизирана Грейс гледаше с ужас пистолета, попаднал в ивица прашна светлина, която обхващаше и напрегнатите кокалчета на Нед — смъртоносно бижу, което се въртеше насам-натам и проблясваше злокобно.

Неочаквано прозвуча оглушителен трясък — като че някой разцепи стаята на две, — от който в ушите ѝ отекна остра, пулсираща болка, а земята се изплъзна изпод краката ѝ. Тя падна на дупето си.

През жужащия облак, с който сякаш бяха обвили главата ѝ, тя наблюдаваше как Нед пада на леглото. В гърлото му разцъфтяваше огромно червено цвете и се разпростираше по бялата покривка на леглото.

Кръв. Това беше кръв.

Тя запуши с ръце ушите си и започна да пици. Или поне ѝ се струваше, че пици. От устата ѝ излизаше само острият звук на дъха ѝ.

Подът под нея се залюля и се наклони на една страна. Ужасът ѝ беше огромен, като някакво голямо чудовище, което я беше погълнало и не беше оставило нито частичка от нея, която да чувства нещо различно от страх. След това обаче вцепенението започна да отминава. Под гащичките напишканото я сърбеше. Болеше я дупето от падането

на пода. Но щом се опита да стане, краката ѝ се сгънаха като на хартиена кукла.

Най-накрая, като се подпираше на стената, тя успя да се изправи. Взе да отстъпва назад и се бутна в някого. Извика приглушено и се обърна кръгом. Кльощавото момиче стоеше зад нея, замръзнало на сред път, очите му вече не бяха издължени, а кръгли и сребристорбели като монети. То също беше видяло. Беше видяло всичко.

И двете се обърнаха, когато Маргарет изпищя диво. Докато гледаше как пистолетът пада от ръката на татко ѝ на пода с кухо „дрън“, а Маргарет се отпуска на колене пред окървавеното легло, на което лежеше Нед, на Грейс ѝ се прииска да вземе една гумичка и да изтрие всичко, както правеше, когато обърка нещо в тетрадката си. Искаше ѝ се да направи така, че това да не се е случвало. Тя, татко и Сиси да седят в колата и да пътуват към брега на океана при Мериленд, където той ще им купи рула с омари, а тя ще тича по кея, ще усеща старите гъбясали дъски под краката си, а в подметките на гуменките ѝ ще се забиват рибарски кукички.

Но когато се обърна отново към Нола и видя сивкавото ѝ лице, Грейс разбра, че нещата не може да се върнат назад. Каквото и да стане оттук нататък, Грейс никога няма да забрави това. Нито пък, беше сигурна, щеше да го забрави момичето, което стоеше зад нея напрегнато и неподвижно, с безизразно лице, ако не се смятат странните, огромни очи.

ПЪРВА ГЛАВА

*И ако някой дом
се раздели на части една
против друга,
тоя дом не може устоя...*

Марк.

3:25

Грейс протягаше ръце назад, за да закопчае роклята си, когато забеляза петното тъкмо над дясната гърда — мъничък знак, подобен на петно на Роршах.

Подразни се. Коприна! Би трябвало е да я забранят със закон заедно с азбеста и червена боя номер две. Кога за последен път е носила коприна, без да се наложи веднага след това да тича до химическото чистене? Всъщност кога изобщо е носила коприна за последен път?

Един образ отпреди доста години пробяга през ума ѝ: тафтени поли с цвят на малинов шербет, букет орхидеи, обвил китката ѝ. Някакво ужасно мероприятие в клуба, на което отиде по настояване на баба си. Към края на вечерта, припомни си тя, орхидеите изглеждаха като прегазени от армията на Шърман. Ако се съди по приказките на хората в Блесинг, армия, която е изминала своя опустошителен път през Джорджия само преди седмица.

С поглед вперен в гардероба, Грейс си представи предстоящата вечер като бойно поле. „Нима има значение с какво съм облечена?“

Хана сигурно ще се зарадва безумно, ако отвори вратата по бельо. Още едно основание да не харесва приятелката на баща си.

Приятелка. Думата прозвуча в ума ѝ като нещо надраскано в училищен лексикон, нещо от времето на пубертета, преходно, някак незначително. Боже мили, та тя е на трийсет и седем години, а е нечия приятелка.

„Би било различно, ако бяхме женени.“

Но дали наистина иска това — да стане пак съпруга и да играе ролята на мащеха на Бен и Хана? Не й ли стига, че е родна майка на тийнейджър? Освен това Джек дори не е поискал ръката й. Щом се споменеше този въпрос, той успяваше ловко да го заобиколи.

Грейс усети как я присви стомахът и изведнъж си представи ясно, че тази вечер съвсем нищо няма да е наред. Бързо отпрати тази мисъл към кътчето в ума си, онасловено: „Въпросът още не е решен“ (тъкмо под „Може би нещата ще се наредят от само себе си“ и над „Губиш си времето“). Така. Фактът, че за пръв път ще вечерят всички заедно — и петимата, — не е достатъчна причина за паника. Ще има достатъчно поводи за това след пристигането на Хана.

Измъкна се от роклята и почувства същото облекчение, което изпитваше всеки път, когато вечер сваляше чорапогащника след цял ден телевизионни предавания, интервюта, раздаване на автографи. Хвърли дрехата в дъното на гардероба и взе от закачалката чифт дънки. Омекнали от многократно пране, те се плъзнаха по бедрата и хълбоците й като втора кожа. След това нахлузи блузон от синкавочерен атлаз, заприличал от носене на велур, обшит с черно и украсен с монограм, който не можеше да се разчете. Ако го загащи в панталона и навие ръкавите четири пъти, й ставаше прекрасно. А сега да сложи и украсения с раковини колан „навахо“. Готово.

Осветена от червеникавокафявия блясък на следобедното слънце, което се процеждаше през капандурата на таванската спалня, Грейс изучаваше образа си в голямото огледало на вратата на гардероба, като че се вглеждаше в снимката на човек, когото още не е опознала. Лешникови очи върху сърцевидно лице, което вече нямаше момичешки вид, а беше с малки бръчици, като линиите върху тънка хартия, първо смачкана, а после разгладена отново. Тъмна права коса, която стигаше до щръкналите костици на прекалено слабите й рамене — още не е прошарена, но може би не се е вгледала достатъчно.

Това лице на приятен човек ли е? Би ли поискал някой тази жена да му бъде приятелка? Съпруга? Мащеха?

Бим-бам.

В гостната, оттатък коридора, часовникът с махало на баба Клейборн отбеляза часа със звън, който Грейс намираще за малко зловещ. Изброи шест удара. Боже, Джек и децата му ще бъдат тук след

по-малко от половин час, а тя още не беше изчистила, дори не беше сложила на котлона водата за ориза.

Набързо размисли дали да не се обади на Джек и да му каже, че не се чувства добре — внезапен грип. Не, така няма да стане. Ще долети като куршум, помъкнал пластмасова съдинка пилешка супа с пасхални хлебчета от маца, купени от Лу Сигел, като онзи път, когато наистина беше болна.

Ами стресът в последно време? Този номер ще мине. В края на краищата той ѝ е издател, знае колко претоварена е напоследък програмата ѝ покрай книгата — всички тези пътувания до Вашингтон, интервютата с хора от предишния персонал, с приятели, депутати и бивши депутати, с дългогодишни чиновници — всички, които може да са познавали Юджин Траскот. И като че да пише биография на известния си баща не беше достатъчно занимание, някой в „Кадоган“ беше успял да хвърли поглед на последната ѝ чернова и беше разказал как сенаторът бил замесен в случая със смъртта на Нед Емори. Историята се появи във вчерашния „Таймс“ и през последните два дни телефонът ѝ звъня практически без прекъсване — в повечето случаи журналисти. Джек, без да отрича рекламния ефект за книгата, беше ядосан не по-малко от нея. Извадена от контекста, случката звучеше като нещо страшно, сензационно, може би дори престъпно.

Джек обаче, дявол го взел, ще бъде толкова мил, ако тя се измъкне от тази вечеря, така ще ѝ съчувства, че после дни наред ще я преследва чувство за вина.

Освен това проблемът не беше в Джек. Не той беше причината да усеща стомахът си парещ и свит на топка.

Причината беше Хана.

Менюто тази вечер няма да бъде пиле с ориз, както се предвиждаше. Нищо подобно. Щеше да бъде Грейс Траскот, набодена на шиш и изпечена на горещи въглени.

Грейс напъха босите си крака в чифт стари обувки от крокодилска кожа — някога собственост на баба ѝ, от времето, когато повечето дами са носели номер трийсет и седми и се е разбирало от само себе си, че крокодилите съществуват, за да бъдат носени, — после се втурна по коридора към огромното светло пространство, определено за кухня, гостна и кабинет. „Ако майка организираше тази вечеря — помисли Грейс, — щеше да има малки картончета с цвят на

слонова кост и красиво написани върху тях имена, щяха да се извадят скъпите сервизи на баба Клейборн, а на масата щеше да чака неотворена бутилка «Шатоньоф-дю-Пап». За майка ѝ би било престъпление да отложи за последната минута дори някоя малка подробност като ориза.

Щом стигна в кухнята, открита от три страни и облепена с плочки в облачно небесносиво, Грейс надникна във фурната да провери пилето, което се предполагаше да бъде печено. Сърцето ѝ се сви. Кашата вътре, съставена от слепнати буци пилешки кълки и гърди, приличаше повече на претопляни неколкократно остатъци от миналата седмица, отколкото на лъскавата снимка в готварската ѝ книга.

Сети се, че е забравила да покрие яденето през последния половин час, както изискваше рецептата. Пък и той всъщност беше продължил по-скоро четирийсет и пет, отколкото трийсет минути. Заета да помага на Крис със съчинението му за испанската инквизиция, беше изгубила представа за времето. Боже мили, ами сега какво ще прави?

След тридесет години съвместен живот с възплъщение на образцовата домакиня, Джек сигурно очаква от една жена да може да сложи на масата, без да обърка всичко, поне една обикновена вечеря.

— Какво е това?

Грейс се обърна и видя тринайсетгодишния си син да стои на вратата, отпуснат като захвърлен велосипед — с дълги ръце и крака, целият щръкнали кокали, с наклонена на една страна глава, така че меката му кестенява коса закриваше очите. Заедно с раздразнението я заля и вълна от жадна и безпомощна обич. Крис беше в етапа, когато всичко, колкото и да е очевидно, се изразява във вид на въпрос. Ако на излизане му каже да си облече якето, той го поглеждаше и питаше: „Защо?“

Тъкмо сега Грейс не искаше да правят сцени.

— Трябваше да бъде печено пиле — засмя се тя. — Какво е сега, знам не повече от тебе.

Крис сви рамене и скръсти ръце пред гърдите си. Трябваше много да се вглежда в лицето му, за да открие последните следи от малкото дете — пълната брадичка, която толкова пъти беше бърсала, бледите лунички, покрили чипото после, меките му, някак без фокус,

сини очи. Беше толкова уязвим, застанал на кръстопътя между детето и възрастния, без да знае накъде да поеме, всичко в него издаваше несигурността му, дори мутирацията глас.

— И без това не съм гладен. Отивам у Скъли — съобщи той. — По-късно ще си поръчаме пица.

— Чакай малко, приятел!

Разбра, че държи вилица за сервиране, едва когато погледна надолу и я видя в ръката си, насочена право към Крис. „Внимавай!“ — каза си.

— Забрави ли, че ще имаме гости за вечеря?

— Имаш предвид Джек?

Каза го почти презрително. Грейс реши да се прави на тъпа.

— Да, Джек. И Хана. И Бен. Не го познаваш. Доста е по-голям от Хана. По-скоро на моите... Така или иначе, добро момче. Ще ти хареса — наведе вилицата и усети, че на устните ѝ се появява почти печална усмивка. — Виж какво, не се престаравай особено. Не бих искала хората да се заблудят и да си помислят, че съм се напъвала да им направя добро впечатление.

Крис се усмихна по своя си начин и впери безизразен поглед в йенската тенджерка, в която почиваха останките на печеното пиле.

— Винаги можеш да звънеш в полицията.

— Благодаря, оказваш ми неоценима помощ.

— Хана е готина, но... — Крис отново сви рамене.

Не беше необходимо да го казва — тя разбираше какво мисли той. По-скоро би прихванал лаймска болест, отколкото да я види омъжена за Джек. В това отношение чувствата на сина ѝ бяха също толкова категорични, колкото и тези на Хана.

Наблюдаваше как отмята назад коса с рязко движение на главата. За миг се появиха очите му, открити и някак прекалено ясни. Имаха точно същия цвят като очите на Уин — сиво-сини като океана при Лонг Айланд саунд.

Горкият Крис. В известен смисъл разводът се оказа най-труден за него. Макар да виждаше Уин почти всяка седмица, Грейс разбираше колко му липсва неговото присъствие у дома.

— Виж, мамо, обещах на Скъли да видим онази нова компютърна игра — гласът на Крис беше безучастен. — Не се притеснявай, ще се върна навреме за вечеря.

— Ще се върнеш преди вечеря. За да се преоблечеш. — Тя погледна скъсаните му дънки и тениската „Металика“, с няколко номера по-голяма.

— Кво ми е на дрехите?

— Изглеждаш...

— Като тебе. Изглеждам като тебе, искаш да кажеш.

Крис ѝ даде да разбере с презрителния си поглед, че не може да го преметне с облеклото, което смяташе за изобретателен тоалет. В неговите очи това си бяха просто едни дънки и атлазен блузон. Той си взе шепа бисквити от подноса, където ги беше подредила внимателно до едно парче сирене бри, и изчезна.

„Липсва ми“ — помисли Грейс.

Не този мълчалив, потаен тийнейджър, а нейното забавно, умно момченце, с неговите непохватни глупави шеги и нетърпелив смях, с навика му да се крие под завивките, когато отива да го целуне за лека нощ. Най-много ѝ липсваше да го държи в скута си, с натезало от сън телце и главичка, която сляпо се бута в гърдите ѝ, за да си намери удобно гнезденце.

Кога започна да се променя? Дали началото е било още преди развода? Трябва ли да брой мълчаливия бунт в същата категория с бледия мъх, който наскоро беше засенчил горната му устна, и чаршафите, които понякога намираше сутрин наблъскани в коша за пране?

Изведнъж Грейс се почувства малка и незначителна, пращинка, която се носи из огромното открито пространство. Редицата високи прозорци го правеха да изглежда още по-голямо и осигуряваха насечен изглед към хоризонта, над който се виждаше само върхът на кулата на Емпайър Стейт — осветена в оранжево и жълто заради празника Хелюин следващата седмица. Под прозорците беше огромната маса от бор, където така грижливо беше наредила шарените чинии и мексиканските бродирани салфетки, разнородните сребърни прибори, събирани с години по битаци и благотворителни базари.

Психоаналитикът на Крис, доктор Шапиро, беше казал, че ще трябва време, за да забрави развода. Само че колко още време? А какво да прави тя дотогава?

Домофонът иззвъня, тя се стресна и едва не събори винената чаша, оставена сред купчина обелки от краставица, която беше

понечила да прибере. Побърза да се обади.

Слава Богу, беше само Джек. Обеща да пристигне рано, преди Бен и Хана, и ето го тук. Демонстрация на солидарност? Заедно побеждаваме, разделени — търпим поражение. След минута тя го видя да се втурва през вратата със смачкания си шлифер — висок, едър мъж с открита усмивка и прошарена вече тъмна къдрава коса, и усети как всички разнищени краища по един странен, дори магически начин отново стават цели.

Ето, Джек я прегърна здраво, обви я с едрината си, с радостта, че я вижда. Прегръдката му освободи някакъв заряд у нея, тръпки пробягаха по краката и ръцете ѝ, а коремът ѝ натеза в очакване. Имаше чувството, че никога няма да му се насити — на миризмата на вълна, на мускулестите му ръце, които я държаха здраво. Струваше ѝ се, че кръвта на Джек тече по-бързо, по-уверена, по-червена от кръвта на който и да било друг мъж, жилка богата руда, която би дала несметни богатства, ако някой я разработи. Собствената ѝ кръв ускори течението си при мисълта за предстоящото, за леглото, където щеше да я заведе по-късно, когато децата са си отишли или спят...

— Май мирише на нещо изгоряло? — Джек разроши леко косата ѝ.

Грейс изстена.

— Охо! Мога ли да помогна с нещо? — Той се дръпна назад, усмихнат, около сините му, дълбоко поставени очи се образуваха бръчици.

— Добре би било да намериш свещеник. Може да имам нужда от последно причастие. Равините правят ли нещо подобно?

Тя си спомни един стар виц: „Откъде идва вината? — Евреите я изобретили, а католиците я усъвършенствали.“ Дали Джек не се чувства виновен, задето се е женил за католичка? Да не би това да му пречи?

Джек прекоси преддверието на няколко големи крачки. Вляво от него бяха няколкото мебели, които образуваха гостната ѝ: мек, дълбок диван, старо кресло, което беше тапицирала наново със зелено кадифе, няколко табуретки, масичка със стъклен плот и крачета от ковано желязо, които наподобяваха преплетени лози. Джек смъкна шлифера си, захвърли го на облегалката на дивана и се отправи към кухнята. След миг изследваше пилето и въздишаше тежко.

Едно от чудесните качества на Джек беше, че никога не я лъжеше. Ако ѝ каже, че е написала нещо хубаво или че изглежда страхотно, това положително беше вярно. Защото също толкова лесно можеше да ѝ заяви, че написаното е ужасно или пък че видът ѝ подсказва десет безсънни нощи.

— Имам да направя една изповед — каза тя. — Не съм добра домакиня.

— Не съм се влюбил в теб заради готвенето — отвърна Джек и пусна похлупака върху тенджерата със същата окончателност, с която човек заковава капак върху ковчег.

— С ласкателство нищо няма да постигнеш — предупреди го Грейс. — Искам да се чувствам нещастна поне още пет минути.

— Докато се занимаваш с това, може ли да те целуна по врата?

Той се наведе и захапа нежно ухото ѝ. Устните му бяха поразително топли, особено ако се има предвид колко разгорещена се чувстваше тя.

— Джек! — тя погледна стенния часовник над мивката, пълна с тенджери и тигани, които не беше успяла да измие. — Стана почти шест и половина. Децата ти ще пристигнат всеки момент.

Помъчи се да звучи като една нормална изтощена домакиня, но паниката ѝ се засилваше.

Той се изправи, а сините му очи бяха вече сериозни.

— Виж какво ще ти кажа — успокои я той. — Ти довърши каквото още трябва, а аз ще се погрижа за основното ястие.

— Какви ги дрънкаш? Няма време!

— Виж сега — той я хвана и я обърна нежно с лице към себе си. — С радост бих ял и печен картон, ако това те прави щастлива, без да имам нещо против. Но знам колко много искаш да организираш една хубава вечер за Хана и Бен. Макар че те — добави той строго — ще те харесат също толкова дори и да не стане тъкмо както си го замислила.

„Не — прищя ѝ се да отвърне. — Хана само ще ме намрази повече.“

Преди тя да заговори, той вдигна ръка — голяма ръка със силни пръсти, която подхождаше повече на дърводелец, отколкото на изпълнителен директор.

— Само ми дай пет минути, а? Имай ми доверие. Ще съм се върнал, преди да преброиш до три.

Той притича до дивана и си взе шлифера.

Върна се след десет минути, понесъл внимателно, като че държеше Свещения Граал, един голям, мазен книжен плик. Остави го на кухненския плот, после го отвори и оттам се разнесе омайващ чеснов аромат.

— Лазаня — съобщи Джек. — Сейзар прави най-хубавата лазаня на света.

— Непрекъснато купувам пица от Сейзар — каза озадачена Грейс. — Не знаех, че готви и други неща.

Джек ѝ намигна.

— Най-добре пазената тайна в Челси. Държи ограничени запаси отзад. Трябва да знаеш, за да му поискаш.

Грейс го зяпаше учудено. Как става така, че Джек, който живее чак горе в Ийст сайд и публикува първокласни книги в една от най-хубавите сгради на Пето авеню, знае повече от нея за задните помещения на пицарията на Осмо авеню?

„Не мога дори да поръчам вечеря като хората!“ — помисли тя.

Грейс забеляза изведнъж отражението си в огледалната стена срещу кухнята, с престилката с къдрички, която беше надянала тъкмо преди пристигането на Джек. Започна да се смее. Това е някакъв фарс, реши тя. Това не съм аз. Какво става тука?

В действителност обаче знаеше. О, да, тя знаеше точно какво прави.

„Вместо да гледаш онази нова пиеса, за която Лила имаше свободен билет, ти търчиш тук насам-натам, опитваш се да омаеш някакъв мъж и да му покажеш каква страхотна съпруга става от тебе.“

Не някакъв мъж. Джек. Джек Голд, който я обичаше и в три часа сутринта, докато седи свит пред нейния компютър, облечен в най-старата ѝ хавлия, посипана с трошички.

Ами след като спечели наградата Пулицър за „Мост над развълнуваните води“ и ѝ се струваше, че ще полудее съвсем, ако още някой се обади, уж за да я поздрави, а всъщност да ѝ продаде нещо или да ѝ предложи някаква сделка, нали тъкмо Джек се появи на прага ѝ с бутилка изстудено шампанско и два билета за Бермудските острови?

Сега, докато наблюдаваше как Джек вади съд от шкафа и умело прехвърля лазанята, тя си помисли: „Бих могла да бъда щастлива с този мъж.“

— Казвала ли съм ти напоследък, че те обичам? — попита Грейс.

— Не си го правила най-малко осем часа. Вече бях почнал да се чувствам оцетен.

Професионално, сякаш с това си изкарва прехраната, той поръси отгоре още сирене и пъкна яденето във фурната. Докато то се притопляше, той се приближи към нея и я обгърна с ръце, солидността му почти я погълна — като дървото, което изглежда най-високо, ако застанеш под него и погледнеш право нагоре. С глава, опряна на рамото му, тя усети миризмата на пот и влагата по ризата му — трябва да е тичал през целия път до Сейзар и обратно. У нея се надигна дълбоко умиление.

— Как мина днес? — попита той предпазливо.

— Искаш да кажеш, между телефонните обаждания на журналистите? Мога да кажа само: благодаря на Бога за телефонните секретари.

— Преди два дни ти се искаше изобщо да не са ги изобретявали.

— Това беше преди да се свържа с Нола.

— Говори ли с нея? — очите на Джек се разшириха.

— Следобед. Щях да ти кажа по-рано, ако не беше изхвърчал през вратата почти веднага след като влезе. Да, ако щеш вярвай, Нола Емори действително вдигна слушалката някъде на шестнайсетото ми обаждане.

Грейс въздъхна.

— Така официално се държа, Джек. Като че бях сбъркала номера. Твърди, че няма какво повече да каже за самоубийството на баща си, извън публикуваното във вестниците. Самоубийство! Джек, не беше така.

— А ти какво очакваше да ти каже?

— Истината. Че беше нещастен случай. Джек, тя беше там, също като мене. Видяхме ги да се борят. Пистолетът...

Затвори очи и остра болка прониза мозъка ѝ. Тогава, преди толкова години, татко ѝ и Маргарет прикриха истината в името на неговата политическа кариера. Пък и майка ѝ, след като Грейс с хълцане ѝ разказа цялата история, се погрижи тя да мълчи. Въпреки всичко споменът не я оставяше на мира. Може би затова в края на краищата беше събрала кураж да напише всичко черно на бяло, да измъкне на бял свят старата семейна тайна.

— Татко просто защити Маргарет. Иска ми се да разбера кого мисли, че защитава Нола?

— Може би себе си. Виж какво вече стана — историята накара пресата да полудее. Непрекъснатите телефонни обаждания — може би тъкмо това се стреми да избегне.

Като по поръчка телефонът звънна. Грейс чу как се включи секретарят зад полицата с книги, която отделяше кабинета ѝ. „Нанси Уиман от Асошиейтед прес...“ — чу се механичен звук в отговор на собственото ѝ съобщение. Макар че обеща да звънне пак, Нанси остави и служебния, и домашния си телефон.

Грейс погледна Джек, а той ѝ се усмихна мрачно.

— Май отвори кутията на Пандора — беше коментарът му.

— Просто искам да поправа грешката! Естествено, знаех, че ще има въпроси, но веднъж като прочетат книгата, хората...

— Била си на девет години и половина — напомни ѝ той. — Сигурна ли си какво си видяла? Понякога паметта преувеличава. Дори да е станало както казваш, защо баща ти е казал на полицията, че е пристигнал на мястото след смъртта на Нед? И защо начело на разследването е бил назначен неговият добър приятел Малани? Грейс, това са въпросите, които ще задават хората. Те ще искат да узнаят какво точно е криел баща ти.

— Той нищо не е криел — възпротиви се Грейс. — Той просто се е предпазвал. На карта е било поставено положението му, цялата му кариера. Почти беше осигурил мнозинство за законопроекта за гражданските права. Нещо подобно щеше...

Грейс се измъкна от прегръдката на Джек и отиде до бюрото си, промъкна се зад библиотеката, пълна с книги и списания. Откри каквото търсеше върху купчина страници с някакво интервю и му го донесе.

Беше снимка от вестник, на която баща ѝ стоеше зад Линдън Джонсън, седнал пред масата с химикалка в ръка. Текстът гласеше: „Джонсън подписва закона за гражданските права“.

— Това е дело на татко, той го прокара — гласът на Грейс ставаше все по-висок. — Той рискува кариерата си, одобрението на своите избиратели заради убежденията си.

Тя си спомни разказите на татко си за времето преди семейството му да се премести в Ню Йорк, когато растял в Тенеси, където се

отнасяли към чернокожите като към добитък, понякога и по-зле. И за времето след това, когато бил изпратен в Окинава по време на войната и командвал снабдителна рота само от чернокожи, как системата, предназначена да прави герои от белите войници, смазвала и унижавала хора от другите раси. Татко ѝ се закле, че до края на живота си ще се стреми да поправи тази несправедливост.

— Знаеш ли какво ми каза татко веднъж? Каза, че според него имал късмет, дето си увредил дробовете като пожарникар. Иначе можело никога да не се кандидатира за депутат.

Джек я прегърна отново.

— Грейс, не е нужно да ме убеждаваш, че баща ти е бил голям мъж. Но хората обичат скандалите повече от своите герои. Кой знае какво наистина е станало? Можем да сме сигурни само, че е провалило всички шансове Теди Кенеди да стане президент.

— Затова ми трябва подкрепата на Нола.

— Но тя не иска да говори.

— Ще проговори — каза Грейс с повече убеденост, отколкото притежаваше всъщност. Без да иска, се сещаше за враждебно настроеното малко момиченце, което през онзи ден беше опитало да ѝ попречи да влезе в къщата на Маргарет.

— Надявам се да си права — Джек изглеждаше замислен. Без съмнение би затвърдило позициите ни от юридическа гледна точка.

— Джек, нали не се притесняваш, че някой може да заведе дело за клевета! Кой би... — тя млъкна, защото веднага осъзна какво има предвид той. — Ох, Джек, нали не смяташ, че майка би направила подобно нещо. Какво би могла да спечели тя от това?

После Грейс се сети за последния кръстоносен поход на майка си, за който бе събирала средства от памтивека: библиотека — мемориал на Юджин Траскот.

Майка ѝ би повдигнала планини, ако се наложи... пък и самата тя би се превърнала в планина.

Като тогава, след смъртта на татко ѝ, когато тя се премести с тях в Блесинг, за да може да се грижи за болната на легло невъзможна баба Клейборн, а после отгледа сама двете си дъщери в голямата стара къща.

Щом замирише на скандал, свързан с татко ѝ, тя ще започне битка. Навремето само някой да изразеше несъгласие с него, и майка ѝ

скачаше да го защити.

Не беше ли направила тя същото по отношение на Уин? Не пожела да чуе истината за безценния си зет. Нещо повече, по своя очарователен начин тя се опита да принуди Грейс да остане с него. Подбутва я с остена, докато накрая Грейс избухна. Оттогава не говореше с майка си, освен когато си разменяха насилени любезности по телефона.

— Поговори с нея — подтикна я нежно Джек сякаш в отговор на собствените ѝ мисли. — Обясни ѝ защо правиш всичко това и я привлечи на своя страна, ако можеш.

— Ще опитам — обеща Грейс и подпря длани на гърдите му с надежда неговото спокойствие и увереност някак да прелеят у нея. — Само че след толкова години тя вероятно вече е убедила себе си в правдивостта на собствената си версия — тази, която измислиха с татко.

— Сто на сто не е забравила, че си нейна дъщеря.

— Може би, но точно сега не съм любимата ѝ дъщеря.

— Никой не би могъл да те обвини, че си кръшкач — каза Джек със закачлива усмивка. — Щом пожелаеш нещо, тръгваш да го постигаш с гаубица.

„А теб? Това ли трябва да направя, за да те хвана, Джек?“

Но тя премълча въпроса си, той си остана заседнал на гърлото ѝ, докато късаше листата на марулята и ги хвърляше в купата, подарък от Сиси за сватбата ѝ с Уин.

Сиси — женена от десет години, майка на две момчета — навремето безспирно обясняваше, че най-важната реализация за жената били семейството и майчинството. Тогава Грейс беше наред развода си, единайсетгодишният ѝ син почти не ѝ говореше, спестяванията ѝ възлизаха едва на четиристотин долара и осемнайсет цента, с които трябваше да се оправи, докато пристигне чекът с издръжката от Уин, притежаваше една разнебитена хонда на сто и трийсет хиляди километра и четири сребърни спиртника — сватбени подаръци, които не беше сменила и те почерняваха бавно в шкафа ѝ.

Тогава от всичко най-малко искаше да се омъжи отново и си беше дала клетва така да бъде винаги.

„А какво стана?“ — чудеше се сега Грейс.

— Много е вкусно — каза Хана, докато поднасяше изискано вилицата към устата си. — Честно, Грейс, най-хубавата лазаня, която съм яла.

Лицето на Грейс светна, заля я благодарност, макар да разбираше, че тя никак не съответства на обичайната учтива похвала... която определено не отразяваше готварските ѝ умения. После видя лекото презрение, спотаило се в крайчетата на устата ѝ, и сърцето ѝ се сви. Дали Хана не е отгатнала някак... или пък Крис е изплюл камъчето?

Тя погледна Крис, който седеше с наведена глава и се тъпчеше с храна, като че е дошъл последният му ден. Ами Крис сигурно дори не е забелязал, че храната в чинията му не е сготвеното от нея пиле.

Грейс се опитваше да харесва Хана. Трудно беше да си представи в ролята на врага това дългуресто момиче с гъста черна коса, вързана на конска опашка, облечено в размъкнат пуловер и още по-размъкнати дънки. Шестнайсетгодишната Хана все още се прегърбваше леко, непохватна като всяка девойка, която не е свикнала с ръста си. Но също като гърдите, които Грейс едва различаваше под твърде широкия пуловер, у нея се криеше повече, отколкото се вижда на повърхността.

„Всичко преувеличавам — помисли Грейс. — Тя просто има нужда от време, докато свикне с мен.“ В прилив на сладникава сантименталност си представи какво би било да има дъщеря, та макар и не собствена, какво би било да прави прически с прекрасната коса на Хана, да я съветва за мъжете, дрехите и училищната работа.

Погледна през масата Джек, обърнал към нея грейналото си лице. Остави се само за миг неговият оптимизъм да я зарази. Може би наистина в крайна сметка всичко ще се оправи.

— ... Ето защо казах на Конрад: Ако ще постъпваш като републиканец, трябва поне да се обличаш като демократ — казваше Хана. — Татко, трябва да го видиш как се облича, направо нецензурно. Тъй де, кой носи шарени чорапи на ромбчета в гимназията? Да беше поне президент на дискуссионния клуб или нещо подобно.

— Както вече установихме, причината не са дрехите му... — Джек срещна очите на Грейс. — ... Тогава какво ти харесва толкова у това момче?

— Татко! — Хана се изчерви силно и вдигна изразителен поглед към небето.

— Вие, мъжете, се изразявате толкова буквално — упрекна го Грейс, която в този момент се чувстваше солидарна с Хана, нищо че тя цяла вечер монополизираше разговора. — Мислите, че щом някоя жена обръща внимание на вида и облеклото ви, значи е влюбена до уши.

Джек ѝ се усмихна:

— Ами? Какво тогава е нужно, за да се влюбите в нас?

— Да умеете да готвите — отвърна тя със смях.

Джек също се засмя и вдигна чашата си:

— Понеже стана дума за това, искам да предложа тост... за домакинята. И за прекрасното ядене.

Грейс се сви вътрешно, по-добре да си беше държала устата затворена. Наблюдаваше Хана, която се присъедини към тоста, но този път по изключение като че не ѝ се присмиваше. Хана отпи от виното си, а после за изненада на Грейс взе бутилката и сипа малко в празната водна чаша на Крис. Крис я погледна стреснато. Очевидно не беше очаквал да го причислят към възрастните, но му достави удоволствие, че поне Хана го мисли за такъв. Грейс, трогната от неочакваното внимание в жеста ѝ, си помисли, че може пък да има надежда да започне и към нея да се отнася с повече топлина.

— Още вино, Бен? — Джек се обърна към сина си, настанен от лявата му страна, между Крис и Грейс.

— Не, благодаря, татко. С кола съм, нали знаеш?

Грейс погледна седналия до нея висок, необикновено привлекателен млад мъж. Наистина приличаше донякъде на баща си, но всъщност беше трудно да повярваш, че човек толкова жизнен и младеещ като Джек може да е достатъчно възрастен, за да бъде баща на тридесетгодишен мъж — само седем години по-млад от самата нея. Вярно, че Джек се беше оженил млад, още студент, синът му вече е ходил на детска градина, когато е ставал редактор в „Кадоган“. Но като гледаш Бен, който беше тръгнал по стъпките на баща си и също беше редактор в „Кадоган“, цялата аритметика изглеждаше странна.

Бен беше висок като Джек и имаше неговата къдрава тъмнокестенява коса, която носеше дълга, до яката на синьото сако. Но чертите му бяха по-изящни — високо чело, тънък нос, изваяни устни

като на аристократ от Деветнайсети век. Грейс си представи как се подкосяват коленете на неомъжените помощник-редакторки в „Кадоган“ при един само топъл поглед на морскозелените очи. Да се чудиш защо Бен си няма приятелка.

— На Бен му е избила чивията — отбеляза Хана, без да се обръща конкретно към някого. — Паркира тъпия си биймър на улицата, без да го е еня дали ще му го задигнат.

Смехът на Бен беше дълбок и топъл.

— Ако я откраднат — аргументира се той, — застраховката ми ще я покрие. А ако някой друсан пазач в паркинга я закачи, трябва да се изръся пет стотака облагаеми.

— Затова ли те пращах в колеж? — засмя се Джек.

— Помня първата си кола, когато бях на седемнайсет години — усмихна се Грейс. — Беше...

— Като стана дума за колеж — прекъсна я Хана. — Говорих с моя възпитател и той смята, че определено трябва да имам предвид и Бъркли. Ти какво мислиш, татко?

Грейс хвърли поглед на Джек: дали той изобщо съзнава, че Хана за пореден път я изтиква встрани? Сети се как Хана винаги се мяташе на предната седалка на волвото до Джек, когато отиваха някъде, и принуждаваше добрата стара Грейс да седи отзад, усмихната храбро, като автостопаджия, който трябва да е щастлив, че изобщо са го качили. Джек хич и не забелязваше.

— Бъркли е добро училище — чу го да казва. — Колумбия и Джорджтаун също не са лоши, а пък са много по-близо. Ако продължаваш да пишеш съчинения като онова за д-р Фрийстоун, ще можеш да си избираш.

Грейс видя Хана да хвърля към нея виновен поглед, като че очакваше да ѝ припомни кой точно е уредил разговора с Ласло Фрийстоун, когото самата Грейс беше интервюирала преди три години за „Ню Йоркър“.

— Ей, Крис, надявам се, че във вашето училище още не са почнали да ви пълнят главата с всички тия колежански глупости — намеси се Джек, преди Хана да успее да ѝ благодари, ако това се готвеше да направи.

— Аз съм само в осми клас.

Крис вдигна глава и отправи към Джек поглед, който можеше да спре носорог в атака. Грейс беше сигурна, че синът ѝ разбира намерението на Джек просто да го включи в разговора, и изпита срам заради неговата грубост.

— Татко, помниш ли онази ски — екскурзия във Вейл, когато аз бях в осми клас? — зачурулика наново Хана. — Защо да не отидем всички тази коледна ваканция. Искам да кажа, ние тримата. Като някога... без мама.

Тя се огледа радостно наоколо, сякаш очакваше всеобщ ентузиазъм в отговор на предложението си.

Мъчейки се да задържи усмивката на лицето си, Грейс се наведе, внезапно погълната от опитите да прободее един особено хлъзгав домат в чинията. С периферното зрение улови как Джек я погледна закрилящо и си помисли: „Недей. Нищо недей казва. Просто се направи, че нищо не е станало.“

— Аз пък мислех да отидем някъде през ваканцията всички заедно — отвърна спокойно Джек. — Разбира се, ако ти нямаш други планове, Бен. Горещо на хижата трябва да има много сняг, ще е хубаво за ски. Ти как мислиш, Грейс? Крис?

Грейс мислеше, че чувства хлад, като че температурата в стаята е паднала с двайсет градуса. Мълчание попари масата като слана.

Когато вече не се издържаше, Грейс каза бодро:

— Всъщност аз почти не мога да карам ски. Опитвах да се науча преди години, когато Крис беше мъничък, но се оказа, че съм напълно безнадежден случай.

— Може вината да е била на учителя — предположи Бен мило.

Грейс трябваше да наведе очи, за да не види той благодарността, несъмнено изписана по лицето ѝ.

— Боже, татко — каза Хана, като въздъхна снизходително, — понякога толкова бавно загриваш. Не разбираш ли?

— Какво да разбирам?

— Коледа. Говорим за Коледа. Нали знаеш, коледни звънчета и подаръци — Хана се обърна към Грейс и обясни внимателно, с извинителен тон. — Ние не празнуваме Коледа, но татко понякога забравя, че не всички са евреи.

„Тази игра може да се играе от двама“ — помисли Грейс и заяви:

— В моето семейство Коледа не се изчерпваше със звънчетата и подаръците. Майка ми оглавяваше църковната акция за събиране на храна и дрехи за бедните.

Сега беше ред на Хана да се почувства неловко. Тя очевидно съзнаваше, че ѝ водят с едно на нула, и сведе очи.

— Татко иска да изкарам Коледа с него в Мейкън — изтърси Крис. Той се обръщаше към образа на Грейс в тъмния прозорец зад гърба ѝ, лицето му беше безизразно. — Така че ми е все едно, нали разбирате. Правете каквото искате.

И ти ли, Бруте? Тъкмо в момента, когато имаше нужда от неговата подкрепа, Крис реши да ѝ стовари тази новина на главата. А най-лошото е, че няма как да си покаже чувствата. За нищо на света. Не пред Хана.

— Някой да иска кафе? — попита с насилена веселост, с чувството, че е актриса в рекламен клин. Стана и започна да раздига чиниите. — Дано сте си оставили място, понеже тука имам един съвсем старомоден шоколадов десерт и трябва да го изядете целия.

— Ще ти помогна — Джек се изправи и засъбира ловко чиниите, сребърните прибори и чашите.

След няколко минути кафето и десерта вече бяха сервирани и Грейс се отпусна малко. Хана очевидно хареса тортата, която Грейс беше купила в кафе „Бонди“. Крис унищожаваше второ парче и даже се сети да попита дали някой иска още, преди да отреже за себе си. Бен разказваше на баща си за голямата повторна поръчка, получена за една от неговите книги — спомените на Уил Хариган за задкулисните събития по време на дългогодишната му работа като телевизионен говорител.

Грейс тъкмо реши, че вече са във от опасност, когато Хана изведнъж обяви:

— Татко, не се чувствам много добре.

— Какво има, миличко? — Джек се протегна, сложи ръка върху нейната, а челото му се сбърчи загрижено. — Вярно, имаш болнав вид.

Грейс забеляза същото. Лицето на Хана, обикновено с цвят и прозрачност на порцелан, беше станало зеленикавосиво, по челото и горната ѝ устна бяха избили капчици пот. „Това трябва да е още един от номерата на Хана“ помисли Грейс, но после се засрами от себе си.

Стана и отиде до мястото на Хана, която трепереше със скръстени здраво пред гърдите ръце.

— Мила... да ти донеса ли нещо? Аспирин, вода?

Хана заклати глава толкова силно, че конската ѝ опашка литна нагоре и плесна ръката на Грейс:

— Стомахът... ми... О, Боже... ох, мисля, че ми се повръща.

Джек помогна на дъщеря си да стане и я отведе по коридора до банята. Върна се след миг, на лицето му бяха изписани едновременно загриженост и смущение. Грейс разбираше как се чувства той, подобно на всеки родител понякога: отговорен донякъде за постъпките на децата си, макар никой да не би могъл да ги предотврати.

— Трябва да е нещо от храната — каза Джек. — Алергична е практически към всичко. Ще се оправи, ще я закарам вкъщи.

— Виж, татко, няма защо да зарязваш Грейс — каза Бен. — Мога да хвърля Хана на връщане.

— Ако си сигурен...

— Татко, казах, че ще се погрижа.

За момент на Грейс ѝ се стори, че зад красивото лице на фотомодел вижда у Бен някаква напрегната язвителност.

Хана се появи след няколко минути, бледа и останала без сили, но спокойна.

— Ще ви изпратя до колата — каза Джек и прегърна дъщеря си, заровила лице в кремавите гънки на пуловера му.

— Знам аз, искаш да се увериш, че още имам кола — засмя се Бен. — Грейс, извинявай, че не можахме да ти помогнем със съдовете. Вечерята беше чудесна, апартаментът ти също много ми хареса. — Той бутна рамото на Крис. — Ей, приятел, дръж се. Не се хаби напразно.

— Ъ... ммм — измърмори Крис и леко промени позата си, за да се дистанцира от групата пред вратата.

— По-добре ли си вече? — попита Грейс, докато помагаше на Хана да си облече мантото. — Не мога да не се чувствам отговорна. Може би тортата беше грешка. Прекалено беше тежка след всичко останало. Толкова много ядки.

— Ядки ли каза? — Хана се извърна рязко и втренчи поглед в нея, преди още да си е дооблякла палтото.

— Ами да, нали това в тортите...

— Господи, не е възможно. Аз съм алергична към ядки. Мислех, че знаеш.

Докато гледаше как Хана, някак малка и беззащитна на вид, се отдалечава през вратата, затисната между двете високи фигури на баща си и брат си, Грейс усети да я пронизва ужасно чувство за вина при мисълта, че несъмнено Хана или Джек трябва да са ѝ казали, а тя е забравила.

Изведнъж се почувства уморена, така изтощена, че не можеше повече да се държи на краката си. Гореща вана, после в леглото. Като се върне Джек, след като изпрати децата, ще го помоли и него да си иде вкъщи. Ще остави съдовете за сутринта. Ще зареже всичко.

Крис усети настроението ѝ, изниза се покрай нея безшумно като погребален агент и грабна якето си от викторианската закачалка до вратата.

— Отивам у Скъли — смотолеви той.

— Преди малко беше там.

Хич не я интересуваше, че най-добрият му приятел живее на долния етаж — ставаше дума за принципното положение на нещата. Освен това Пит Скъли беше само на единайсет години. Защо Крис няма приятели на своята възраст?

— Нали ти каза, че трябва да се върна за вечеря — напомни ѝ той с търпение на мъченик.

Грейс само го погледна, докато излизаше, прекалено изстискана, за да спре или дори да се скара на своя син, който имаше остра нужда да му се поставят някакви ограничения.

Но едва след като отиде в банята да вземе аспирин за внезапното силно главоболие, разбра колко може да се влоши положението тъкмо когато си мислиш, че по-зле от това не може да стане.

На пода, като ужасна метафора на цялата бедствена вечер, имаше малка локва повръщано.

Когато влезе Джек, Грейс стоеше на колене и чистеше, надянала дебели гумени ръкавици, като се опитваше да не ревне и да не повърне. Един миг той просто я погледа, но после я накара да се изправи.

— Не трябва да правиш това — каза той нежно. — Аз ще се погрижа.

— Защо да не трябва? — сопна се Грейс. — Защото е твоя дъщеря? Защото никога няма да можем да споделим отговорността за твоите и моите деца?

Сълзи пареха очите ѝ.

— Не, Грейс, въобще не е там работата — каза той. Устните му — странно уязвими върху това толкова силно, набраздено от живота лице — се извиха в иронична полуусмивка. — Просто си мислех, че и без това Хана ти стига за тази вечер.

— Не беше толкова зле — възрази Грейс, но после спря и си призна. — Е, не беше безкраен празник.

— Не, но ти се справи професионално.

Той сложи големите си ръце на раменете ѝ, усмивката му изчезна и отстъпи място на извинението, може би дори и на известно съжаление.

— Джек, така ли ще бъдат нещата за нас отсега нататък? — Грейс усети, че започва да трепери.

— Обичам те — каза той със сериозен глас. — И не искам да те разочаровам.

Сега изглеждаше смутен, а очите му се плъзнаха встрани от нейните.

— Но не си готов за нещо повече от това — изтърси тя. — Да преспиваме понякога един при друг? От време на време да се събираме семейно, когато сме в особено мазохистично настроение?

Джек мълчеше, а в очите му имаше тревога. Когато заговори, гласът му беше премерен, замислен.

— Бих искал да ти кажа това, което искаш да чуеш. Но си права, че е по-сложно, отколкото ако бяхме само аз и ти. Нека не избързваме.

Джек жадуваше да ѝ предложи повече... много повече. Щеше ли, би ли могъл да го стори, ако не беше тя толкова по-млада от него? Ако децата им Крис и Хана не се противопоставяха така яростно на съюза им?

Преди минути, докато чакаше долу с Хана Бен да докара колата си, Джек зърна може би за пръв път — или може би за пръв път не си затвори очите за истината — тъмните дълбини в нещастията на дъщеря си. Да, понякога беше невъзможна. Да, държеше се лошо с Грейс. Но под грубостта ѝ се криеше едно малко момиченце, което се

чувства самотно и изоставено и не може да не нападне човека, когото вижда като причина за всичко.

Затвори за миг очи и видя сцената долу с Хана, като че я превърташе на видеозапис.

„Не е нужно, татко. Наистина. Аз съм добре.“ Тя премести леко, но многозначително тежестта си и се дръпна от него и от непохватните му опити да я утеши.

Не би заплакала, той разбираше това — беше упорита като него самия. Но ако нещастieto има лице, в този момент това беше лицето на Хана. Мъчно му стана за едно време, когато можеше да я вдигне и да я притисне до гърдите си, да я скрие от всяка опасност. А сега тя беше като висока тръстика, превита от вятъра, която всеки момент може да се пречупи.

„Дано се почувстваш по-добре“ — извика след нея, когато тя слезе от тротоара и тръгна към колата на Бен.

Хана просто го погледна... дълъг поглед през рамо, който го улучи право в сърцето. Този поглед му говореше, че точно сега тя не би могла да се чувства по-добре. Разбираше, че във всичко това неизбежно е замесена и Грейс. Защото животът не е като яйце, та лесно да отделиш белтъка от жълтъка. Сега ще трябва по-скоро да се придвижва внимателно, отколкото да предприема нови драстични крачки...

— Ох, Джек, не знам дали ставам за всичко това — въздъхна Грейс. — Чакането, въпросите. Твърде стара съм да гоня някакъв мираж.

— Аз също — Джек повдигна с пръст брадичката ѝ и я погледна твърдо в очите. Изведнъж започна да изглежда на годините си — по-стар и по-уморен, отколкото го беше виждала винаги.

Грейс като че зърна себе си през очите на Джек: мъничка жена в сини дънки с мокри колене, с големи жълти гумени ръкавици, застанала пред тоалетната чиния, а по лицето ѝ се стичат сълзи.

Жена, лудо влюбена в този голям, прекрасен мъж, който не дава обещания, а само е разперил широко ръце, готов да я обгърне. Жена,

която се чуди накъде ги води този опасен, некартографиран път и дали няма един ден да чисти друга къща, от по-различно естество.

ВТОРА ГЛАВА

Хана се чувстваше зле.

Този път не ѝ се повръщаше. Не, беше по-различно... в известен смисъл беше по-лошо. Докато Бен паркираше биймъра си пред блока ѝ на Грамерси парк, Хана изпитваше пълно отвращение към себе си. Защо се държа като идиотка у Грейс? Неприятна и зла — като надменната Корин Кавано, която непрекъснато се заяждаше с клетата дебела Франси Бойл.

Само дете, припомни си тя, Грейс не беше нито дебела, нито жалка. Може би ако Грейс приличаше на домакиня, ако имаше лоша кожа или поне лош дъх, нямаше да е толкова ужасно. В такъв случай би могла поне да я съжалява или може би дори да изпита известно превъзходство. Бедата беше там, че Грейс е така безкрайно... съвършена. Даже не готви зле. В сравнение с нея Хана се чувстваше съвсем непохватна — кобилеста, тромава, мазна. Само като погледнеше идеалната кожа на Грейс, и усещаше черни точки да изскачат по носа и брадичката ѝ.

— Може и да не се качваш с мен догоре — каза Хана на брат си, който я беше изпратил до асансьора и го чакаше да пристигне. — Не съм на шест, а на шестнайсет.

Веднага съжали, задето му се тросна. Бен обаче само сви безразлично рамене както обикновено.

— Не е кой знае какво. Ще ти правя компания, докато майка се върне.

Нямаше нищо необичайно майка ѝ да не си е вкъщи. Този път обаче Хана запази мнението си за себе си.

На четвъртия етаж, докато с Бен вървяха по подобния на пещера коридор, Хана се хвана, че стъпва леко, за да не пречи на съседите. Още от малка това място по неизвестна причина ѝ напомняше коридор в някой огромен мавзолей със стъклените си лампи, арките на тавана, тъмната облицовка на стените. Едно от тези места, в които инстинктивно започваш да шепнеш. Спомни си как преди година-две един от съседите поиска да покроят с килим старите викториански

плочки на пода. Последва шумно спречкване, ръководено от майка ѝ като председателка на Комитета по запазване на културните ценности. И тъй като майка ѝ като правило получаваше каквото искаше, сега Хана въпреки положените усилия успя да накара ротвайлера на г-жа Вандървут от 4С да залае ожесточено.

Бързо отключи входната врата, преди госпожата да успее да подаде глава и да им се озъби, както ѝ беше обичай. Бен влезе след нея вътре, а там стъпките им веднага бяха заглушени от китайската пътека, толкова мека, сякаш се движеха по дунапрен.

— Доколкото чувам, майка се е върнала — прошепна Бен.

От гостната се процеждаше музика — тиха и незапомняща се, един от онези дискове „ню ейдж“, които майка ѝ харесваше. Музика, която да слушаш, ако си в лошо настроение и имаш нужда от ободряване. Музика, която да слушаш, ако си в добро настроение и имаш нужда от потвърждение на този факт, музика, която да те приспи, или да те събуди, или, ако питат Хана, музика, на която да се изходиш по голяма нужда.

Тя приличаше на всичко останало в апартамента — стените с моарирана коприна, килимите „обюсон“, английските ловни гравюри, възглавничките с брюкселска дантела, шалът с ресни, праметнат на облегалката на античния диван артистично и премерено. В същото време обаче не съвсем реално — като театрални декори. Докато събличаше мантията си, Хана закачи с подгъва снопчето сушени треви, което се подаваше от античната поставка за чадъри до шкафа в коридора. Впери поглед в парченцата мъх и счупените стъбла, разпилени по килима, и усети как я прониза паника. Майка ѝ щеше направо да я убие. Винаги внимаваше... само че, мътните го взели, не може ли да има чадъри в поставката вместо някаква тъпа икебана, около която трябва да ходиш на пръсти?

— Бен... ти ли си, скъпи? — чува гласа на майка си, безгрижен и оптимистичен.

Хана се намръщи. Защо майка ѝ все си мисли, че идва Бен? Той се беше изнесъл преди столетия — майка ѝ просто обича да се преструва, че още живее тук. Би трябвало да е тъкмо обратното, помисли Хана. Ако Хана си имаше собствен апартамент, майка ѝ изобщо не би забелязала нейното отсъствие. Хана Голд, Изумителната Невидима Дъщеря. Не ѝ пукаше толкова, докато татко ѝ си беше тук,

защото той винаги така се радваше да я види, сякаш най-много на света би искал да бъде с нея.

Сега татко си имаше Грейс.

А тя си имаше... кого? Конрад?

По време на вечерята беше говорила за него, но все още не беше сигурна какви са чувствата на Конрад към нея. Е, вярно, той го раздаваше тежък по всички въпроси, свързани с харесването, можеше с часове да изрежда причините да спят заедно. Но това е само секс. Не непременно същото като да иска да бъде с нея.

— Кажи й, че просто съм те оставил с колата и не съм могъл да се кача — ниско прошепна Бен до ухото й. Хана забеляза, че той не си е съблякъл палтото.

— Ти й го кажи — отвърна му тя.

Бен получаваше цялото внимание, а дори не го искаше.

— Хана, не се заяждай...

Тя видя в тъмния коридор как се присвиха очите на Бен. Той хвърли тревожен поглед към осветената врата на гостната.

Помъчи се да потисне яда си. На Бен също не му беше лесно — което си е право, право си е. Майка й непрекъснато се опираше на него, не приемаше да се откаже от абонамента си в операта, цикъла камерна музика, балета и просто очакваше, не, настояваше, Бен да я придружава на всяко представление, концерт, спектакъл. Да не говорим за благотворителните мероприятия и вечерите. Бен беше споделил как понякога майка им дори не казвала, че той е неин син. Почти все едно иска хората да мислят, че й е любовник.

— Аз съм, мамо! — извика Хана и прибави с тих глас към брат си. — Отърва се.

— Благодаря — каза той почти беззвучно и се измъкна през вратата.

В гостната Хана завари майка си, облечена в тясна черна рокля от вълнен креп и с праметнато през рамо шалче „Хермес“, потънала в мекото кресло до камината. На коленете, опънали копиринени чорапи, тя балансираше класьор с мостри от дамаска. Когато вдигна глава, светлината от лампата до нея заблестя в косата й с цвят на явор и мед. Хана знаеше, че майка й харчи около сто и петдесет долара месечно в „Ресин“, за да изглежда, сякаш се е родила с такава коса.

— Здравей, миличка — поздрави разсеяно майка ѝ и продължи да размишлява над мострите си. — Как ти мина вечерта?

— Добре — излъга Хана. — А твоята?

— Хубаво. Бях ли ти казала с кого ще вечерям? Клиент, разведен банкер с куп пари и, което е още по-хубаво, без никаква представа какво иска. Ще обзавеждам целия му апартамент. Шейсетте години... Много облицовка, никаква светлина, та си мислех...

Тя прехвърли една страница и показа квадратче розова басма.

Хана изчака с невероятната надежда, че този път ще е по-различно. „Защо не ме попиташ какво мисля, само веднъж?“ Не само за мострите, но какво мисли за развода, за това, че татко си има приятелка и... а, да, и за училище, в кой колеж би искала да отиде, даже за Кон, най-вече за Кон.

Хана жадуваше най-много майка ѝ просто да протегне към нея ръце и да я прегърне, както Грейс непрекъснато прегръща Крис — ако той ѝ позволи, разбира се.

Но какво наистина знае тя за Грейс и Крис? Ако се изключи тази вечеря, бяха я мъкнали само на няколко от така наречените семейни излизания — бране на ябълки в Полинг, няколко отивания на кино и хапване набързо след това. А, и оная вечер, когато татко беше купил билети за бейзболен мач. Тогава даже Бен дойде с тях.

Видя как майка ѝ поглежда рязко към нея, като че прочела мислите ѝ. Хана знаеше какво значи този характерен блясък в нейните очи и ѝ се прииска да изчезне.

— Как прекара? — Майка ѝ продължаваше да говори с безгрижен тон, с подходящата доза хладен интерес, но Хана виждаше колко скован е вратът ѝ.

Стаята напомняше сцена, по средата на която седеше майка ѝ, ефектно осветена. Зад нея беше високата библиотека със стъклени витрини, пълна с подвързани в кожа томове на Дикенс, Такъри и Марк Твен, които в наше време вече никой не поглежда. На малката крехка масичка до нея имаше колекция стари табакери и не оставаше изобщо място за книга, дори да се случи да зачетеш някоя.

— Нали ти казах.

Хана коленичи пред шкафчето от тиково дърво, където беше уредбата, и затърси диска с Крис Айзък.

— Вечеряхме и после Бен ме докара вкъщи. Това е, общо взето.

Помисли си дали да разкаже на майка си как ѝ е прилошало. Майка ѝ ще ѝ съчувства... около пет секунди. После ще започне да пита как така ѝ е прилошало, защо, за Бога, татко ѝ не е казал предварително на Грейс, че е алергична към ядки.

„Защо не ме питаш какво мисля за татко и Грейс, вместо да измъкваш от мене информация?“ — искаше ѝ се да запита.

— Това не е отговор, това е хайку — каза майка ѝ с нервен смях.
— Все пак къде е Бен?

Погледна над рамото на Хана, като че още очакваше да се появи.

Хана почувства как изстива отвътре.

— Не можа да намери място за паркиране. Каза да ти предам много поздрав.

— Ох, а пък аз исках да го подсетя за филхармонията утре. Мислех си, че след това може да вечеряме със семейство Минкинс в Руската чайна.

Хана намери търсения диск.

— Имаш ли нещо против да сменя музиката?

По дяволите да вървят тъпите срещи, които майка ѝ е уредила за себе си и Бен. Освен това почна да ѝ писва от тия сладникави парчета „ню ейдж“.

— Всъщност не ми разказа нищо за тази вечер — установи майка ѝ, като че не беше чула въпроса на Хана.

— Добре беше. — Хана усети как студенината се разпростря по цялото ѝ тяло.

Чу въздишката на майка си.

— Ама наистина, Хана, държиш се, като че на мен ми пука какво правят баща ти и неговата... и онова момиче, с което се среща. Попитах единствено от учтивост.

„Да бе — помисли Хана, — а аз съм Пола Абдул.“

— Ами ядохме лазаня — поясни Хана с гръб към майка си и с неутрален глас. — И шоколадова торта за десерт.

Не, няма да разказва за прилошаването. Колкото и да не харесва Грейс, сега изведнъж изпита желание да я защити.

Освен това не е нужно майка ѝ да знае всичко.

— Домашна храна — коментира майка ѝ с някак прекалена сърдечност. — Колко уютно! Предполагам, след това се събрахте пред телевизора да гледате някой стар епизод на „Уолтънови“.

— Хайде, мамо. Голяма работа.

— Правих на времето един таван в онази сграда. Ужасно място — асансьорът беше непрекъснато развален и не се взимаха никакви мерки за сигурност.

— Сега асансьорът работи нормално.

— Ти сигурно знаеш по-добре, нали прекарваш там толкова време.

— Само веднъж бях ходила у Грейс, и то за няколко минути. Обикновено излизаме на кино, или нещо такова. Или стоим при татко.

— Разбирам. Искаш да кажеш, тя спи там. Няма нужда да защитаваш баща си, Хана. Не че е моя работа... но предполагам, че има достатъчно мозък в главата си поне да се сети какво е подходящо за шестнайсетгодишната му дъщеря.

— Не го правят пред мен, ако това искаш да кажеш! — Хана се извъртя рязко и бутна, без да иска, купчинката дискове върху лакираната масичка до нея. Те се изсипаха по пода със звук, наподобяващ чупене на стъкло.

Майка ѝ стисна очи, а пръстите ѝ се свиха около пластмасовите ръбчета на класъора.

— Няма защо да викаш. Само изразих загриженост за твоето добро. И много те моля, опитай се да бъдеш по-внимателна.

Стомахът на Хана се сви на малка топка. Сега вече наистина искаше да креци, да счупи нещо. Какво ще направи майка ѝ, ако счупи някой от скъпоценните ѝ порцеланови свещници, или онзи префърцунен френски часовник на камината? Ще я изпрати в трудововъзпитателно училище? Ще я заведе да ѝ направят лоботомия?

— Мамо, не съм викала. — Хана сниши глас със съзнателно усилие и вдигна дисковете, като се притесни при вида на драскотината, останала върху една от дъските на паркета. Сложи ги на масичката, пое си дълбоко дъх и седна отново на пети. — Просто не обичам, когато ме поставяш в средата, нали разбираш, както когато ме караш да говоря лошо за татко.

— Мислиш, че нямам право да знам в какви ситуации изпадаш?

— Виж сега, защо просто не питаш татко?

Майка ѝ захлопна класъора.

— Да не би да смяташ, че той ще ми каже нещо? Ако имаше някаква представа какво ми е минало през главата, нямаше да

предлагаш... — Очите ѝ заискриха, а долната ѝ устна започна да трепери. — Знаеш ли какво е да си на петдесет години и да те захвърлят просто като... стар диван. След всичките години, през които пренебрегнах собствените си потребности, за да може баща ти да завърши колеж, и после, когато си седях вкъщи с Бен...

„Аз нямам значение — помисли Хана, — защото когато ме е родила, вече са могли да си позволят бавачка.“ Спомни си Сюзет, която имаше кожа с цвят на какао, беше я научила да пее детски песнички от Джамайка, превързваше ожулените ѝ колене, даже ходеше да я гледа в училищните постановки. Тогава майка им тъкмо започваше свой бизнес и почти винаги беше заета с някаква среща или обикаляше разпродажбите на старинни предмети. На родителските срещи се появяваше татко ѝ, пак той ѝ помагаше за годишния коледен панаир в училище.

Сюзет обаче отдавна я нямаше, а сега вече го нямаше и татко ѝ. Имаше само майка си и ако беше достатъчно малка, Хана би се примъкнала в скута, и би положила глава върху сърцето ѝ. Точно тази реч за татко си беше чувала достатъчно често, за да може да произнася думите заедно с майка си. Въпреки това Хана разбираше болката ѝ и би искала да може да ѝ помогне с нещо.

Коленичи на пода пред майка си и хвана нейната хладна, тънка ръка:

— Мамо... наистина ми е мъчно за това, което се случи — развода и всичко останало. Но ти не си единствена. Аз също имам чувството, че татко ме е изоставил.

За момент лицето на майка ѝ смекчи израза си, като че щеше да каже нещо мило. След това обаче тя си дръпна ръката и я притисна към едното си слепоочие, с плътно стиснати очи, като че изведнъж я беше заболяла глава.

— Ох, Хана, какви ги говориш. Баща ти в огъня ще влезе заради тебе. Не мисля, че можеш да сравниш твоето положение с моето.

„Може би ако беше малко по-мила с него, той нямаше да те напусне!“ — искаше ѝ се на Хана да извика. Защо поне веднъж майка ѝ не признае, че е възможно да има нещо общо с раздялата им?

Като сдържаше отчаянието си, Хана се примили:

— Мамо, моля те, не можеш ли просто да забравиш? Имаш страхотна кариера, този апартамент, приятели, които те обичат. —

„Дъщеря, която също иска да те обича.“

— Лесно ти е да го кажеш — тросна се майка ѝ. — Целият ти живот е пред теб.

Хана мразеше да ѝ приказват така — като че е дъвка, която само чака някой да я пхне между зъбите си. Само защото има пред себе си цял живот, пълен с възможности да се чувства нещастна, значи ли това, че няма право да бъде нещастна сега?

Потисна остриите думи, изскочили на върха на езика ѝ, и каза тихо:

— Точно сега обаче имам чувството, че... че всички тия работи с татко объркват нашия живот.

— Какво искаш от мен? — попита майка ѝ раздразнена.

Хана се помъчи да намери думи, които да съответстват на огромната кънтяща кухня вътре в нея.

— Искам само... — спря. Какво точно иска наистина? Майка ѝ и тя изведнъж да станат прекрасни приятелки, като Кат и нейната майка, дете правеха практически всичко заедно и понякога дори носеха дрехите една на друга? Не, реши Хана. Искаше просто да се чувства необходима. Пое си дълбоко въздух: — Не знам дали не можем да излезем някой път двете заедно. На някой от онези концерти, или нещо такова.

— А, това ли било. Разбира се, миличка, когато кажеш.

Майка ѝ изглеждаше облекчена, размаха весело ръка и продължи да разглежда внимателно мострите си. Хана разбираше, че с това въпросът приключва, защото обикновено майка ѝ отговаряше така, когато нямаше намерение да го изпълни.

Сълзи изпълниха очите ѝ. Да имаше само някой, с когото да бъде заедно — някой, който я обича и я иска просто заради самата нея.

Сети се за Конрад и си спомни как ѝ обясняваше, че родителите му няма да са в града през почивните дни, и какъв връх е, че трябва да остане вкъщи и да гледа малкото си братче. В този момент не ѝ пукаше докъде може да доведе това. Мислеше само как той ще я прегърне и ще я притисне здраво... а тя ще усети, че е истинска, че не е невидима.

— Излизам — Хана стана изведнъж и се върна при закачалката с палтата. Като по чудо стомахът вече не я болеше.

— Хана, къде отиваш? За Бога, та ти току-що пристигна!

Чу как токчетата на майка ѝ затракаха по паркета, а после звукът се превърна в приглушено потрепване. Като грабна палтото си, Хана се втурна към входната врата и извика през рамо:

— Отивам у Кат.

Най-добрата ѝ приятелка живееше само на една пресечка, на Ървинг плейс, така че не беше кой знае какво да отиде дотам в десет часа вечерта.

— Да не си превъртяла? — изпищя Кат, когато Хана ѝ се обади от една телефонна будка и я предупреди да я прикрива. Сниши глас до гърлен шепот, който трябваше да означава: „Да не дава Господ родителите ми да ме чуят!“ — Виж кво, Хана, Кон те преследва от седмици да... е, ти знаеш защо. Какво ще си помисли, като му цъфнеш по това време, и то когато родителите му ги няма?

— Не ме интересува какво ще стане — каза Хана, като си издуха ожесточено носа в смачканата салфетка, която измъкна от джоба на палтото. — Имам нужда да го видя.

Дълбока въздишка.

— Добре. Само се надявам, че знаеш какво вършиш.

— Не знаем дали наистина ще... нали. Това не съм го решила още.

— Добре, ама ако го направиш, обещавай, че няма да ми разказваш пикантните подробности. Много ще завиждам.

Кат, която беше сигурна, че ще свърши като монахиня, ако до двайсет и четири часа не си намери приятел, въздъхна отново.

Пет минути по-късно, след като телефонира на Конрад, Хана беше в метрото и пътуваше към неговия апартамент. „Татко ще получи инфаркт, ако разбере, че съм в метрото по това време“ — помисли тя. Но ако толкова се интересува, щеше да бъде при нея и да вижда къде ходи и какво прави, вместо само да научава два-три дни по-късно. Или пък изобщо да не научава, като в този случай.

Хана отново усети болки в стомаха. А после се сети какво разказваше Грейс за собствените си родители.

Докато татко ѝ помагаше на Грейс да сложат масата за вечеря, ги чу да говорят за книгата ѝ. За това, че майката и бащата на Грейс имали, както се изрази тя, „необичаен“ брак. Те двамата никога не се

карали, твърдеше Грейс, дори не си разменяли остри думи. Наистина били луди един по друг... имало само едно нещо.

Повечето време не живеели заедно.

През всичките години, докато баща ѝ бил сенатор във Вашингтон, майка ѝ живеела с Грейс и сестра ѝ в апартамента им в Ню Йорк. Според Грейс подобно уреждане на нещата действало прекрасно. Майка им се занимавала с благотворителната си дейност и постовеите си в различни управителни съвети. Родителите ѝ се виждали само в края на седмицата и през ваканциите, когато бащата на Грейс се връщал вкъщи или те взимали влака и отивали при него. Понякога изглеждало, като че той се връща завинаги, но все го избирали за още един мандат.

Грейс разказваше на баща ѝ, че резултатът от всичко това правело нещастна единствено нея. Но може това да е било тайната за успеха на нейните родители, помисли Хана. Може би истината е, че хората не са направени да са заедно непрекъснато. Ако семействата не прекарват толкова време заедно, няма да се привържат така един към друг.

Хана си спомни, че бащата на Грейс починал, когато тя била почти на четиринайсет години, но си каза, че колкото и да е било трудно за майка им, за Грейс и за сестра ѝ, той всъщност вече ги е бил напуснал. Защото дали бащата е погребан или просто си е излязъл през вратата, резултатът е един и същ — татко не е при теб, когато имаш нужда от него.

ТРЕТА ГЛАВА

— Има само един малък проблем. — Дан Килиън се облегна назад във въртящия се стол, а ръцете му се склочиха над изпъкналото шкембенце. — Съвсем честно казано, проблемът може да се окаже и доста значителен. Само не се вълнувай, Дели, първо ме изслушай.

— Слушам те, Дан.

Корделия Клейборн Траскот не си позволи да се отпусне назад в мъжествената кожена прегръдка на креслото срещу резбованото орехово бюро на Дан Килиън, нито се поддаде на желанието да си поиграе с наниза перли, който висеше като примка на бесило върху гърдите ѝ. „Няма да позволя да ме види притеснена“ — помисли тя. Вместо това изправи още повече гърба си и прикова в Дан приятен, внимателен поглед, който напълно противоречеше на дивото биене на сърцето ѝ.

„Да не си посмял да ме изоставиш, Дан Килиън... не тъкмо *ти*.“ С Дан бяха ловили попови лъжички в потока под къщата ѝ, когато бяха толкова малки, че можеха да ходят полуголи, без на някой да му мигне окото. Същият този човек към шестнайсетгодишната им възраст беше направо пленен от скришния плод на плоската ѝ по-рано гръд и стигна дотам, че една лунна априлска вечер разкопча сутиена ѝ в оранжерията. До ден-днешен, щом ѝ замиришеше на торф, си припомняше примесеното с вина вълнение, което я обзе, когато бледата, трепереца ръка на Дан докосна гърдата ѝ. Тогава го беше обичала, доколкото може да обича едно шестнайсетгодишно момиче, което, осъзна тя сега, прилича на истинската любов толкова, колкото джапането в потока на петгодишна възраст прилича на плуване.

Дали няма да се отчетне от обещанието си само защото преди години беше отказала да легне с него? Дали причина за всичко това не е някакъв дълго таен яд?

Корделия усети, че се усмихва при тази мисъл. Боже мили, що за идея! Дан имаше тройна брадичка, пет израснали деца и повече от четирийсетгодишен брак с момичето, което през 1948 година стана мис Гимназия.

Не, извърнатото настрани намръщено лице трябва да се дължи на нещо по-скорошно. Предчувстваше какво се готви да ѝ каже и с мъка се удържа да не запуши уши. Почти да е осъществила мечтата си и в последния момент да ѝ скроят номер — ох, как би могла да го понесе?

В ума си виждаше съвсем ясно библиотеката на Джин — подобна на катедрала сграда, пълна със светлина, книги и с неговите речи, писма, статии, законите, които беше изготвял до късно през нощта. Образът беше толкова реален за нея, че почти можеше да си представи как той израства съвсем истински на хубавия тревист хълм в южния край на територията на университета „Лейтам“, на мястото на изгорялото преди години общежитие „Хенли“.

Корделия беше направила всичко възможно да събере шестте милиона, необходими за проекта. Като председателка на Комитета в памет на Юджин Траскот се беше обърнала към известни фондации, а и към такива, чието съществуване никой не подозираше, и десетки ѝ бяха дали пари. Беше успяла дори да изпроси малка федерална субсидия. Беше ходила в банки и петролни компании, беше получила един хубав малък дар от пожарникарския профсъюз, където беше членувал по-рано Юджин. Все още не ѝ достигаше повече от един милион, от който Дан Килиън ѝ беше обещал осемстотин и петдесет хиляди, освен това вече беше уморена. Напоследък на срещи като тази ѝ се случваше да забрави за момент какво иска да каже. Не знаеше колко още ще издържи така.

Корделия оправи габардинената си кремава пола, подреди плисетата със същото внимание, с което всяка пролет отбелязваше с конец лехите на малките стръкчета разсад за билковата ѝ градина. В продължение на един сладостен миг остави ума си да се понесе напред към топлия есенен следобед, който я очакваше след това изпитание. Представи си как коленичи в плодородната пръст на градината си, докарана с градинарски панталон и раздърпана сламена шапка, как заедно с Гейб прибират билките от миналото лято.

Гейб...

Макар да седеше в тъмния мъжки кабинет на Дан, изпълнен със слаба, но постоянна миризма на пури, Корделия усети силно слънце да изгаря лицето ѝ, да сгорещява цялото ѝ тяло. Наложил си да не мисли за Гейб. Трябва да се съсредоточи върху това, което ставаше тук и сега,

върху Дан Килиън и ужасната малка бомба, която той щеше да взриви всеки момент...

Наблюдаваше как месестата му ръка рови в книгата на бюрото и накрая измъква изрезка от вестник, която затрептя неспокойно на хладния вятър, дело на старата климатична инсталация.

— Направо от „Конституция“ — произнесе той, като че говореше за великия документ на основоположниците на нацията, а не за глупавия вестник. — Тука пише, Дели, че твоята Грейс — с която, както знаеш, ние всички толкова се гордеем, че все едно вече е право в центъра на Джаксън парк, от бронз, с плоча в краката — тука пише, че Грейс пише книга, би-о-графия — добави той нравоучително, като разчлени думата на три. — За татко си. За Юджин.

— Не ми казваш нищо ново, Дан — прекъсна го Корделия. Тя знаеше за книгата много преди Грейс да напише и една дума, даже се беше въодушевила от намерението ѝ, докато не се случи това... това... Ох, колко беше несправедливо, колко беше жестоко!

— Повечето е в негова възхвала, доколкото мога да разбера — продължи Дан. — Но има една част, която си е направо обезпокоителна. Нещо за това — по дяволите, ще говоря направо, — за това, че Юджин е бил замесен в убийство. На чернокож.

Той държеше лицето си сведено, загърнато в увисналите брадички, които ограждаха брадичката му, бледите му очи гледаха скръбно над златните рамки на очилата.

— Извини ме, Дели, но тук пише точно това.

— Знам какво пише, Дан — тя веднага съжали, че е показала раздразнението си. Чу наум гласа на майка си: „Една дама винаги е учтива и с добри маниери дори когато я подложат на неподобаващ натиск.“ — Получавам „Конституция“, носят ми го право до вратата. Макар че, ако питаш мен, като се има предвид само половината от това, което пише вътре, по-добре да го хвърлят направо в кошчето за боклук.

— Обаче, положително...

— Обсъдих това с Грейс и ѝ казах какво мисля по въпроса — рече Грейс с тон, прецизен като тракане на градински ножици около особено обрасъл храст.

Но вътре в нея сърцето се подхлъзна като нови обувки по заледен паваж, а заедно с него и преднамереният ѝ самоконтрол. Овлaдя се. В

никакъв случай няма да позволи Дан Килиън, който някога беше опипвал гърдите ѝ в оранжерията, да я види как рухва. Вместо това проведе мислено за втори път телефонния разговор с Грейс от миналата седмица. Каква наглост от нейна страна, да измъква отново на бял свят забравената отдавна трагедия! И ето че сега вестниците изкарват Джин нещо като... като убиец. Или в най-добрия случай лъжец.

О, да, тя знаеше какво се е случило в действителност през оня ден. Джин ѝ се беше изповядал веднага след това. И как иначе? Те споделяха всичко един с друг. Само тя знаеше колко се беше тормозил, месеци наред, измъчван от мъка и съмнения в себе си. Но и без да е била там, беше уверена, че той не е убил онзи нещастник... че е сторил само онова, което биха очаквали от него и тя, и всеки друг. Боже, та той беше рискувал собствения си живот, за да спаси Маргарет!

Но какво би станало, ако беше разказал истината? Ако се бяха появили съмнения в нравствената му чистота, враговете му в Капитолия щяха да се възползват и да провалят прокарвания от него Закон за гражданските права. Журналистите също щяха да се нахвърлят върху му като чакали. Ами обществеността? В деня на изборите и най-верните му поддръжници биха се поколебали, преди да дадат гласа си за Джин.

Къде щеше да бъде тази страна сега, запита се Корделия, ако Джин беше позволил това да се случи?

— Истината е — продължи тя, като се опитваше да овладее треперенето на гласа си, — че Джин е най-добрият човек, когото съм познавала. — Докато говореше, тя втренчи твърдо поглед в Дан. — Убедена съм, че Грейс ще се осъзнае и ще поправи грешката.

— Да не би да искаш да кажеш, че Грейс всъщност не е видяла това убийство с очите си, както пише тук?

— Искам да кажа, че Грейс винаги е имала склонност към преувеличенията. А в този случай... ами че тя беше само на около девет години по онова време. Мисля, че въображението ѝ просто е било превъзбудено.

Това в никакъв случай не можеше да послужи като извинение за тази недискретност на дъщеря ѝ, но не беше необходимо Дан Килиън да знае всичко, което става в семейството ѝ.

Корделия сплете ръце в скута си, самата тя се чувстваше превъзбудена и вече леко уморена, а в помещението без съмнение беше доста по-хладно, отколкото ѝ се струваше. Пулсът ѝ забърза плиткия си, неспокоен ритъм.

Искаше ѝ се да се развика срещу Дан, да го принуди да спре мъчителното си увъртане и да каже каквото там е намислил да казва. Но после, когато той най-сетне заговори, жадуваше да избяга от стаята и да тресне вратата след себе си.

— Ами, виж сега, Дели, ще ми се да повярвам, че и това чудо ще се забрави след три дни. Но не е толкова просто.

„Поне е достатъчно почтен да покаже смущение“ — помисли тя. Докато наблюдаваше как той надига туловището си от стола, Корделия осъзна ясно колко е дребничка — тя знаеше, че другите хора често и погрешно вземат това за крехкост.

— Обадох се на този репортер в Атланта и той казва, че информацията му идва от сигурен източник. Не само това, ами и радиото е поело щафетата. Утре това ще се обсъжда на закуска в цялата страна. Да му се не види, Дели, ти знаеш отношението ми към Джин. Той беше добър човек, велик човек... Но това...

— Дан Килиън, ако не знаех, че не е възможно, щях да си помисля, че ти вярваш на тези злонамерени клюки! — извика Корделия, която не можеше повече да сдържа надигналата се у нея ярост.

— Разбира се, ама разбира се, че не вярвам.

Той напипа в задния си джоб носната кърпа и избърса лъсналото си чело, после заобиколи бюрото и отиде до полиците, където бяха изложени половин дузина трофеи от глупавия му голф клуб. Наричаха се „Пресрещам и подсичам“. Колко уместно. Точно сега имаше чувството, че я пресреща и подсича мечтата ѝ на парчета.

— Вината е във времето ни, Дели. Това проклето неспокойно време. Само в мелницата за мен работят повече от осемстотин мъже и жени повече от три четвърти от тях са негри и мулати, или нещо по средата. Имаме си Групи за утвърждаване, Национална асоциация за подпомагане на цветнокожите и каквото там ти хрумне. Непрекъснато мътят нещо. Знаеш, че съм справедлив човек... винаги съм бил. Но как, мислиш, ще реагират всички те, ако „Килиън текстайлз“ направи дарение от почти един милион долара, за мемориал на сенатор, за

който се предполага, че е имал пръст, колкото и случайно да е станало, в убийството на чернокож?

Корделия едва не изкрещя истината и не попита Дан той какво би направил на мястото на Джин. Но вече знаеше отговора. Дан беше страхливец. Запита се, както много пъти досега, какво щеше да стане, ако тогава Джин не се беше втурнал да спасява Маргарет. Дали Маргарет и малката ѝ дъщеричка щяха да пострадат или, още по-лошо, да бъдат убити? След смъртта на Нед Емори научи, че той е бил нестабилен психически и често е прибегвал до насилие. Непрекъснато е обвинявал жена си за неща, които тя не е правила, за връзки с други мъже. Не кой да е, а тъкмо милата, човечна, разумна Маргарет!

Корделия се насили да говори с онзи мек, сладък глас, с който прикриваше чувствата си винаги когато те заплашваха да се изплъзнат изпод контрола ѝ:

— Тъкмо си припомнях онези ужасни събития с профсъюзите преди години, когато всичките ти работници стачкуваха, а ти докара стачкоизменници. Един от тях беше убит, нали? Простреляха го в главата, лека му пръст. Особено ясно си спомням как се обади паникьосан на Джин и му каза, че ако някой не те измъкне веднага, още десетина души ще бъдат убити и ще подпалят скъпоценната ти мелница.

— Дели, не е нужно да ми напомняш — изстена Дан. — Знам, че „Килиън текстайлз“ можеше да я няма днес, ако Джин не си беше пъхнал главата в торбата заради мен, ако не беше притиснал шефовете на профсъюза, ако не ги беше принудил да седнат на масата и да измислят нещо приемливо за всички ни. Дявол го взел, да не мислиш, че не съм му благодарен? Всичко бих направил за Джин, ако застане ей тук пред мен и ме помоли.

„И понеже не може да застане тук да те моли, забиваш нож в гърба му.“

Заля я вълна от съжаление — странно беше, че съжالياва не за това, което ѝ отнемаше сега Дан, а за младостта, отминала заедно с всичко, което някога сляпо и глупаво смятаха за възможно...

— Е, Дан, честно казано, просто нямам думи. Никога, за нищо на света, не бих повярвала, че е възможно да се отметнеш от обещанието си.

Корделия намести кремавата си шапка с бяла панделка на тъмносини точки и свали периферията надолу с надеждата да скрие поне отчасти болката и разочарованието, изписани на лицето ѝ.

— Мъчно ми е също, че хората са готови да очернят човека, който приемаха почти като светец, само заради един дезинформиращ текст за една глупава книга.

— Дели, книгата я пише собствената ти дъщеря!

— Не ти ли е хрумвало, че може да я подтиква някаква детска сръдня срещу мен и баща ѝ? Нали знаеш какви са децата днес, злобата им придобива мащабите на националния дълг. Всички тия интервюта по телевизията, в които хората мрънкат, че майките им били твърди строги или властни, а бащите твърди заети в работата си, за да си поиграят с тях на топка или дама. А публиката непрекъснато ги подстрекава. Никак не ми се иска да го призная, но Грейс винаги е правила от мухата слон.

— В това има нещо вярно — той въздъхна и върна трофея на мястото му. — Може би затова толкова мразя понякога тази работа, защото ми напомня какво е да си родител, заради решенията, които трябва да взимаш и които винаги нанасяват някое от децата.

Дан се приближи и застана пред Корделия, загледан тъжно надолу към нея. Напомни ѝ за играчката, с която си играеха дъщерите ѝ като малки — комплект пластмасови очи и уста, които се пъхаха в суров картоф. Пряко волята ѝ у нея се надигна жал. Защото точно в този момент беше зърнала, погребани под гънките плът като върху лице на удавник, което плава тъкмо под повърхността на водата, приятно овалните черти на момчето, което беше обичала някога.

После си представи лицето на Джин, не особено красиво, но интелигентно — достатъчно беше да го видиш веднъж, за да не го забравиш никога повече. Умел карикатурист можеше да го хване с три-четири бързо нахвърлени линии — леко гърбав нос, дълбоко поставени очи, буйна коса, която не можеше да скрие съвсем белега на челото.

Ох, колко ѝ липсваше той дори днес! Помнеше онази страшна нощ, като че беше вчера — младият Томи Пети, един от първите помощници на Джин, застана на вратата ѝ със зачервени очи и подскачаща адамова ябълка и ѝ каза за въртолетната катастрофа на другия край на света. Първо изпадна в шок, но после я обзе страхотен гняв! Срещу самодоволните представители от Пентагона, които бяха

разрешили на Джин да отиде в онази военна зона, но не го бяха защитили. А и срещу самия Джин, който се беше изложил на опасност заради нещо толкова мъгляво и безсмислено като „проучвателна мисия“. Тъкмо тази нейна ярост ѝ помогна да преживее първия ден и следващия след него. Движеше се празна, без храна, вода и сън, подтиквана единствено от бръмчащата червена стена зад очите си.

Но сутринта на погребението трябваше да се надигне от леглото, за да събуди момичетата... тогава се свлече на пода, съкрушена от мъка. Дори сега усещаше как тежестта на същата мъка я притиска. Годиците само я бяха смекчили, бяха я изгладили като камък на речно дъно, който тежеше на шията ѝ, но в същото време я крепеше като котва.

— Какво е положението в края на краищата, Дан? — попита го тя все още с тих глас, но без да смекчава остриите ръбчета.

— Ще трябва да отложат подписването на онзи чек — чу думите на Дан въпреки втурналата се към ушите ѝ кръв. — Докато всичко това не утихне... или докато... е, ще видим. Знаем колко много искаш това, Дели, но мисля, Джин първи би се съгласил с мен, че ако не искаш да си изгориш пръстите, не трябва да вадиш кестените от огъня.

„Как смееш? — искаше да изкрещи. — Как смееш да използваш Джин срещу мен? Това е за него, не е за мене. За него!“

Крайният срок за конкурса на архитектите изтичаше след по-малко от осем седмици. В шест внимателно подбрани фирми талантиливи хора се трудеха неуморно, правеха макети, чертаеха на огромни листове хартия...

Корделия изпита желание да зашлеви жълтеникавото лице на Дан Килиън. Но веднага го потисна. В края на краищата той всъщност не беше виновен.

Грейс заслужаваше шамар.

Корделия трябваше да извика на помощ последните капчици воля, за да стане от креслото и да протегне ръка, за да я погълне огромната плътна десница на Дан.

— Мислила съм си, Дан, че ако тогава, преди години, на абитуриентския ни бал, беше проявил повече решителност, сега нямаше да водим този разговор. Можеше дори да се омъжи за тебе. Радвам се, за доброто и на двамата ни, че това не се случи.

Шокира се от собствените си думи. Дан също беше шокиран, ако се съдеше по ярката руменина, която се плъзна нагоре от гънките на гушата му. Корделия се изправи в целия си ръст от сто петдесет и седем сантиметра и прибави:

— За петдесет и девет години научих едно нещо — всички ние в края на краищата правим онова, което ще се окаже най-добро за нас. Заради това Джин беше толкова необикновен човек, не мислиш ли? Той винаги поставяше собствените си нужди на последно място. Но не искам това да остане в негова памет — мемориал, който не бил построен, защото интересите на други хора са били поставени преди неговите.

— Дели, аз...

— Не се извинявай — спря го тя. — Колкото до мен, нищо не се е променило. Сигурна съм, че когато тази клюка замре, ти ще постъпиш правилно. И още нещо, Дан — тя протегна ръка с коралови нокти, без да може да достигне до приведеното му рамо, и позволи на една тъжна усмивка да смекчи лицето ѝ, — дъждовете през лятото напълниха потока. Има много попови лъжички. Намини някой ден и доведи внуците.

Дан кимна смутено.

Докато той я изпращаше до вратата, сервилен като оберкелнер в някой от онези скъпи ресторанти, дето никнеха като гъби около Блесинг, Корделия се сети, че има среща за обяд със Сиси. Ох, как ѝ се искаше вместо това да си иде право вкъщи, при градината си... и Гейб.

Сиси настояваше, освен това после да отидат на пазар в онзи ужасен нов търговски център близо до Малбери Ейкърс, там, където по нейно време беше имението на Фулъртън. Дъщеря ѝ все още търсеше съвършената рокля, която да облече на празненството по случай десетата годишнина от сватбата си. Лошото е, че издирваше тази рокля още от септември и ето, вече е ноември, а тя още не я е открила.

С въздишка Корделия закрачи по мекия килим в коридора над Фърст Ситизен Банк — основана от дядо ѝ и управлявана от баща ѝ до деня на смъртта му, — след това слезе надолу по стълбите към стъклената врата, която извеждаше на главната улица. Сърцето ѝ все още биеше прекалено бързо, а бумтенето в гърдите ѝ сега се беше пренесло към слепоочията, но тя беше почти сигурна, че никой

минувач няма да го забележи. Всеки друг би видял стройна жена на средна възраст с кремав костюм и подходяща шапка да върви енергично към брояча пред аптеката на Томисън, където беше паркирала сребрилата си кола.

Докато караше по междущатското шосе и се приближаваше към значителния по размери търговски център „Малбери Ейкърс“, около който бяха накацали като конски мухи по-малки магазини и все повече изместваха пасищата и прасковените градини от детството ѝ, Корделия се сети за очакващото я неприятно задължение — причината да покани Сиси на обяд.

Трябваше да намери начин деликатно да съобщи на Сиси това, което скоро щеше да гръмне из целия град, ако някой още не знаеше — Бийч ѝ изневерява.

Колко е нагъл този човек! Без съмнение той смяташе, че Сиси му е твърде предана, та да заподозре нещо... и че дори да дочуе клюката, няма да ѝ обърне внимание. Имаше обаче едно нещо, което Бийч, със своето надутото его, не беше пресметнал — че Сиси, дори да не уважава достатъчно сама себе си, за да направи нещо, има майка, която я обича и за двете.

Знаеше, че дъщеря ѝ няма да посрещне добре новината. Може дори да я обвини в опит да се меси в живота ѝ и да развали брака ѝ, а трябва да се признае, че от самото начало Корделия беше срещу него.

Но трябва ли една майка, която обича дъщеря си, да мълчи, докато в същото време лицемерният ѝ зет прави момичето на глупачка? Пък и не е като да кажеш, че е трябвало да души наоколо, за да разкрие гадния номер на Бийч. Емили Бауълз от пекарната на Уипъл каза, че ги е видяла да се държат за ръце посред бял ден. А миналата седмица самата Корделия случайно вдигна телефона и го чу да мърка по деривата в спалнята. Беше въпрос само на време Сиси да разбере какво става или някоя от нейните приятелки клюкарки да ѝ пусне мухата. Не е ли по-добре да го научи от човек, който ѝ мисли само доброто? Няма ли Сиси право да знае, за да може да сложи край на изневяратата, или още по-добре, да се разведе с тази надута отрепка?

От друга страна, помисли Корделия, виж как намесата в брачните проблеми развали отношенията ѝ с Грейс...

Когато паркира колата си зад ресторанта — нова тухлена сграда с бяла колонада, с изглед към грижливо гледаната градина на игрището

за голф пред Малбери Ейкърс, Корделия вече се колебаеше дали да съобщи лошите новини на Сиси.

„Колко странно“ — помисли тя. Обикновено никога не се двоумеше. Всяко действие, според нея, беше по-добро от бездействието. Не беше ли нейно предложението преди години Джин да извика своя стар приятел Пат Малани от ФБР, за да се оправи колкото се може по-дискретно бъркотията около Емори?

„Скъпи Джин, тогава ти помогнах да избегнеш скандала... ще направя каквото е по силите ми, за да го избегнеш и сега.“

След като забеляза дъщеря си на една от масите до прозореца, мислите на Корделия рязко се върнаха към предстоящата задача. Ако тя не се погрижи за интересите на Сиси, кой ще го направи? Дори и преди смъртта на Джин — когато четиринайсетгодишната Грейс вече беше твърде зряла за годините си, а десетгодишната Сиси все още беше малко дете — тежестта от отглеждането на двете момичета лежеше повече на нейните плещи. През онези ранни години, когато Джин беше далеч от тях във Вашингтон или обикаляше страната да събира средства и да агитира гласоподавателите, тя прекарваше повечето време сама с децата. Не се беше чувствала самотна само благодарение на странния и удивителен начин, по който я беше омагьосал Джин, реши тя. Където и да беше, той ѝ се обаждаше всеки ден, прибираше се вкъщи в края на почти всяка седмица, а джобовете му винаги бяха пълни с малки подаръчета за тях — хартиени кукли и дрънкалки за момичетата, някой хубав чифт обеци за нея или бурканче с любимата ѝ туршия.

Искаше и Грейс, и Сиси да имат същото. Брак като нейния — хубав, нетрадиционен, вълнуващ. Може би нейният е бил прекалено вълнуващ понякога, например, след като Джин разбуни кошера със своята подкрепа за Движението за граждански права. Но пък никога, никога не е бил скучен.

Докато си проправяше път към масата на Сиси, Корделия се запита кое е по-лошо: пълната липса на почтеност и дискретност у Бийч, или простият факт, че той е безкрайно, непоправимо посредствен.

Проблемът беше, че — макар Корделия да не искаше да го признае дори пред себе си — в много отношения Сиси беше същата.

След като през целия обяд, в продължение на половин час, слуша дрънкането на Сиси за смешното празненство по случай годишнината, затова как хората веднага приели поканата ѝ, какъв безбожно талантлив пианист мислела да наеме, за прекрасните цветя и тортата, които поръчала, Корделия я заболя главата.

Като се размърда в белия плетен стол под имитацията на градинска беседка, където изкуствен люляк се опитваше да създаде усещането, че седят на веранда (но успяваше само да я накара да изпита клаустрофобия), Корделия усети как болката се усилва. „Това празненство значи всичко за нея. Как да ѝ кажа, че мъжът, който е неин съпруг вече десет години, ѝ изневерява?“

Вместо това по време на кафето и десерта тя разказа на Сиси какво се беше случило в кабинета на Дан Килиън, като се разпростираше колкото се може по-малко върху отдавнашното „самоубийство“ на мъжа на Маргарет Емори. За щастие от оня ден Сиси, изглежда, си спомняше само, че баща ѝ и сестра ѝ са били ужасно разстроени, а после на мястото пристигнала полицията. Навремето, за да я успокои, Корделия ѝ беше обяснила, че с господин Емори се случило нещастие, а татко отишъл там, за да види дали може да помогне с нещо. Дори сега Корделия не ѝ разказа повече подробности, отчасти защото те сигурно не интересуваха особено Сиси, но най-вече защото самата тя вярваше, че миналото по-добре да се забрави.

— Мисля, че това си е чиста злоба — прекъсна я Сиси с пламнали от гняв бузи, докато мушкаше решително с вилицата пастата в чинията си. — Грейс прави това заради едната гадост. Помня, като бяхме малки, тя...

Сиси се втурна да разказва една от многобройните истории за лошото отношение на по-голямата сестра към нея. Корделия се ядоса на дъщеря си и си припомни защо обикновено не разказваше нищо на Сиси. Без значение за чий проблем става дума, тя винаги успяваше да го превърне в своя малка драма.

Корделия би искала дъщеря ѝ да умееше да спазва мярката на нещата. Но си пое въздух и с усилие се съсредоточи върху разказа на Сиси.

— ... а после, когато се подхлъзнах, паднах в потока и почнах направо да се давя, тя просто си стоеше там и се смееше. Смееше се,

като че моето нещастие не беше нищо друго, ами забавен номер!

Розовите устнички на Сиси бяха стиснати сърдито, но ефектът се разваляше, защото в същото време тя дъвчеше парче от пастата. Милото ѝ лице, някога толкова хубаво, очевидно плащаше цената на твърде много подобни пасти, помисли си Корделия. Ако Сиси прекарваше наполовина толкова време в салона за красота на Лусил Робъртс, където се беше записала наскоро, колкото ѝ трябваше, за да намери рокля, която да скрие недостатъците на фигурата ѝ, щеше да се чувства много по-добре в кожата си и може би нямаше да се връща непрекъснато към проблемите от детството.

В същото време Корделия усети прилив на нежност към Сиси — детето, което се вкопчваше в нея и се мъknеше подире ѝ, когато по-голямото вече беше отлетяло заедно с ято приятели — хипари или ровеше из книгите в градската библиотека. Добрата, загрижена Сиси, която се обаждаше по телефона всеки ден просто за да провери как я кара. Сиси не винеше майка си, ако животът ѝ не се нареждаше съвсем според очакванията. И какво от това, че е малко пълничка... или пък че разглезените ѝ синове се държат като шимпанзета? Те ще пораснат, а Сиси може да отслабне, ако си го постави за цел.

— В оня поток няма и метър вода, там и комар не може да се удави — засмя се Корделия с надеждата, че Сиси ще осъзнае забавното в ситуацията. Но като видя как се сгърчи лицето на дъщеря ѝ, съжали, че си е отваряла устата.

— Защо — попита Сиси — като се ядосаш на Грейс и аз взема твоята страна, ти винаги се отмяташ и започваш да я защитаваш?

— Никого не защитавам. Искях просто...

— Кажу ми, мамо, щом Грейс е такава прекрасна дъщеря, защо тогава разпространява тази лъжа за татко?

Корделия усети, как кръвта се дръпна от лицето ѝ. Сиси беше права, естествено... но да го чуе от нея само влошаваше положението. Усети, че е попаднала между чука и наковалнята, сърбяха я ръцете да набие малко разум в главата на едната си дъщеря и да удуши другата.

После чу в ума си гласа на Гейб, успокояващ като направена от Нета чаша чай с лед в горещ летен ден: „Не е важно блатото, в което си затънала, а в какво ще го превърнеш.“ Как умее той да направи нещата наглед прости! Но е прав.

— Не знам защо сестра ти го прави — каза Корделия на Сиси, — но смятам да сложа край. В това можеш да бъдеш сигурна.

Наблюдаваше как Сиси гони последната черешка из чинията, докато накрая я прободде с вилицата.

— Уф, майко, нека погледнем истината в очите! Нима някога Грейс те е слушала, или пък е слушала някой друг? Да не би да те послуша, когато я помоли да не отхвърля с лека ръка дванайсет години брак? Ами, като я гледаш как се държеше, ще речеш, че Уин си е лягал с половината жени в Ню Йорк. Никога не съм виждала мъж да плаче така, толкова се беше разстроил. Ако не бях там да го успокоя, Бог знае какво щеше да направи!

— Уин не ми прилича на самоубиец — отбеляза Корделия сухо.

— Ама че си, мамо, просто такава е думата.

Сиси си беше отворила чантата и сега, загледана в едно малко огледало, нанасяше нов слой ягодово розово върху устните си.

— Искях да кажа... ох, дявол го взел, не е ли гадно, като стане така? Как някой не се сети да измисли червило, което не се чупи все едно е от масло.

— Ако не го изваждаше толкова, нямаше да стане така — посъветва я Корделия. — Най-добре е някъде до средата.

Сиси хвърли отчупения край на червилото в чинията си и гневно изгледа майка си:

— Ама и ти си в едно настроение този следобед! — После се усети и въздъхна. — Ох, мамо, извинявай. С пълно право си разстроена. Ако от това ще ти стане по-добре, бих искала да тегля един шут в задника на чичо Дан.

— Можеш да го риташ до второ пришествие, това едва ли ще оправи нещата.

Но мисълта за ритника все пак изтръгна лека усмивка на лицето на Корделия.

— Бас държа, че ще се отметне, ако пофлиртуваш малко с него. — Сиси я погледна хитро с ъгълчето на очите, все още втречена в огледалото, докато оправяше косата си.

— Сиси! — възнегодува Корделия, но в същото време не можа да потисне смутения си смях.

— Ох, мамо, само се шегувах — Сиси също се разкикоти. Пусна огледалото обратно в чантата, лицето ѝ не беше вече напрегнато и

подпухнало, а изглеждаше леко закръглено и дори привлекателно. — Знаеш ли, винаги съм мислила, че чичо Дан си пада по тебе. Не сте ли ходили двамата в гимназията?

— По времето на динозаврите — изсумтя Корделия, после бързо прибави: — Както и да е, дори ако той беше свободен, а аз го харесвах, вече съм прекалено стара за такива неща.

— Наистина ли? — Сиси я погледна изпитателно, а усмивката ѝ избледня.

Корделия усети тръпки на неудобство да пробягват по гърба ѝ.

Знаеше накъде бие Сиси и се наруга, че без да иска е влязла в капана.

— Боже мили, що за въпрос! — измъкна се тя с лек, беззвучен смях.

— Е, не се притеснявам за теб — продължи Сиси със същия привидно невинен тон. — Само дете не можеш да предвидиш какво ще си помислят някои. Просто не трябва да даваш на хората да си въобразяват разни работи, това е всичко. Искам да кажа, мамо, едно е да си учтива с някой, дете работи за теб, друго е да го каниш в къщата на чай.

Корделия усети как я заля гореща вълна, а бузите ѝ пламнаха.

— Е, ако нямам пълното право да разговарям за собствените си рози със собствения си градинар, тогава не знам накъде отива този свят!

— Той не е обикновен градинар и ти го знаеш. Водеше ми литература във втори курс. Беше ми преподавател, за Бога. Още тогава всички мислехме, че е куку, непрекъснато дрънкаше за сър Гауейн, Айвънхоу и Беоулф, като че наистина съществуват, като че са негови лични приятели, с които същата вечер ще ходи на боулинг. А после да вземе да захвърли всичко и да стане не какво да е, а градинар. И ето ти го сега, държи се все едно ще се нанесе още утре, стига само да го повикаше пръст. Не е... не е редно!

Корделия сложи решително ръце на масата, от двете страни на малката басмена покривка с къдрички, като пътник на кораб, който се готви за внезапно приближила буря. Едва успяваше да говори спокойно, но усети, че някаква жена от съседната маса гледа към тях, и с мъка изобрази на лицето си мрачна усмивка.

— Керълайн — наричаше Сиси така само ако е много ядосана или пред хора, на които Сиси се опитва да направи впечатление. — Мисля, че мога сама да преценя кое е редно и кое не е.

Розовите бузи на Сиси пламнаха, а хитрият ѝ поглед в миг стана смутен.

— Извинявай, мамо, само се опитвах...

— Гейб и аз сме приятели — Корделия наблегна с леден тон на последната дума. — Така, свърши ли вече? Защото, ако още искаш да пазаруваш, време е да тръгваме. Не разполагам с цял ден.

— Вече избрах роклята — поде Сиси с готовност, очевидно се мъчеше с всички сили да заглади нещата. — Помолих в магазина да ми я запазят. Умирам от нетърпение да ти я покажа. Ох, много се надявам Бийч да я хареса.

Корделия вдигна салфетката от скута си, внимателно я сгъна и я сложи отстрани до чашката и чинийката.

„А сега — помисли тя — кажи нещо като, например, колко жалко е да си губи времето в притеснения какво ще каже Бийч, тъй като и за слепеца е ясно, че умът му, да не говорим за други части от анатомията, са другаде.“

Точно тогава обаче се появи келнерката да попита ще желаят ли още нещо. Корделия поклати глава и поиска сметката.

Докато Корделия подписваше сметката за кредитната си карта, Сиси изтърси:

— Какво ще правиш с Грейс?

Корделия си представи копче за звук като това на телевизора и започна да го намалява, намалява, докато болката и гнева, бушуващи в гърдите ѝ, не се превърнаха в шепот.

В същото време чу и шепота на един тих гласец в главата си: „Вярно е, всичко е вярно, тя просто казва истината.“

Но Корделия не пожела да се вслуша в този глас, защото, дори да беше истина, Грейс нямаше право да я заявява пред целия свят, особено сега, когато съдбата на библиотеката висеше на косъм.

— Ще я оправя аз нея, ето какво ще направя — отвърна Корделия с повече решителност, отколкото чувстваше. — Не трябва да ѝ се позволява да публикува това... това грозно нещо. Твърде много хора вярват на всичко напечатано. — Помисли за Дан Килиън и усети

нов прилив на гняв. — Като ѝ обясня всичко съвсем разумно, сигурна съм, ще разбере каква грешка прави.

— Вярна последователка на Махатма Ганди.

— Недей да ми остроумничиш, Керълайн-Ан.

— Само искам да кажа, че нищо няма да излезе от разговора ти с Нейно величество — обясни подигравателно Сиси. — Ами че оная вечер Бийч викаше колко е жалко, че Грейс и Уин са разведени, защото Уин знаеше как да се оправя с нея. Можеше да убеди всеки, че доларова банкнота е грахова супа и да го накара да я изяде. Ха! Ако Бийч опита същото с мене, ще похарча долара, преди да се е усетил.

„Съмнявам се Бийч да задържи един долар, дори да му го навират в ръцете — помисли Корделия. — Сиси и момчетата са късметлии, че направих оня фонд непристъпен, та да не може да го пипне с мазните си пръстчета.“

— Мила, мислила ли си някога, че Бийч може да не е... — тръгна да казва тя, но Сиси я прекъсна с нетърпеливо махване на ръката.

— Виж, мамо, като става дума за Уин. Имам една идея. Мисля си, че можеш да привлечеш Уин на твоя страна. Все още е баща на внука ти, нали така? Имаш пълното право да го въвлечеш в тази работа. В края на краищата, той е адвокат.

— Да не искаш да кажеш?... — всяка мисъл за Бийч изхвърча от главата ѝ.

— Нищо не искам да кажа. Само давам идея. — Откритите сини очи на Сиси бяха невинни като на дете. — Уин може да опита да се разбере с нея от твое име. Като твой адвокат.

Корделия, вцепенена за миг, усети думите на Сиси да я заливат като ледена вода. Юридически действия? Срещу собствената ѝ дъщеря? Ама че предложение!

— Роклята ти — каза тя, неспособна да мисли за такава ужасна възможност дори още един миг. — Ако не искаш да закъснееш да вземеш момчетата от училище, трябва да отидем да я видим, докато още има време.

— Не се притеснявай за момчетата, Бийч ще ги прибере — осведоми я Сиси, като махна безгрижно, от което гривната — амулет на пълничката ѝ ръка звънна.

— Не е ли на работа? — попита Корделия предпазливо.

— На работа е, но има някаква среща близо до училището, където строят онзи хотел — помага да се сключи някаква голяма сделка за коли под наем. Много е зает с нея напоследък. Трябва да ти кажа...

„Как пък не.“

Корделия я сърбеше езика да разкаже на Сиси точно колко беше зает Бийч, но после се отказа. От забележките на Сиси за Гейб личеше, че според нея майка ѝ е изгубила верния поглед върху нещата, ако не е и изкукуригала напълно по отношение на мъжете. Освен това Сиси чакаше с толкова надежда това празненство. Как да ѝ го развали?

— Искаш ли след това да минем през „Джоан и Дейвид“? — попита Корделия весело, докато прекосяваха паркинга. — Бас ловя, че за роклята ще ти трябват нови обувки. Аз плащам.

Мислеше вместо това да мине през книжарницата и да прибере книгата за розите, която беше поръчала за Гейб, но Сиси може би е права. Макар да не се стреми към това, Гейб може да помисли, че тя търси нещо повече от приятелство.

А ако стане така? Дали просто ще се усмихне, леко поласкан от увлечението на жена с десет години по възрастна от него — жена, чиято социална сфера е на светлинни години от неговата?

Въпреки всичко Корделия усети топлина да се разлива по лицето ѝ, засрамена от мисълта, която никнеше сега у нея, както първото зелено стръкче на лалето си пробива път през замръзналата земя — мисълта, че Гейб Рос е тъкмо от онези мъже, от които жените биха искали да бъдат вземани насериозно...

— Лобелиите ще бъдат най-подходящи за това място, нали, Гейб?

Корделия присви очи срещу слънцето на късния следобед и огледа току-що наторената земя под столетния орех, доскоро засадена с дамски сърца, сега изкоренени.

Гейб Рос, коленичил в меката пръст до многогодишните растения под верандата, остави настрана градинарските ножици и се изправи бавно, като протягаше ръцете и гърба си и очевидно се наслаждаваше на сладкото удоволствие от самото движение. Припомнила си острите забележки на Сиси, Корделия огледа платнената шапка на Гейб, по която личаха петна от пот, парченцата мъх по изцапаните колене на

панталоните в цвят таки и се запита дали наистина няма нещо ненормално в един мъж, който изоставя почтената учителска професия, за да стане градинар.

Но под орфаната периферия на шапката в кафявите, с цвят на силен чай очи на Гейб светеше такава искряща интелигентност, дори нещо повече — такава мъдрост, която не идваше от книгите или от преподаването на „Беоулф“, че Корделия веднага изпита вина.

Та нали самата тя обожава градинарството — понякога това изглеждаше единственото нещо, което ѝ помага да не полудее.

— Няма достатъчно слънце — отвърна Гейб и поклати глава. — Лобелиите имат нужда от светлина, иначе се източват и не цъфтят както трябва.

Харесваше ѝ начинът, по който говори, като че всичко казано беше внимателно премислено, как мургавите му ръце се събират на шепа, сякаш можеха да предизвикат цъфтеж.

— Има и нещо в почвата, което умори дамските сърчица.

Корделия помисли за Дан Килиън и въздъхна. После, като видя изпитателния поглед върху почернялото лице на Гейб с малко крив нос (беше ѝ разказал как му го счупили преди години, по време на сбиване в училищния двор, което се опитал да спре), тя побърза да добави:

— Какво ще препоръчаш?

— Прибавих малко вар към торта, но това няма да реши твоя проблем.

Очите на Гейб заискриха, а по устните му се разля широка и обезоръжаваща момчешка усмивка. Тя го видя да вади от задния си джоб спретнато сгъната носна кърпа и в ума ѝ се прокрадна догадка: „Някой се грижи за него, глади му дрехите.“ Сърцето ѝ замря за миг, докато той избърса чело и прибра сгънатата кърпа обратно в джоба. Гейб погледна нагоре към безоблачното небе:

— Ще вали. Виждаш ли червения ореол около слънцето? Това значи, че денят утре ще бъде дъждовен.

„Не е ли това особено характерно за него? — помисли Корделия. — Задава въпрос или прави някаква забележка, която улучва право сърцевината на проблема... а после, преди още да реагираш, сменя напълно темата, за да не те притесни прекалено много.“

— Слава Богу, от тази горещина направо се стопих — отвърна тя, като си вееше със сламената шапка. — Не помня толкова горещо

циганско лято.

Приятно ѝ беше да смени габардинения костюм със стар памучен панталон и блуза, която още миришеше на гладено. Мислите ѝ избързаха напред, към хладния душ, който щеше да вземе, след като приберат билките. Обаче всъщност ѝ беше приятно да се цапа, докато работи в градината.

Корделия се огледа, припомняйки си как изглеждаше това място в последните години от болестта на майка ѝ — японски бръмбар беше изял половината от розите, ружите покрай гаража бяха заприличали на мършави плашила, недораслите праскови и сливи в овощната градина стояха неподрязани и потънали в плевели. Дори лалетата, минзухарите и кокичетата вече не се появяваха всяка пролет, като че усилието просто не беше по силите им. Ами божурите? Те бяха свели засрамено главички, сякаш разбираха, че няма смисъл да изглеждат добре, защото никой не го е еня.

„С хората е същото — помисли тя. — Ако не те обичат, не можеш и да даваш любов.“ Може би само безплодното сърце е потъжно от задушена в плевели градина. Докато го имаше Джин, живееше огряна от любовта на един добър мъж. Сега има само спомените. Но дали това стига?

Представи си как мазолестата длан на Гейб обгръща дръжката на лопатата, как умело събира той опадалите листа. Около себе си навсякъде виждаше доказателства за грижите, които тя и Гейб — предимно Гейб — полагаха за старата градина, на някои места съживяваха отново растенията, другаде засаждаха нови. Ето го английският алпинеум, където някога имаше полуразрушена барака за инструменти, целият с папрат и туфи, самакитка и теменуги, които вече умираха заедно с отминаващото циганско лято. Решетката с бегонии откъм сенчестата страна на гаража, където висяха саксии с нови сочни, месести видове. И малко по-високата билкова градина, заради която Гейб се беше потрудил да докара няколко колички камъни от потока.

Точно сега форзициите бяха преминали към зимен сън, но щом дойде април, целият южен участък на каменния зид, който обграждаше двата ѝ акра, ще се превърне в жълт облак. Лалетата и нарцисите ще свържат като ярки мъниста магнолията и миртата. До лятото розите ще цъфнат — чайната роза, която образува свод над портичката към

овощната градина, розовите храсти, широки и високи като жив плет, грандифлорите и флорибундите, които растат от двете страни на виещата се пътека пред къщата. Рози с имена като Благоденствие и Лунна светлина, Мир и Бяло утро. А уханието — м-м, можеш почти да го пиеш, като сладкото вино, което Гейб прави от бъза, превзел зида срещу кухнята.

„Градината май се справя по-добре от мен“ — помисли Корделия. За нея се беше грижила, а собственото ѝ сърце ехтеше като празна къща.

„Дали не е вече прекалено късно? — запита се тя, когато погледът ѝ падна върху Гейб. — Възможно ли е да изпитва интерес към мене?“ Вчера не би посмяла да си представи подобно нещо, но откак Сиси ѝ внуши тази идея, тя сякаш се разрастваше.

„Мога да го поканя на вечеря“ — помисли Корделия. Какво толкова ужасно има в това? Знаеше, че се е развел приблизително по същото време, когато беше захвърлил учителстването. Рядко говореше за бившата си жена, но Корделия помнеше, че я беше срещала от време на време в супера или в магазина за обувки. Привлекателна, слаба, тъмнокоса и, най-важното, млада. На не повече от трийсет и осем или девет години. Нямаха деца, а тя подозираше, че Гейб е искал деца, като го гледаше как прекарва часове с момиченцата на съседното семейство Бърджис, учеше ги на имената на всички рози, показваше им как да садят луковиците и да подрязват храстите.

Но какво ще помисли той? За жената с побеляла коса, която взема хапчета за кръвното си и се страхува да не получи удар — не като онзи, лекия, през лятото, а удар, след който няма да може да се движи и да говори?

Докато вадеше ножици от кошницата, увиснала на ръката ѝ, Корделия засече отправления към нея поглед на Гейб. Той тъкмо връзваше една хортензия, жилите на ръцете му се бяха изопнали, а между зъбите си стискаше парче лико. Изправи се и на лицето му се появи широка усмивка, която сякаш докосна сърцето ѝ.

— Мисля, че това е любимият ми сезон — каза той. — Може би защото ценим най-вече това, от което имаме все по-малко. Торо, струва ми се, беше казал, че най-сладък е животът, когато имаме само най-необходимото.

— Точно сега би ме зарадвало по-скоро изобилието, отколкото недостига — въздъхна тя, мислейки за парите, които все още не достигаха за библиотеката на Джин. — Понякога се чувствам като Сизиф — бутам камъка нагоре по склона, но той всеки път се търкулва обратно.

Като че цял живот все така и вървеше, като се почне оттам, че се беше родила южно от линията Мейсън — Диксън^[1]. После, когато беше тийнейджърка, все се караха с майка си, задето била прекалено опака и своенравна. И още по-лошо — защото изповядваше идеи, които не бяха изковани в Юга, като например мненията ѝ за интеграцията и за това, че жените трябва да постигнат повече в живота от раждането на бебета и организирането на благотворителни базари. Ами че майка ѝ едва не получи апоплектичен удар, когато тя отказа да тръгне по добре отгъпаната семейна пътечка към „Дюк“ и обяви решението си да следва в университета „Джордж Вашингтон“, нали така?

Години по-късно, разбира се, тя оцени това, което бунтарството ѝ пречеше да види на младини: богатството, което можеше да предложи животът в Блесинг. Плодородната земя и зеленото великолепие на ширналите се хълмове. Бавната му скорост, която позволяваше понякога да объркаш крачките. Хората му, влудяващи понякога със своите допотопни схващания, но верни като отвес и устойчиви като дигата долу на потока Бринкърз.

Освен това започна да оценява по нов начин мъките на майка си, докато се опитваше да укроти Грейс, при която всяко действие и мнение като че беше живо предизвикателство срещу здравия разум.

Въпреки всичко в моменти като този си задаваше въпроса дали животът тук не е отнел малко от решителността на духа ѝ, така както пианото се разстройва, ако дълго време не е свирено на него. Въпреки постовеите си в управлението на университета „Дейтам“ и болницата Хилдейл беше станала малко... самодоволна. Нужна ѝ беше ободрителната подкрепа на хора като Гейб, които вярваха, че способностите ѝ не се изчерпват с това да топли стола до заседателната маса на някой управителен съвет.

— Ще получиш библиотеката си, Корделия — каза той, както се отбелязва някакъв прост природен закон: да речем, фактът, че лилиите

израстват от грудки, или че онази част от клонката, откъдето вече е откъсната праскова, няма да роди отново.

Като чу спокойния му и уверен тон и осъзна лекото като дъждовни пръски докосване до ръката си, усети посмачканата ѝ решителност да се възстановява.

Спомни си как веднъж, когато Сиси беше втора година, я извикаха за разговор с нейния преподавател по литература господин Рос. Спомни си, че се притесняваше преди първата среща с човека, когото Сиси и нейните приятели непрекъснато осмиваха. Те едва не се задавиха от смях, защото той се просълзил, наистина се просълзил, когато им чел на глас в час поема на Дилън Томас. Корделия очакваше да види нервен човек с неустановена мъжественост — като господин Денистън, който държеше единствената галантерия в града и се говореше, че е хомосексуалист.

Изуми се, когато срещна истинския господин Рос. С румено лице и здрав вид, с чуплива кестенява коса и смачкано сако, той я караше да си го представи като момче, легнало в тревата, зачервено от акробатически салта. А и този негов леко сплескан нос, който контрастираше странно с острите, очертани ясно като на команч скули.

— За мен е чест да се запозная с вас, госпожо Траскот — представи се той. Веднага ѝ направиха впечатление почти чудатата официалност, това, че без да губи нито миг, я заведе при стола до бюрото си. — Бях голям почитател на съпруга ви. Истински смел мъж. Чух една негова реч... на стълбите пред Върховния съд, след вземането на решение по делото Съливан срещу „Ню Йорк Таймс“. Никога няма да забравя това преживяване. Дъщеря ви много прилича на него — същият огън, същата всеотдайност.

— Си... искате да кажете, Керълайн? — Корделия не можа да сдържи изненадата си. Дори тя, която безкрайно обичаше Сиси, не би могла да си представи, че плахата ѝ, кротка дъщеря притежава подобни качества.

Той примига, а после се усмихна.

— Всъщност имах предвид Грейс. И на нея съм бил преподавател. Преди четири-пет години, ако не се лъжа.

— Но вие изглеждате... — Корделия спря, преди да е проявила неделикатност.

— Прекалено млад? — довърши той вместо нея с усмивка. — Аз съм на тридесет и две години, госпожо Траскот. Мисля, че беше през първата ми година в това училище, преди това преподавах в Атланта. Ако не беше Грейс и шепа деца като нея, първата година можеше да се окаже и последна. А що се отнася до Керълайн...

Той спря и се почеса зад ухото, по-късно тя щеше да разбере, че този навик издава известно притеснение. Корделия се напрегна.

— Пише си домашните, нали? Искам да кажа, справя се с училището?

Ако трябваше да бъде честна, Корделия рядко виждаше Сиси да чете каквото и да било, освен някое от онези списания, които учат момичетата как, ако си направят определена прическа или подбират с усет аксесоарите, мъжете ще се изтрепят да ги канят на среща. Повечето време прекарваше в кикотене по телефона с пъпчивия Бийч Бийчам.

— Да, да, справя се — побърза да я успокои той. — Все пак — добави с тъжна усмивка — няма да отрека, може и по-добре. Всъщност, госпожо...

— Корделия. Моля, наричайте ме Корделия.

По някаква неизвестна причина не се страхуваше, дори ѝ беше приятно да скъси дистанцията с този мъж, който имаше вид на момче, но говореше толкова изискано.

Господин Рос я погледна открито, сериозният израз правеше очите му по-тъмни.

— Онзи ден имахме инцидент, в който участваха Керълайн и още едно момиче. За него не беше съобщено, но мисля, че би трябвало да узнаете...

Корделия си представи Сиси свита в някой ъгъл, обект на подигравки от страна на някое по-умно, по-хубаво и по-популярно момиче, и стисна очи.

— ... Въпросът не е толкова какво направи, а какво каза — чу го тя да разказва нататък. — Керълайн я нарече тъпа негърка. „Тъпа негърка с маймунска мутра“ бяха точните ѝ думи. Понеже Марвела, без да иска бутна един учебник от чина ѝ.

Корделия имаше чувството, че са ѝ зашлевили плесница. Сиси? Нейната Сиси, която се връщаше вкъщи от училище разплакана почти

всеки ден, защото някой съученик я нарекъл дебела или тъпа? Тъкмо тя би трябвало да разбира, че от такива думи боли.

Заля я дълбок срам. Слава Богу, Юджин няма да научи за това.

— Ще поговоря с нея — обеща тя непохватно на учителя, който я гледаше с такова съчувствие, че тя едва издържаше. Имаше чувството, че той я вижда като на длан и знае какво точно изпитва.

— Това няма да се повтори — Корделия понечи да се изправи.

Гейбриъл Рос протегна ръка да я спре.

— Почакайте. Бих искал да не го правите. Бих искал да не говорите с нея. Не ви поканих тук, за да я наклеветя или да искам наказание за Керълайн. Тя се наказва сама, и то твърде много. Тук именно се крие причината да се нахвърля така върху другите — от чувството, че не може да бъде като тях, не може да ги достигне.

— Тя е... добро момиче — Корделия отчаяно искаше да заглади нещата, да оправи всичко.

— Така е — съгласи се Гейбриъл. После се усмихна с онази своя сърдечна, светла усмивка, която говореше, че в края на краищата въпреки всичките ѝ страхове наистина нещата ще се оправят. — На тази земя, Корделия, трябва да се грижим за хората, които ги боли, защото ако не премахнем болката, тя се разпростира като кръговете от хвърлен в езеро камък и наранява още хора.

Като го гледаше сега, седемнайсет години по-късно, с оръфана шапка и мръсни панталони, с бръчки от смях около устата и очите, които светлееха на почернялото му лице, тя отново се изпълни с усещане за неговата доброта, за неговата стабилност... и за собствената си неспособност да преодолее някога пропастта, която ги делеше.

Какво ще си помислят хората, да не говорим за ограничените мозъци тук, а приятелите ѝ във Вашингтон и Ню Йорк, колегите ѝ от управителните съвети, ако тя, вдовицата на почитания Юджин Траскот, започне връзка с градинар? Да не говорим за различния им начин на живот. Как ще се чувства Гейб, който притежава скромна малка къщичка на Оуквю авеню близо до Кмарт, ако трябва да сподели всичко това: огромната ѝ къща, значителния доход от сполучливите инвестиции, които бяха направили с Джин? Доколкото го познаваше, той няма да приеме и частичка.

И все пак какво лошо има просто да го покани на вечеря? Нужна ѝ е компания. Това е всичко.

— Гейб, аз... — започна тя, но нещо я накара да промени решението си, може би нищо неподозиращият израз на лицето му. — Дали да не се заемем с билките, преди да се е стъмнило?

Докато заобикаляха къщата, за да стигнат до градината пред кухнята отзад, Гейб посочи една от капандурите, където боята беше започнала да пада:

— Ще взема стълбата и ще мина веднъж с четката — предложи той, макар че, ако трябваше да бъдат точни, работата му не включваше извършване на ремонти.

— Ох, тази стара къща направо ще се срути на главата ми — въздъхна Корделия. — Понякога си казвам, че би било най-добре да я продам. Даже и новата съдомиялна създава проблеми: Нета се оплаква, че трака зловещо.

Тя вдигна глава и огледа двуетажната викторианска постройка с фронтони, кулички и веранда с бели колони. Оплакваше се, но всъщност старата къща въпреки километрите засукана украса и резба, която непрекъснато имаше нужда от боядисване, беше много по-солидна от чисто новите къщи в Малбери Ейкърс, които оня ден Сиси я замъкна да види и чиито стени бяха толкова тънки, че се чуваше, ако някой кихне в съседната стая.

— Ако искаш, мога да хвърля един поглед на машината — предложи Гейб.

— Ох, Гейб, ужасно си мил — тя спря и си помисли: „Не бъди глупачка, това е идеалният предлог да го поканиш да остане за вечеря.“ А след това?

И довърши, преди да промени решението си:

— ... но не мога да приема. Ще накарам онзи любезен господин Крокет да я погледне, при това няма да ми струва нито цент. Още е в гаранция.

Корделия помисли, че е слаба и малодушна. Как ще се пребори с Дан Килиън и подобните нему, а и с твърдоглавата си дъщеря, ако не ѝ стиска дори да покани Гейб Рос на вечеря?

Обзе я безпокойство... но в същото време изпита силно желание срещу нея на кухненската маса да седне мъж. Мъж, който да не приказва само за спорт или за презервативите, кой знае защо изложени

на касата в магазина, така че всяко петгодишно дете можело да ги види.

В билковата градина, наведени един до друг, те бавно се придвижваха нагоре по тясната калдъръмена пътечка между лехите, като режиха и връзваха обилната реколта на отминалото лято — лук, чубрица, риган, мащерка, маточина, босилек. Божественото ухание на подправките се носеше около Корделия и тя мислеше за малките кесии с върбинка, които щеше да приготви, а Нета ще ги сложи в дъното на всяко чекмедже. Днес ще нареже на ситно босилек и ще го накисне в зехтин, останалите билки ще закачи да съхнат на тавана. А утре с Нета ще направят пелин за подправка и настойка от розмарин.

Когато привършиха, беше започнало вече да се здрачава и последните слънчеви лъчи се плъзгаха по короната на плачещата върба, надвиснала над белведера. Гърбът вече я болеше, а на ръцете ѝ щипеше от убожданията на малките бодлички по растенията. Но това не я смущаваше, всъщност по-добре не се беше чувствала целия ден.

Гейб ѝ поднесе с дълбок поклон китка мента.

— За чая на Нета — каза той, — от който тъкмо сега не бих отказал да пийна една чаша.

„А какво би казал, ако те поканя да опиташ една чиния от хубавата пилешка супа на Нета?“

Но тъкмо тогава до ушите ѝ достигна далечен телефонен звън.

Корделия се втурна през кухненската врата и се насочи към масивния черен телефонен апарат, който почти петдесет години стоеше на поставката от черешово дърво в преддверието. Дали пък не е Дан, който се обажда да ѝ каже, че е решил все пак да ѝ даде парите? Чуваше силните удари на сърцето си. „Глупачка — си каза. — Сигурно е нещо маловажно, например обаждат се от кабинета на доктор Бриджис, за да потвърдят уговорката за следващата седмица, или пък Нат Дъфи от разсадника иска да съобщи, че са пристигнали каталозите за семена, които поръчах.“

Корделия сграбчи слушалката, после чу далечно прашене и накрая мъжки глас, дълбок и някак особено мелодичен.

— Корделия? Уин се обажда. Виж сега, Сиси ми се обади. Звучеше доста разтревожена и реших да звънна да разбере как си. Видях вестниците, а тя ми разказа останалото...

Вълнението на Корделия утихна. Беше само Уин, милият внимателен Уин, който до ден-днешен се обаждаше за рождените ѝ дни и за Деня на майката. А кой друг, ако не Уин, се сещаше да ѝ изпрати снимки на Крис, като онази, дете получи миналата седмица — бяха се снимали двамата в Ийст Хемптън. Уин, висок, рус и почернял, беше прегърнал с ръка непохватното момче до себе си.

Сиси не е трябвало да му се обажда, разбира се. Намесата на Уин само би влошила положението. Колко приятно беше, въпреки това, да чуе гласа му! Уин, спомни си тя, умееше да оправя нещата, той дори успяваше да уреди повечето си дела извън съда. Преди да почине майка ѝ, когато Грейс и Уин бяха току-що сгодени, именно той успяваше да изтръгне усмивка от стария дракон.

Да, вероятно наистина би успял да уреди проблема. Днес вече достатъчно беше премълчавала неща, които може би трябва да каже. И докъде я докара? Какво може да навреди, ако само попита Уин за съвет?

— Уин, каква приятна изненада! — извика тя, а после понижи глас. — Вярно, целият този шум около книгата на Грейс е доста тревожен. Всъщност се радвам, че се обади, защото се надявах, че ще можеш да помогнеш.

Въпреки волята ѝ цялата история се изля на един дъх: колко ѝ е трудно да говори с Грейс, статията в „Конституция“, срещата с Дан Килиън сутринта. Още докато разказваше, си зададе въпроса какво знае той отпреди за смъртта на Нед Емори. Би било нормално след сватбата Грейс да му е разказала всичко. Но дори Уин да съзнаваше, че Корделия крие нещо, той не се издаде.

След миг мълчание Уин каза:

— Мога да поискам съдебно разпореждане за отлагане на издаването. — Говореше уверено и властно като на клиент, сякаш тя вече се е съгласила да го наеме за свой адвокат. — Доколкото разбирам, никой друг не може да потвърди тази версия. Имаме само думата на Грейс, а по онова време тя е била още дете. Освен ако не се сещаш за някой, който може да я подкрепи.

Корделия мислеше да му напомни, ако това не му е вече известно, че Маргарет е мъртва. После се сети, че Маргарет имаше дъщеря, малко момиченце, не, вече е зряла жена, която се казваше...

— Нола — чу собствения си глас да произнася високо. — Маргарет имаше дъщеря на име Нола. Но не знам дали е била там, дали е видяла... нещо. Джин може и да ми е казал, но аз просто не мога да си спомня. — Тя въздъхна. — Всичко това беше толкова отдавна.

Не разказа как, след като малката Грейс дойде при нея, пребледняла и хлипаща истерично, Корделия я успокои и я накара да замълчи, сякаш беше разплакано бебе.

Сега обаче Корделия се запита дали дъщерята на Маргарет не е замесена по някакъв начин. Ако тя подкрепи версията на Грейс, хората ще започнат наистина да говорят и да правят Бог знае какви ужасни предположения. Ще бъде безсмислено да се опитва да получи парите от Дан Килиън или от всичките онези фондации. Всъщност може да се окаже, че библиотеката е празна надежда.

А ако успее да сътвори малко чудо и да я построи — без неопетнената репутация на любимия за нея Юджин, без мястото му в историята библиотеката ще се превърне в обикновена купчина тухли и камък.

Ще се бори срещу това дори ако трябва да подложи на риск най-ценното — собствената си честност. Всъщност няма да има лъжи, каза си тя, а защита на това, което заслужава да се защити. Джин не беше извършил нищо лошо. Това беше истината — единствената истина, която ще позволи.

— Ако искаш, бих могъл да поговоря с тази Нола... — подхвана Уин, но Корделия го прекъсна:

— Направи каквото е необходимо, Уин — тя притисна още по-плътно слушалката до ухото си, от миризмата на смачкани лукови листа, която идваше от пръстите ѝ, очите ѝ се насълзиха, а носът ѝ засмъдя. — Каквото и да е, стига да се сложи край на тази история.

[1] Линията Мейсън — Диксън — границата между Пенсилвания и Мериленд, която се смята за разделителна линия между Севера и Юга. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Нола се загледа в пауза на чертожната дъска пред себе си. Седмици наред се бори с този разрез, но още не се получаваше както трябва. Недовършени неща се набиваха в очите ѝ: двете колони, които изглеждаха несъразмерно тънки за масивния фронтон над тях... лошите пропорции на един от прозорците... капандурата, която грубо прекъсваше елегантния лек наклон на покрива...

Усети, че главата ѝ се замайва, а тънките като паяжина черни линии се сляха в едно сиво петно. Дявол го взел! Разтри с пръсти слепоочията си.

Беше късно, всички от офиса си бяха отишли още преди няколко часа. Беше уморена и просто не можеше да се съсредоточи.

Мислите ѝ се отклониха към телефонния разговор предишната вечер с някакъв тузарски адвокат — или поне би трябвало да е тузарски с име като Уинстън Бишпъп, а към него сигурно имаше и римска цифра или добавка „младши“, която той е пропуснал да спомене. Беше се държал мило и приятелски, без тъпи юридически приказки. Покани я на обяд или, ако е много заета, на чашка в кафето на „Юниън скуеър“, което, както знаел, не било далеч от офиса ѝ. (А откъде, по дяволите, разполага със сведения за местоработата ѝ?) Каза, че имал някои въпроси относно смъртта на баща ѝ.

„И ти, като всеки друг, дете чете вестници“ почти изтърси тя. После той ѝ каза кой е клиентът му: госпожа Юджин Траскот. Боже мили, като че не ѝ беше дошло вече до гуша Грейс Траскот да ѝ се обажда през ден. А сега вдовицата ще я задърпа в обратната посока и ще я моли да си държи устата затворена.

Е, старата дама би могла да не си дава този труд. Беше казала на тузарския адвокат, че няма смисъл да дава пари за обяд или дори само за пиене — по този въпрос няма какво да каже извън съобщеното тогава в пресата, а то се изчерпваше с малка бележка на страницата с некролози за самоубийството на някакъв негър, който бил забележителен единствено като съпруг на секретарката на известен

сенатор. Усети облекчението в гласа на Уинстън Бишъп преди той да затвори телефона.

Сега се запита дали постъпва правилно. Не трябва ли поне да се срещне с Грейс Траскот, за да разбере какво си спомня тя и какво знае... и дали това е всичко, което знае?

Нола затвори очи и леко разтърка подпухналите си от работа клепачи.

— Човек не може да си върши работа, щото разни висят тука по цяла нощ...

Изправи рязко глава. Беше просто пазачът — добрият стар Лерой мърмореше до вратата на офиса, който тя делеше с още шест от архитектите на фирмата. Почака да види дали ще нахлуе вътре, както правеше понякога, ако я хване да работи до късно, но после чу приглушеното проскърцване на количката му да се отдалечава надолу по коридора.

„Време е да се размърдам.“ Трябва да си отиде вкъщи, при дъщерите. И да поспи... трябва малко да поспи, иначе утре едва ще се измъкне от леглото, очите ѝ няма да искат да се отворят, като залепени с лепило. Бог сигурно ще ѝ прости още една трескава сутрин, в която навлича дънките и тениската, а на децата дава приготвена набързо попара, но дали ще ѝ простят Таша и Дани?

По дяволите. Забрави даже да се обади вкъщи, да види дали Таша се е справила с контролното по математика, за което се тревожи вече седмица. Пък и Дани, която още хленчеше, защото я боли гърлото, трябва да е изтощила безкрайно Флорин. Колко пъти можеш да накараш една бавачка да прочете „Зелени яйца и шунка“ на глас, преди да откачи напълно или, което е по-лошо, да бие отбой?

Обаче точно тогава, преди да прибере чертежа до другия ден, видя библиотеката като че за пръв път, не такава, каквато беше в действителност, а каквато би трябвало да бъде. Все едно се беше мъчила със заялата капачка на някой буркан и ето че сега тя изведнъж започва да поддава. Да... да, разбира се. След като работи трескаво известно време — пет минути, двацет минути, кой знае, тя екипира нова фасада.

След това се облегна на стола и я огледа. Този път я виждаше ясно, сякаш сложена в рамка и осветена, като експонат в музей. Нямаше нищо общо с интелектуалните, изчистени проекти, с които

спечели наградата Карнеги в „Купър юниън“. Неокласицизмът на тази рисунка противоречеше на всичко, на което я бяха учили да се възхищава. Но точно това я правеше толкова вярна...

„Никога няма да бъде построена“ — предупреди един циничен глас в главата ѝ. За тази поръчка се бореха шест фирми, така че положително ще изберат нечий чужд проект. Дори тук, в „Магуайър, Чанг и Фостър“, тя имаше силен конкурент. Помисли за Ренди Крейг, който заемаше малката клетка до нейната. Направо я беше разбил с начина, по който преработи онзи проект за къщата на Хорейшо стрийт. А колкото до този конкурс, тя не пропусна да забележи алчния му израз, когато Магуайър, прекалено затрупан с поръчки, за да отдели време на тази несигурна работа, връчи на двамата по една скица, където беше нахвърлял двата различни подхода, които искаше да развият. Ренди се опита да се държи непукистки, все едно е получил поредната досадна задача, но оттогава непрекъснато бачкаше допълнително.

Преди ден-два случайно беше зърнала през рамото на Ренди проекта, върху който се трудеше — с изчистени и опростени линии, той напомняше прочутата библиотека на Ерик Гунар Асплунд в Стокхолм, та ѝ се дощя да му викне: „Не, не! Ти не разбираш! Не така трябва да изглежда!“

Но Ренди само би я попитал защо се пише такъв специалист.

Нола се изправи на стола, изви гърба си назад и подпря с юмрук гръбначния стълб, където вече пулсираше болка. Отмести настрани линейките, триъгълниците, моливите и погледна рисунката си, представи си я солидна и триизмерна, как се издига от плоската повърхност на хартията сякаш от истински гранит, тухли и стоманени греди.

Библиотека — мемориал на Юджин Траскот.

Видя интериора, събран в едно неразчленимо цяло — широкото преддверие, което преминаваше в къс коридор, после стълбата, която слизаше с половин ниво надолу към втори вестибюл със стъклени стени, три огромни заскрежени капандури на тавана, които се извиваха елегантно, но без да се извисяват в пространството, лавиците с книги, които повтаряха геометричния мотив на металните колони в стените и ребрата на свода. Подове, които те карат да мислиш за земята под тях, слизаха полека надолу или отстъпваха, за да предоставят място на

хората, ако те искат да се отдалечат от строгата атмосфера на масите и столовете.

Сети се как Ървинг Джил сравнява своите сгради с канари, които природата е издялала с бури и е украсила с лишеи и лиани. Тази библиотека ще бъде същата — гладка за окото, груба на пипане, но никога статична.

Няма да бъде безжизнен паметник на един прославян мъртвец, като мемориала Линкълн или библиотеката Уайдънър, а място, което ще събира хората.

Както би искал той, помисли Нола.

Буца заседна на гърлото ѝ. Дали някога ще я види, дали ще застане в сянката ѝ, ще влезе ли през вратата? Или накрая ще останат само чертите върху листа, още едно „интересно“ упражнение, като прегледите в „Купър юниън“, когато обикновено професорите разбиваха проектите ѝ на пух и прах? Само че този път дори шефовете ѝ да приемат проекта, присъдата ще произнесе Комитетът в памет на Юджин Траскот.

„Ами ако изберат твоя проект? Готова ли си за това, което може да последва, ако сградата бъде наистина построена?“

Безпокойство се надигна в празнината точно над слънчевия ѝ сплит — ниско злокобно жужене като от виснал на корниз пчелин.

„Ей! — предупреди сама себе си Нола. — Движи се полека. Първо Магуайър. Да мине през него, после ще се притесняваш за останалото.“ Надяваше се Магуайър да не се ядоса, задето е пренебрегнала неговата скица. Ако хареса проекта ѝ, може да ѝ дадат премия, или още по-добре, да получи увеличение. А то наистина би било добре дошло!

В края на краищата благодарение на нея, а не на Ренди Крейг, получиха поръчката на Петросян, след като Магуайър едва не провали работата с натруфения си проект за вилата в Истхемптън. Петросян — Андре Петросян, за неговите концерти в „Карнеги Хол“ билетите се разпродаваха месеци по-рано — едва не си тръгна и щеше да го стори, ако тя не беше извадила своя коз на масата — предложи да избият една стена и да вдигнат покрива, да добавят капандури и да превърнат гостната и трапезарията в едно високо като катедрала пространство с бюро покрай стената, което гледа към океана. Миналото лято писаха в

„Ню Йорк таймс мегъзин“ за това убежище на цигуларя с високото пространство в центъра, където той прекарваше почивните дни.

Като си спомни за онази статия, Нола си представи и едно друго, по-скорошно заглавие:

МЪРТЪВ СЕНАТОР МОЖЕ ДА Е ЗАМЕСЕН В УБИЙСТВО ОТПРЕДИ ДЕСЕТИЛЕТИЯ.

„Мътните да те вземат, Грейс Траскот, задето разрови всичко това.“ Неочаквано Нола я засърбяха ръцете да вдигне телефона. Но се съдържа. Какво ще постигне, ако каже на тази жена да я остави на мира?

Прибра нещата си от лавицата над бюрото, грабна чантата и палтото и изскочи през вратата, като пътем махна на Лерой, зает да изхвърля едно кошче за боклук в торбата за смет. Старецът само изръмжа.

Докато чакаше на Четиринайсета улица автобуса за другата част на града, който след девет минаваше веднъж на хилядолетие, Нола се хвана, че ѝ се иска да потъне в лукса и мекотата на някое ухаещо на кожа такси. Но остави жълтите коли със светещи зелени лампички да профучават покрай нея. Всеки спестен долар отиваше при парите, които може да скъта за по-късно, за частното училище, където искаше да прати Таша и Дани.

След като се прехвърли на автобуса, който пътуваше нагоре по Осма улица и измина немалкото разстояние до блока си — на Двайсет и втора, точно до Девета — Нола беше вече толкова уморена, че едва си стоеше на краката. Слепецът намира пътя до дома, като брои стъпалата — така се чувстваше и тя, докато преминаваше от един кръг осветен тротоар към следващия, като че само по памет, почти без да забелязва редиците къщи, тясно наблъскани от двете страни на улицата.

„На плочката стъпи, на майка си врата недей чупи.“

Мисълта се появи неканена в ума ѝ заедно със спомена за всичките улейчета между плочките, които беше прескачала като дете. Дори сега, мъртва и в гроба, майка ѝ не беше в безопасност.

„Не мисли за това сега. Просто си иди вкъщи...“

На вратата на апартамента я посрещна широко усмихнатата Флорин:

— Боже, момиче, имаш вид като че нещо те е прегазило, докато си пресичала улицата. Добре ли си, или да викам лекарите?

— Само съм уморена до смърт — въздъхна Нола. — Един хубав сън ще оправи всичко.

Хвърли си чантата на невъобразимо футуристичната масичка „Пучи де Роси“ в хола, за която беше похарчила много пари още докато беше омъжена, когато Маркът преуспяваше при „Братя Соломон“, преди да изгуби работата си и да се окаже затънал до гуша в дългове.

— Или един хубав мъж — вметна Флорин със смях, който изтътна през масивното ѝ тяло. — Мен ако питаш, мила, имаш нужда и от двете. Нищо не освежава жените така, както малко любов между завивките.

Флорин би трябвало да знае, помисли Нола с прилив на привързаност. Тя твърдеше, че е на петдесет и осем години, но според Нола шейсет и три или четири беше по-вероятната ѝ възраст. За това време беше имала трима съпрузи, без да споменаваме няколкото приятеля, които запълваха добре времето ѝ, когато не гледаше деца срещу заплащане. Флорин, която веднъж ѝ беше разказала, как като престанала да бъде чиновничка, изхвърлила корсетите и пратила по дяволите тънката фигура, беше живо доказателство, че колкото повече килограми, толкова по-добре.

— Ако видиш някой такъв, дай му, моля ти се, номера ми — пошегува се Нола. — Струва ми се, че единствените мъже, които се приближават до мен, са тези, дето просят по улиците. — На път за кухнята изглади с ръка края на тапета, който беше тръгнал да се отлепя. — Как мина вечерта?

— Добре, само дето телевизорът пак се скапа. Остави ме на сухо тъкмо по средата на „Законът в Лос Анджелис“. — Флорин се наведе, като издиша шумно въздух, за да вдигне смачканата обвивка от сладкиш, която се беше търколила под кухненската маса. — Онази жена се обади пак, не си остави името, но ѝ познах гласа — същата, дето ти звъни цяла седмица. А, да, и Таша каза, че е болна, но според

мен е от купищата бисквити, дето изяде. Трябва да ти кажа, това момиче може да ме надяде на бисквити, когато си поиска.

Като пренебрегна новото напомняне за упоритостта на Грейс, Нола попита:

— Таша е болна?

— Няма за какво да се притесняваш. Само я боли коремчето. Ако ми давах по пет цента всеки път, когато някое от моите го боли стомах, сега да съм си паркирала задника като Ивана Тръмп в хотел „Плаца“ и разни страхотни мъжкарци щяха да искат да се запознаят с мен.

— Те май те намират без проблем и там, където си сега — Нола не можа да не се засмее, докато си сипваше портокалов сок, оглеждаше малката претрупана кухня и си мислеше, че ако Флорин гледа по-малко телевизия, а отделя повече време да почисти след себе си и децата, нямаше да заварва тази бъркотия всяка вечер. Но това е нищо, като се има предвид колко я обожаваха децата. Флорин беше истинска добра фея.

— Взemi пример от мен и навърти няколко километра с умореното си дупе — Флорин се засмя дяволито и вдигна издутата си чанта. Нола видя от нея да стърчат кълбо прежда, полуизяден пакет солети, измачкано издание на Арлекин и една от ярките рисунки на Дани. — Ще се чувстваш по-добре и ще живееш по-дълго. Много по-полезно от „Геритол“.

„Да, нали, може пък наистина да имам късмет и да срещна някой като Маркъс.“

— Не, благодаря, Флорин, след това, което преживях последния път, съм си качила задника на трупчета, докато не намеря мъж, който да разбере, че ме бива и за други работи.

— Добре си направила, момиче... ама не чакай прекалено дълго, че ще свършат добрите мъже. Кльоцавите създания като тебе не могат да си избират като нас, по-пълничките.

Гръдният смях на Флорин изтътна отново и Нола се засмя заедно с нея, дълбоко и от сърце, и се почувства по-добре, отколкото се беше чувствала през целия ден. Или, ако трябва да бъдем точни, през цялата седмица. Флорин беше добро лекарство... нищо че дава лоши съвети.

Напомни си за не знам кой път какъв късмет е, че има Флорин не само за бавачка, но и като хазяйка. А Флорин си мислеше, че тя е

късметлийката — не стига, че парите от Нола позволяваха да плаща заема от банката и поддръжката на това малко разрушено място, което беше наследила от първия си съпруг, но освен това можеше да си играе на баба.

Нола каза лека нощ на Флорин и забърза надолу по коридора към стаята на Таша и Дани.

Завари Дани да спи по коремче, малкото ѝ дупе се извисяваше като хълм под юргана, а палецът ѝ беше пъхнат в полуотворената устичка. Нола усети да я изпълва нежност.

— Мамичко? — извика я Таша от другото легло. Говореше на нос, като че е настинала или... или е плакала.

Седеше изправена, без дори да се обляга на таблата на леглото. Лицето ѝ, блестящо от жълтата светлина на нощната лампа, изглеждаше мъничко и изпито. Лице на стара жена с тяло на единайсетгодишно дете. Само косата ѝ, кестенява, леко чуплива, изглеждаше незасегната. Таша я беше чакала през цялото това време, без да заспива.

— Здравей, миличко... какво става? — Нола седна на ръба на леглото и машинално сложи ръка на челото на Таша, за да провери има ли температура. Беше хладно като мрамор.

— Дани издава страшни звуци насън. Чуй я само. — Таша сбърчи благопристойно нос заради тихото похъркване и сумтене, което идваше откъм Дани.

— Това ли ти пречи да заспиш? — Нола се приближи и обви с ръка тънките напрегнати раменца на Таша.

— Не.

— Нещо в училище ли?

— Тъхъ.

— Джамал ли пак?

— Той винаги е гаден — гласът ѝ се превърна в болезнен шепот. — Учителката не ме харесва.

Сърцето на Нола подскочи. Какво е могло да накара Таша да мисли така? Нещо по-особено... или старото отношение „пет пари не давам“, което учителката проявяваше от началото на годината? Госпожа Милнър ѝ беше направила впечатление на човек, който е напълно изтощен от работата си. Може би я е вършила прекалено дълго, макар че не изглеждаше много по-възрастна от Нола, която беше

на трийсет и седем. Спомни си онази глупава и вероятно опасна история със станиола — беше дала на няколко единайсетгодишни деца като научна задача вкъщи да разтопят станиол. Вярно, Нола вдигна голяма врява. Но така би постъпила и всяка друга майка, стига акълът ѝ да си е на мястото.

— Да не би да ти се кара за онези програми, които ти създаваха проблеми?

Таша поклати глава, раменете ѝ силно се тресяха под ръката на Нола, накрая изрече през сълзи:

— Тя, тя ме кара да участвам в пи-пиесата!

Пиесата? Трябва да са съобщили в някое от онези ксерокопия, които училището непрекъснато изпраща по момичетата — родителски срещи, учебни екскурзии и как да чистят децата от въшки. А, да. Нещо за седмицата на чернокожите и за пиесата за движението за граждански права, която ще поставят петокласниците.

— Дала ти е някоя от онези неприятни роли, където през цялото време нищо не казваш? — попита весело Нола с надеждата това да е всичко.

Таша захлипа още по-силно.

— Аз т-трябва да бъде по-лошата жена, дете крещи на Роза Паркс, че е се-седнала в а-автобуса!

Нола усети как нещо в нея се надигна, бавно, като голяма равна скала. През нея се понесоха чувства, които тя смяташе за погребани с майка ѝ... че не може да си намери място, че не е достатъчно черна... нито пък достатъчно бяла.

Обзе я ярост. Идеше ѝ да удуши учителката на Нола.

— Каза ли ти защо е избрала теб? — попита нежно Нола, като с мъка удържаше гнева си. Галеше раменете на Таша, докато те спряха да се тресат и риданията ѝ стихнаха.

— Тя нищо не каза, но аз си знам — извика Таша. — Джамал казва, че е защото съм бяла!

Бяла? Нола усети у нея да се надига истерия и трябваше да стисне здраво зъби, за да я задържи. Това беше върхът! Мама би оценила тази шега. Мама, която изгонили от три различни мотела на път за Мобайл. А мама имаше светла кожа, самата Нола имаше достатъчно светла кожа, за да „мине“, ако още можеше да се прилага това остаряло понятие. Макар кожата на Маркърс да беше малко по-

тъмна от нейната, и двете момичета бяха светли. Не би трябвало да е изненада, че Дани и Таша изпъкваха дори сред съучениците си от испански произход.

— Ох, милото ми — тя въздъхна и внезапно се почувства прекалено изтощена, за да направи друго движение, освен да постави буза на косата на Таша, мека и нежна като млада трева. — Ще поговоря с нея. Утре.

Нола усети как дъщеря ѝ се отпусна леко, а после, преди детето да осъзнае какво прави, понечи да си засмуче палеца. Хвана се и започна да глади с пръст долната си устна.

— Нали няма да кажеш, че аз съм ти казала?

— Ще кажа, че съм чула от другите майки.

— Значи госпожа Милнър няма да ми се сърди?

В този момент заприлича на малката Дани, която понякога искаше невъзможна утеха — като че Нола може да попречи на ожуленото коляно да боли, когато свалят лейкопласта, или да накара Маркърс да дойде, ако е забравил, че е неговият уикенд с момичетата.

Нола привлече Таша до себе си и леко я притисна. Беше писала да ѝ изпратят формуляри за кандидатстване и ги беше прибрала в най-горното чекмедже на бюрото си — за „Грейс чърч“, Сент Люк, „Литл ред скул хауз“, „Френдс“. Може би догодина... не, наистина трябва да стане догодина. Особено за Таша. Тя беше умна и чувствителна, но беше твърде нервна, за да се справи с онези проклетите тестове за интелигентност, които щяха да я вкарат в някое от „специалните“ държавни училища като „Хънтър“.

Само че таксите за частните училища са толкова високи десет хиляди долара на година, а ако изпрати и Дани — двойно (а как би могла да не изпрати Дани?). Не бяха точно бедни, но ако не успее да стане съдружник или началник-проекти, не биха могли и да мислят за частно училище.

— Сега ще спя — Таша се прозя, измъкна се от ръката на Нола и се сви под завивките, като подпъкна единия ъгъл на възглавницата под бузата си, а с палеца продължаваше да поглажда долната си устничка. Като ги погледне сега човек, може да си помисли, че с Дани са близначки.

— Лека нощ, мамичко.

— Лека, Таша.

Нола се наведе да целуне хладното челце на дъщеря си. Собственото ѝ лице беше горещо и я болеше, а пулсът на слепоочието ѝ блъскаше до пръсване.

Отново в кухнята, Нола помисли дали да яде нещо, но усилието да приготви дори само един сандвич ѝ се виждаше прекалено голямо. Вместо това си наля остатъците от кафето и взе сухо парче кейк от кутията, оставена от Флорин върху шкафа. „На вечеря у Нола“ — засмя се тя наум, докато вървеше по коридора към спалнята си зад стълбите.

Но вместо да се съблече и веднага да си легне, Нола си спомни съобщението на Флорин за обаждането на Грейс — поредното — и се отпусна на ниската отоманка пред тоалетката.

Какво иска тази жена? Какво иска? Дали Грейс няма да опита да измъкне от нея онова, което обеща на майка си да пази завинаги в тайна?

Нола се огледа около себе си — стените, облепени в тапети със смел дизайн от птици и лози, модерното легло с покритие от ръчно обработен махагон и черен лак. Цялата стая, целият апартамент бяха такива, бяха като нея, съжителство на силни противоположности — като например картината от началото на века, на която с маслени бои беше нарисувана жена, бродираща на светлината на лампа, и която с Маркъс бяха купили на страшно изгодна цена на един търг, закачена до гравюрата на Матис. Или като стария, вече излиняващ персийски килим, на който имаше купчина овални кутии^[1], халогенна лампа за четене от зелен окислен месинг, тоалетна масичка, купена втора употреба.

Останки от предишен живот, помисли тя. Преди, когато Маркъс търгуваше с правителствени облигации, комисионните му ѝ дадоха възможност да продължи обучението си и в същото време успяха да купят всички тези хубави вещи. Сега те служеха като ярко напомняне за времето, когато, вместо да убеждава сама себе си, че парите ще продължат да прииждат, е трябвало да ги крие под дюшека.

Тази недовършена работа с Грейс също служеше като напомняне. За стари обещания, които изобщо не е трябвало да бъдат давани. За детството, когато мама често имаше тревожния израз на уплашен беглец — каквато тя си беше в много отношения.

Лъже сама себе си, ако вярва, че като пренебрегва Грейс, накрая ще я накара да се откаже. Нола си припомни малкото момиченце, което през онзи ден влезе въпреки забраната в къщата на мама. Не. Грейс няма просто да изчезне.

Неочаквано Нола проумя, сякаш някой ѝ удари плесница. Стана ѝ ясно, като че погледна в кристална топка. Дошло беше време играта на криеница да престане. Трябва да се изправи лице с лице срещу това. Трябва да погледне Грейс Траскот в очите и да я умолява, ако трябва, да престане с всичко това, за Бога, просто да престане.

Беше късно — след единайсет, — но Нола знаеше, че ако остави това до сутринта, утре може да се отметне от решението си. А в този случай май трябваше да остави интуицията да надделее. Вдигна телефона и бързо набра номера на Грейс. Не беше нужно да го проверява. Грейс толкова пъти го беше съобщавала на телефонния ѝ секретар, че Нола го знаеше вече наизуст.

Нола избра „Колом д’Ор“ на Двайсет и шеста, до Лексингтън. Беше шик и прекалено скъпо за нея, но тук със сигурност нямаше да срещне нито един познат.

Като пристъпи от острия вятър в уютната топлина на ресторанта, леко наведена, за да мине през ниския вход, тя изпита странна смесица от чувство за приятен уют и все по-силен ужас. Огледа масите до тухлената стена зад бара и веднага забеляза жената, която седеше сама и ѝ беше смътно позната.

Да, наистина беше тя. Много по-възрастна, но въпреки това чертите, които Нола помнеше отпреди толкова години, можеха да бъдат ясно разпознати. Знаеше, че Грейс е хубава. Но, Боже, колко беше мъничка. Дори седнала личеше, че е около метър и петдесет. Миниатюрна жена, облечена в тънка бяла блуза от парашутен плат, пъхната в тесни черни дънки, с изискано гобленово елече и дълъг златен гердан като гигантска гривна — амулет. В сравнение с нея Нола, облечена в панталони от камилска вълна и обемно пепитено сако, се чувстваше като полузащитник от националната футболна лига.

Оправи си мантото и тръгна към масата, като се наслаждаваше на тези няколко мига, през които можеше да наблюдава, без да бъде наблюдавана. Видя, че косата на Грейс е тъмна и копринена, докато

собствената ѝ трябваше да се пристегне на кок на тила, за да се изправи. А ръцете на Грейс бяха толкова малки, че сребърните пръстени изглеждаха някак абсурдни, сякаш дете се е преоблякло като възрастна.

Но въпреки размерите всичко в Грейс, дори и начинът, по който седеше — отпусната спокойно назад, едното стъпало, обуто в невероятно малка велурена бота, сложено върху коляното на другия, — сякаш казваше: „Знам какво искам и знам как да го постигна.“

Докато гледаше как Грейс отпива с небрежен жест от чашата перие с лимон пред себе си, Нола усети да я присвива стомахът, като че нещо я привличаше против волята ѝ към Грейс. „Проклетата да е. Проклетата да е, задето намесва и мен в това.“

Можеше ли Грейс да знае колко е развълнувана? Всички тези съобщения, на които не можеше да се насили да отвърне... Нола беше превъртала многократно телефонния секретар. Търсеше... Какво? Някакъв знак, който да ѝ покаже капана, може би заложен от Грейс?

Като се чудеше дали наистина не влиза в капан, Нола спря за момент по пътя между заетите маси и оправи сакото си отпред. После приближи, така че Грейс да я види.

— Здравейте. Вие трябва да сте Грейс.

Нола изпита мрачно удоволствие, като видя как Грейс се стресна изненадана и едва не разля питието си, когато скочи да се здрависа с нея. Нола седна на празния стол от другата страна на масата, усещайки, че бе огледана изпитателно.

Не се смущаваше, когато я наблюдаваха. Хората се заяпваха в нея от дванайсетгодишната ѝ възраст, когато беше кльоцаво дете, високо колкото някои мъже, с крака до сливиците, облечена в рокли, които винаги бяха прекалено къси за нея. Впрочем майка ѝ почти винаги я настигаше с иглата и конеца, но в същото време се кълнеше, че щом вечер остане до късно да отпусне подгъва, на сутринта Нола винаги израства с още някой сантиметър.

Вече не се прегърбваше, както през пубертета, за да изглежда пониска. Нола седеше изправена като дъска, с изпънат врат и поглед, вперен право напред като бразда, прокарана от земемер.

— Толкова се страхувах да не закъснея, че пристигнах с десет минути по-рано — каза Грейс с притеснен смях, който караше Нола да

я хареса пряко волята си. — Ако ви бях изпуснала след всичко това, щях да си пляскам шамари до второ пришествие.

В говора ѝ имаше едва доловима следа от южен акцент, като щипка захар в чаша силно турско кафе.

— А аз пристигнах... с леко закъснение — Нола успя да изобрази на лицето си лека усмивка.

„Не се извинявай. Не давай обяснения.“ Нола потисна с усилие обичайните полу извинения, които ѝ идваха на ум. „Остави Грейс да дава обяснения.“

— Хубаво място — отбеляза Грейс, като се оглеждаше. — Четох някъде, че готвят добре.

— Не знам, никога не съм се хранила тук — Нола отвърна със сухата половинчата усмивка на работеща жена, която има строго разчетен бюджет и едва намира време да прегледа сутрешните вестници, камо ли пък да се занимава със статии за скъпи ресторанти. Сложи внимателно чантата си на скута и отбеляза с презрение голямата кожена торба на Грейс, праметната небрежно на гърба на стола, на разположение на всеки джебчия. Само някой отраснал в охолство може да си позволи подобно нехайство.

Грейс отпи още веднъж от чашата си под погледа на Нола.

— Уф. Ами... истината е, че сега всичко би ми се усладило. Снощи, след като се обадохте — отново същата обезоръжаваща усмивка, която караше Нола да я хареса пряко гласа на инстинкта, — май не можах да спя. На закуска можах само да пийна кафе.

— Добре дошли в клуба. Сънят по цяла нощ за мен определено остана в миналото.

Грейс я погледна неразбиращо.

— Имам две дъщери — обясни Нола. — Таша е на десет, а Дани тъкмо навърши шест.

— Помня, когато синът ми беше шестгодишен — в гласа на Грейс звучеше тъга по миналото. — Бих искала да можем да консервирам тази възраст и да я запазя за по-късно.

— Пубер? — Предположението не беше особено рисковано, изразът на Грейс предполагаше, че напоследък е преживяла няколко битки на този фронт.

— И то какъв! — засмя се Грейс, но Нола усети нотката на напрежение. — Крис навлиза в „онази“ възраст. Не съм сигурна дали

проблемът е, че той е на тринайсет, или че аз минавам трийсетте. Така или иначе, понякога ми се струва, че ще изляза от кожата си.

— Случва ми се — Нола изви очи към небето със съчувствие. — А има още време, докато наистина дойде ред на Таша.

— Надявам се някой ден да имам възможност да се запозная с момичетата ви.

Нола усети, че се отдръпва от спонтанната симпатия, която се появи между тях, като от прекалено уютен огън. Трябваше да остане нащрек, бдителна, никакви глупости от рода „и двете сме на един хал“.

Като впери очи в Грейс, Нола каза:

— Не ми е ясно какъв смисъл би имало това.

Грейс рязко се наведе напред, подпряна на лакти, с прикован в Нола ясен, многозначителен поглед.

— Знам какво мислите. Не сте дошли тук на приказки.

Тя първа отклони очи и започна да си играе с червените пластмасови сламки в чашата си, потриваше ги несъзнателно между дланите си като упорит бойскаут, решил да запали огън с две пръчки.

— Боже мили, още не мога да повярвам, че сте тук. Бяхме само деца, нали така, но помня всичко за вас... и за... — Грейс се запъна, но после продължи — онзи ден.

Сега и Нола се наведе напред.

— Защо просто не зарежете това? Защо да го вадите на бял свят след толкова много години? За Бога, те и двамата са мъртви, бащите и на двете ни. Майка ми също. Не могат да се защитят.

Грейс пусна сламката в чашата и поклати глава:

— Аз никого не обвинявам.

— Сигурно е така, но въпреки това го показвате в лоша светлина.

— Моят баща... или вашия? — попита тихо Грейс.

Нола усети тихо жужене в ушите си като от прекалено натегнат стоманен кабел.

— Всъщност не става дума за тях — отвърна тя на удара с удар. — Става дума за вас. Откъде се взе тази непреодолима нужда да разровите миналото?

— Трябваше — отговори простиичко Грейс. — Това нещо не ми излиза от главата толкова години, като лош филм, който се повтаря отново и отново. Не мога да повярвам, че една толкова страшна

трагедия не се е отразила по същия начин и на баща ми. Как бих могла да опиша честно живота му, а да изпусна нещо така важно?

— Хубаво, а аз за какво съм ви? — Нола се облегна назад и кръстоса ръце пред гърдите си. — Знаете всичко, което има да се знае.

Сърцето ѝ забърза трескавия си ритъм и Нола внезапно си представи с неприятно чувство как я проверяват с детектор на лъжата, за ръцете ѝ са закачени жици, а писецът на машината чертае бясно неравна линия.

— Кого предпазвате, Нола? — настойчиво попита Грейс, като се наведе още по-напред. — Баща си? Защото можеше да стане убиец, ако не го бяха спрели?

Нола усети, че не може да си поеме достатъчно въздух. Зави ѝ се свят, а пред очите ѝ заплуваха черни петънца.

После си припомни: „Атаката е най-добрата защита.“ Като сграбчи ръба на масата, тя попита:

— Какво право имате да нахълтвате в живота ми и да се бъркате, където не ви е работа?

— Тя ви е накарала да обещаете, нали? Точно както майка и татко накараха мен да обещаая.

— Не разбирам за какво говорите...

— О, не, разбирате. Изписано е на лицето ви. Страх ви е да говорите за това дори с човек, който е бил там. Някой, предполагам, майка ви, ви е внушил, че трябва да си мълчите, или ще се случи нещо наистина ужасно. — Усмивката на хубавото, изострено личице на Грейс беше мрачна. — Знам го, защото и с мен постъпиха така. Само дето не казаха направо, че не трябва да разказвам. Майка ми... може така да погледне човека, че той би предпочел да тръгне бос по жарава, отколкото да чуе какво мисли тя.

— С мен не беше същото. Мама... — Нола се спря. — Вижте, така доникъде няма да стигнем. Вече съм голяма. Сама взимам решения. По една случайност не смятам да дрънкам пред разни журналисти.

Докосна с хладна, трепереща ръка бузата си, която пареше като изгорена.

Зарадва се, когато келнерът ги прекъсна, за да остави поръчката ѝ — джинджър-ейл.

— Не „пред разни журналисти“ — поправи я Грейс. — Пред мен, само мен. Искам да обясня така, че хората наистина да разберат.

— Не е толкова просто.

— Значи това искам да разбера. Защо не е толкова просто.

— А къде остават моите желания? — Нола усети как в нея избухна някакъв силен, ярък пламък.

Внезапно Грейс се облегна назад, лицето ѝ беше бледо и сериозно. След това отново се наведе напред и леко докосна ръката на Нола.

— Знам, че сигурно няма да ми повярвате, но през цялото това време... съм си мислила за вас. Още преди да започна книгата, си мислех дали да не ви се обадя, просто... ами, за да поговоря с някого за това.

Нола усети същото присвиване като преди, нещо я привличаше към Грейс въпреки инстинкта, който ѝ повеляваше да не се поддава. „Признай си — ти чувстваш същото.“ Жадуваше да се довери на някой, да сподели това ужасно бреме, бреме, което беше много по-тежко, отколкото си представяше Грейс...

„Внимавай“ — предупреди сама себе си.

— Искате да чуете истината? — Нола сякаш замахна с хладната точност на сатър, който се забива с месарски тезгях. — Зарадвах се, когато умря баща ми.

Видя ясно, че Грейс се слиса — нещо повече, беше всъщност шокирана — и изпита странно чувство на триумф.

— Боже Господи — възкликна Грейс леко като въздишка.

— Преди татко да умре, с мама живеехме добре само когато той беше на плаване — продължи Нола. — Нямахме го със седмици, а понякога и месеци. Като се върнеше, нещата бяха наред за известно време... но после му идваха тези ненормални идеи и започваше да се държи странно, обвиняваше майка в разни неща.

— Какви неща? — попита Грейс.

— Повечето бяха дреболии — продължи Нола почти сякаш говореше сама на себе си или сънуваше на глас. — Татко крещеше, че се е „надула“ от работата си в Капитолия и че той вече не знае дали тя е бяла или чернокожа. После си втъпяваше, че му изневерява. С какви ли не мъже! Веднъж реши, че спи с любезния господин Кросли, който

работеше на пазара, където мама пазаруваше. Друг път нарочваше чичо Лестър, собствения си брат.

— Какво правеше майка ви?

Нола поклати глава, потънала в спомени.

— Мама ставаше много тиха и после татко, той... — млъкна, изгубила желание да продължи.

Грейс обаче, без да казва нито дума, не я остави да спре дотук. Наведе се толкова напред, че Нола усещаше дъха ѝ върху лицето си като слаб летен ветрец. Лешниковите ѝ очи светеха като слънчеви отблясъци върху вода.

— Понякога я удряше — довърши Нолас безизразен глас.

Грейс остана смълчана за миг, със сериозно лице.

— Съжалявам — каза накрая. — За вас трябва да е било ужасно.

— Какво ви интересува? — В гърлото на Нола се надигна горчив, стипчив вкус като от незрял плод. — Вие дори не ме познавате.

— Така е — призна Грейс, — но винаги съм се питала дали и вие се чувствате също така задушена. В края на краищата родителите не са ни питали дали искаме да приемем тяхната загладена версия на истината.

— Тогава защо не ми се обадохте преди десет години?

— Не знам. Нещо все ме спираше в последната минута. Страхувах се, че ще бъдете като тях, ще се държите, като че всичко това въобще не е ставало.

Нола усети как студът от ледената чаша в ръката ѝ премина нагоре и заля гърдите ѝ.

— Станало е — каза тя, думите се измъкнаха като ръждясали пирони от отдавна закована врата. — Татко... стигна твърде надалеч. Мама се уплаши и се обади на баща ви. Тя винаги разправяше, че Юджин Траскот може да реши едва ли не всеки проблем. Да, знам, че стана случайно, но той наистина реши проблема. Всичко завърши добре за мама и мене и зле за татко. Край на историята.

— Нищо с толкова страшен край не приключва истински — каза тихо Грейс, но Нола потрепери от правдината на думите ѝ.

После заяви рязко:

— Вижте, това си остава между нас. Повече от това нищо не мога да направя за вас.

— Дори сега, когато камъчето е изплюто и ако ме подкрепите, наистина ще спасите репутацията на баща ми? — настоя Грейс.

Нола се почувства като човек, който се олюлява на невероятно стръмна урва и всеки момент ще падне в бездънна пропаст.

— Аз... не мога — повтори тя вяло.

— Защо не можете? Той е бил добър към вас, нали? Знаем, че след смъртта на баща ви се е грижил за майка ви и вас. Отделил е пари да отидете в колеж.

Нола кимна несъзнателно:

— Да, беше добър с нас. Плащаше заплата на майка дори, когато тя вече беше прекалено болна да работи.

— Тогава помислете за това като за начин да му се отплатите!

— Моля ви — помоли Нола. — Не знаете какво искате от мен.

Но Грейс не възнамеряваше да спре, да я остави на мира.

— Нола, няма кой друг. Вие трябва да помогнете.

Нола усети как железният ѝ самоконтрол изведнъж поддаде.

— Свикнали сте да получавате каквото искате, нали? Грейс Траскот, привилегированата дъщеря на великия сенатор. Е, нека да ви съобщя...

— Грейс! — отгоре ги прекъсна един дълбок глас.

Нола вдигна глава и срещна погледа на най-зелените очи, които беше виждала някога, върху почти плашещо красиво лице. Остана ѝ бегло впечатление за къдрава тъмнокестенява коса и пълни чувствени устни, преди да види ясно мъжа, застанал до масата им. Невъзможно е мъж в Ню Йорк през деветдесетте да изглежда така и да не е или женен, или обратен, или най-после жертва на нарцисизма. Но той ѝ се усмихваше с явно истински интерес.

— Бен Голд — представи се той и протегна ръка. Хубаво здрависване, сухо и твърдо, без да е прекалено агресивно.

— Нола Емори — Отвърна тя. Леката усмивчица, която играеше на устните му, и начинът, по който я гледаше, а накараха да попита:

— Познаваме ли се отнякъде?

Името му наистина звучеше познато.

— Не сме се срещали, но аз съм слушал много за вас — Бен се засмя чаровно, а после, като видя учуденото ѝ лице, допълни: — Работя за баща си в „Кадоган“.

— Баща ви е?... — тя вдигна вежда.

— Джек Голд. — След като Нола не реагира, Бен се обърна към Грейс, като очевидно се забавляваше: — Не си ли й казала, че ходиш с издателя си?

Нола видя как Грейс сви смутено рамене и сведе поглед към масата.

Като избягна темата, Нола отбеляза весело:

— Трябва да е интересно баща ви да ви е шеф. Бас ловя, че понякога се чувствате все едно изобщо не сте излизали от дома.

Видя как лицето на Бен потъмня, но миг след това той се пошегува:

— Само дето, когато поискам да ми увеличат джобните пари, става дума за доста по-големи суми.

Нола усети усмивка да разтегля устните ѝ. После се сети защо името му звучеше познато — ако не се лъже, онзи роман, който най-накрая успя да прочете до края, беше посветен на някой си Бен Голд.

— Вие сте редактор на Роджър Янг, нали? — попита тя.

Той кимна, очевидно му достави удоволствие, че тя е направила връзката.

— Но нямам нищо против да призная, че бих искал да съм редактор и на Грейс... Най-малкото, сега щях да обядвам с две красиви жени вместо с един много педантичен старец.

Нола прекъсна неловкото мълчание, което обгърна масата, със смях, който изненада самата нея също толкова, колкото се изненада, очевидно, и Грейс. Не знаеше точно защо се смее, дали защото прямотата на този млад мъж ѝ достави удоволствие, или заради облекчението, че поне за малко той я отърва от настойчивия разпит на Грейс.

— Съжалявам, че не можеш да седнеш при нас — каза Грейс.

— Аз също, но дългът ме зове. Той е мой автор, лекар, който, надявам се, ще стане следващия Притикин. — Премести куфарчето в другата си ръка. Носеше тъмносиньо кадифено сако и плетена вратовръзка, които изглеждаха почти преднамерено небрежни, също като велурените обувки и тъмните очила, пъхнати в къдриците му. — Твърди, че третата възраст е свързана с културата. Според него при идеални условия човешкото тяло е проектирано да съществува сто и двамайсет години. Сигурно това значи, че по скалата на доктор Дорфмайер ние тримата още не сме стигнали пубертета.

По един абсурден начин Нола се почувства поласкана, че Бен я включи в това „ние“, и от начина, по който я гледа — един миг по-дълго, отколкото трябва, всеки път, когато очите им се срещаха. Колко отдавна не беше усещала така остро мъжкото внимание?

Не че се стараяше особено да забелязва тези неща. Парен каша духа, помисли тя. Какво ѝ беше казал Маркърс, докато си събираше багажа, побеснял, със зачервени очи? „Никой няма да те обича като мен.“ Сети се, че тогава помисли: „Слава Богу, не бих издържала някой да ме обича така още веднъж.“ Откак той се изнесе, тя се наслаждаваше, че разполага сама с цялото легло. Едва напоследък беше започнала да се чувства така, сякаш спеше върху лед.

Нола срещна погледа на Бен, който вече се канеше да си тръгне, и усети, че лицето ѝ поруменява. След като той изчезна през сводестия вход в съседната зала, тя, без да иска, се запита дали някога ще го види пак.

— Изглежда приятен — каза Нола на Грейс. Гневът, който изпитваше само преди минути, беше изчезнал. На негово място дойде тежка умора.

— Приятен е — въздъхна Грейс и започна пак да къса салфетката си на малки парченца. — Просто не знам дали мога да стана мащеха на трийсетгодишен мъж.

— Сгодени ли сте?

— Не — очите на Грейс се плъзнаха встрани.

Нола усети, че е засегнала болезнено място. Бързо смени темата.

— Оня ден видях името ви във вестника. Не беше във връзка с всичко това — тя разпери ръце. — Нещо за някакъв цирк?

— А, да — Грейс, която явно се беше разпаднала на парчета като салфетката си, се овладя. Поусмихна се. — „Биг Епъл Съркърс“. Благодетелно представление за ПЕН. Няколко писатели ще се изложат пред публика. Добре ще бъде, ако не се плъсна по корем. Изпълнявам номер на трапеца.

— Звучи опасно.

— Има мрежа — Грейс сви рамене. — Освен това в колежа бях в отбора по гимнастика. На гредата бях най-добра.

— Е, желая ви успех. — Нола чу нотката на горчивина в гласа си и видя, че тя не убегна и на Грейс.

— Ще имам нужда — каза тя, а после добави с въздишка. — Ох, Нола, все още не мога да ви обясня, нали? Успях ли да променя нещо с това, което ви разказах?

След неловка пауза Нола отвърна тихо:

— Разбирам откъде идвате. Просто не искам да пътувам с вас оттук нататък.

Грейс изведнъж се извъртя на стола и започна да рови в голямата кожена торба, която висеше на облегалката на стола. Извади кутия с ръкопис и я пхна в ръцете на Нола.

— Моля ви — прошепна тя със сълзи на очи, — прочетете я. Нищо няма да ви стане поне да прочетете какво съм написала. Може да си промените решението.

Нола се изправи рязко.

— Решението ми вече е взето. — Но въпреки това взе ръкописа, хвана го с две ръце, като че той можеше да ѝ даде опора срещу обгърналата я световъртежна вълна. — Извинете ме, но трябва да вървя. Съжалявам за обяда.

Грейс протегна ръце и хвана ръката на Нола, стисна я между детските си длани един такт по-дълго, отколкото би трябвало да продължи ръкостискането. Но не се опита да я спре.

Докато вървеше към изхода, като се препъна, когато подът леко се наклони надолу, Нола чувстваше тежест в стомаха, като че всъщност бе яла прекалено много на обяд.

Дали Грейс е усетила, че крие нещо?

Беше ли отгатнала какво Нола не можеше да ѝ каже: истина, шокираща, отколкото някой може да си представи?

Един час по-късно Нола седеше с шефа си пред голямата маса в заседателната зала, а пред тях бяха разпръснати рисунките ѝ. Виждаше изненадата, изписана на тънкото му, издължено лице, докато ги разглеждаше. Знанието, че тя е спечелила наградата „Карнеги“ и така желаната награда на Международната асоциация на архитектите от „Купър юниън“, не можеше да го подготви за проекта пред очите му.

Всъщност самата тя още не вярваше. Проект, в който личеше такава увереност и такова новаторство — беше като в приказката за

обущаря и джуджетата: нещо, което някой е начертал като по магия, докато тя спи.

Но Кен не подскачаше от възторг... Боже, та той дори не се усмихваше.

— Не прилича на това, което имах предвид — каза той.

Шефът ѝ беше безцеремонен и тя му се възхищаваше за това дори когато я поставяше в неудобно положение. Нола се мъчеше да държи задника си залепен за кожената седалка на въртящия се стол. Когато я погледна — сините, близко поставени очи зад роговите рамки на очилата бяха изпълнени с удивление, — сякаш някой прокара парче шкурка по опънатите ѝ нерви.

— Ако някой беше оставил тези неща на бюрото ми, никога не бих познал, че са твои — продължи той. — Не са в твоя стил.

— Така е, но все пак харесват ли ти? — попита Нола на един дъх. Трябваше да разбере. Веднага. Преди да рухне от напрежение.

Кен вдигна глава, като че изненадан от въпроса.

— Щях да съм луд, ако не ги харесвах.

— Тогава значи са твои. — Тя преглътна с мъка вълнението, което се надигаше в гърлото ѝ. — Искам да кажа, не само на фирмата. Ами лично твои.

— Да, естествено, но несъмнено ти ще получиш голяма част от признанието...

— Искам да кажа, Кен — прекъсна го тя. — Че бих предпочела името ми да не се появява никъде във връзка с този проект. Ако го изберат — знам, че това е голямо „ако“, — ще се съсия от работа, но ще го завърша. Само че искам да остана зад кулисите. — Тя извади измачкана изрезка от вчерашния „Таймс“ и му я подаде. — Може би това ще изясни проблема.

Кен прочете, после погледна Нола с намръщено недоумение.

— Нед Емори е баща ми — каза тя. — Майка ми работеше за сенатора Траскот.

Кен потърка с бяла безкосмена ръка тясното си лице, което винаги ѝ напомняше за хрътка, застанала нащрек.

— Хубаво, но въпреки това не разбирам накъде биеш.

— Да кажем, че ще бъде по-добре да не се намесвам. Може да изглежда като протежиране. Или пък като точно обратното. Госпожа

Траскот вероятно ще иска да няма нищо общо с мене. Сигурно ще й напомням нещо, за което тя предпочита да не мисли.

Кен потърка замислено брадичка.

— Може би си права. Познавам някои от хората в онзи комитет, а те сто процента не биха искали да разсъдят Корделия Траскот. Все пак... — Той разпери ръце като момче от предградията, въпреки всичко си оставаше син на ченге от Флашинг. — Ще бъда откровен с теб, Нола. Харесваш ми. Харесва ми работата ти. А това — той почука с пръст върху рисунките, — е дяволски талантливо.

Тя си позволи миг тържество, а после бързо попита:

— Но?

— Трябва да го обсъдя с момчетата. Да видя какво мислят.

— Кога?

— Ей, задръж малко. Утре. Колкото се може по-скоро ще ти съобща резултата.

Нола потисна нетърпението си и каза:

— Сигурно ще мога да почакам дотогава.

През по-голямата част от живота беше сдържала чувствата си, трябваше да е свикнала вече.

Когато се върна на работното си място, лавицата над чертожната дъска, където между свитите на рула проекти беше напъхала кутията с ръкописа, привлече вниманието на Нола. Бавно се протегна и го свали долу, тежестта сякаш щеше да откъсне ръцете ѝ.

„Толкова много имам да разкажа...“

Не можеше да се отърве от страшното убеждение, че Грейс няма да се откаже, че ще упорства, докато не получи всички нужни за нея отговори.

Нола забрави фронталното сечение за Чанг, което беше обещала да свърши до края на деня, за момент забрави дори собствения си проект, който в момента пътуваше по коридора към шефските кабинети, отвори кутията и започна да чете.

[1] Shaker box — кутия с проста, изчистена линия, без украшения — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Юджин Траскот обичаше да разказва една история: как помогнал на Линдън Джонсън да убеди Конгреса да приеме Закона за гражданските права. Споделил с президента един малък номер, който му вършел добра работа, когато се кандидатираше за нов мандат. През един ден от седмицата, между девет и десет часа сутринта, вратата на кабинета му била отворена за местни верни привърженици на партията и бизнесмени, които искали да се снимат с депутата Траскот, тогава член на мнозинството в Камарата. Разбира се, всеки уважаващ себе си депутат желал да запечата за поколенията и заради собственото си политическо израстване как се здрависва с важна клечка... така през няколкото минути, нужни на фотографа да композира снимката, представителят на Куинс бърбрел дружески със своя почитател и спечелил повече влияние и информация, отколкото ако дни наред обикалял страната, за да води политическа кампания.

Джонсън харесал идеята и без да губи време, я въвел. Всеки понеделник между девет и десет сутринта Овалният кабинет бил отворен за членовете на Конгреса и Сената, които искали да се снимат с президента...

Грейс спря да пише и се загледа в думите, които светеха на екрана пред нея. Вратът ѝ се беше схванал, а и я боляха очите. Все едно се опитва да върви през мокър цимент. Не би трябвало да е така, помисли си. Най-трудното вече е зад гърба ѝ — безкрайните проучвания, мъчителното написване на черновата. Винаги беше харесвала етапа, през който минава сега — да прегледа ръкописа, да смени реда на някои абзаци и изречения, да вплете тук-там късчета нова информация.

Защо е толкова напрегната?

Може би защото работи без прекъсване от осем часа сутринта, като на обяд хапна пред монитора само един приготвен набързо сандвич. Време за почивка, каза си Грейс.

Записа файла, върху който работеше, и изключи компютъра. Но книгата не излизаше от главата ѝ.

Сети се за обяда с Нола Емори, от който беше минала точно една седмица. Оттогава нещо все се въртеше из ума ѝ. Думи, казани от Нола? Или премълчани от нея? Грейс не можеше да се отърве от чувството, че Нола крие нещо...

Може би просто си въобразява. Напоследък, благодарение на Хана, обръщаше внимание на всяка дума, всеки дребен жест или израз на лицето, който може да има смисъл, обратен на привидния.

Хана. Мисълта за нея напомни на Грейс, че макар от рано да беше приключила с коледното пазаруване (изпита клаустрофобия само като си представи как след Деня на благодарността обикаля магазините с тълпи от хора), все още не беше намерила подарък за Хана. По-късно следобеда, след генералната репетиция за цирковото представление, ще ходят с Лила и Крис на пазар. Може би Лила ще има някаква идея какво да вземе. По свой собствен ексцентричен начин Лила улучваше подходящото нещо за всеки случай. Например, когато Грейс си счупи палеца на крака, Лила ѝ подари само един домашно плетен чорап.

Грейс беше тръгнала към кухнята, за да си направи чаша чай, преди Крис да се прибере от училище, когато звънна телефонът. Втурна се обратно към кабинета да го вдигне.

— Госпожо Траскот? Обаждат се госпожа Елърби от училището на сина ви. Боя се, че имаме малък проблем с Крис.

Като чу непознатия повелителен глас, Грейс се отпусна на стола пред бюрото си.

— Случило ли му се е нещо? Добре ли е? — чу собственият си глас, който ставаше все по-висок от безпокойство. — Да не е... не се намира в никаква опасност, нали?

Мислите ѝ отлетяха назад, към страха, който изпита малко след раздялата с Уин, когато училището беше свършило преди часове, а Крис още не се беше върнал и тя се обаждаше трескаво на всичките му приятели и съученици, докато накрая звъннаха от участъка да кажат, че са го задържали за кражба в магазин. Разкъсана между гнева и облекчението, че все пак му няма нищо, тя се чудеше дали да го натупа, или да го прегърне.

— Не, няма защо да се вълнувате — побърза да я успокои госпожа Елърби. — Но бих предпочела, ако нямате нищо против, да дойдете тук да обсъдим това лично.

В миг Нола, книгата и Хана бяха забравени. Грейс грабна палтото и чантата си и излетя през вратата — можеше да мисли само за своя син, който се чувстваше нещастен и за пореден път беше забъркал някаква каша.

С бялата коса, изгубилата лъскавината си, и обикновеното, сякаш току-що измито лице, госпожа Елърби напомни на Грейс за монахините, които ѝ преподаваха вероучение: невъзмутима, с поглед, който не е зъл, но е изострен, след като години е следил за ученици, които дъвчат дъвка, кръшкат или нарушават реда. В момента лицето ѝ имаше извинителен израз, задето беше накарала Грейс да дойде чак тук. Но после каза:

— Наистина няма причина за паника. Поне засега...

Грейс усети едно особено чувство в стомаха, както когато кола неочаквано попада на каменист участък от пътя. Чувстваше се някак виновна, като че щяха на нея да четат конско. Наистина какъвто и да е проблемът с Крис, той вероятно е отчасти и нейна грешка.

Огледа малкия кабинет със стъклени стени и диван с неравна повърхност, по който бяха разхвърляни играчки. На стената над бюрото имаше дъска за обяви, където с цветни кабарчета бяха накачени ярки цветни детски рисунки, родителски бележки, съобщения за учителски съвети, родителски срещи, екскурзии.

— ... с някои от осмокласниците става така — говореше госпожа Елърби. — Годината започна скоро и е малко рано Крис вече да нервничи, но човек никога не знае. Така или иначе, случаите са само два. — Грейс видя как училищната възпитателка разрови една от спретнатите купчинки книжа на бюрото си и извади две малко измачкани бележки, написани на жълти листове от бележник. — Това вашият почерк ли е, госпожо Траскот?

Бележките бяха съвсем еднакви. „Моля да извините отсъствието на Крис от училище вчера. Не се чувстваше добре.“ Подписът гласеше: Грейс Траскот.

У нея се надигна буен гняв към Крис, неочаквано силен. Как е посмял!

При последната забележка в бележника му някой от учителите оптимистично го беше определил като „... понякога неотзивчив, но работим по въпроса!“. Можеше да приеме липсата на отзивчивост. Справяше се с нея месеци наред, даже години. Но това...

Върна бележките на госпожа Елърби.

— Не — каза дрезгаво, сама учудена, че ръката ѝ трепери. — Не съм писала тези бележки.

— Така си и мислех — въздъхна госпожа Елърби. — Ох, Боже... сигурно и утре сутринта ще получим още една.

— Значи днес не е бил на училище? — вената на едното ѝ слепоочие запулсира.

— Щях да ви извикам по-рано, но едва днес, докато преглеждах тези документи, видях една бележка с истинския ви подпис и проумях истината — госпожа Елърби протегна ръка и я потупа успокоително. — Няма защо да се плашите. Винаги се е връщал вкъщи навреме, нали? Можем да приемем, че и днес ще се прибере навреме. Трябва да се е измъкнал заради някое кино или някой от онези видеоклубове, в които момчетата висят постоянно.

Грейс се опита да осмисли успокоението на госпожа Елърби, но мисълта ѝ се въртеше трескаво в кръг. Ами ако Кристофър не е отишъл на кино или в някой видеоклуб? Като се има предвид колко крадци и улични престрелки има в този град, той може да е в опасност или дори да е пострадал.

С усилие се сдържа да не скочи и да хукне да търси сина си. Не, госпожа Елърби е права. Винаги се е връщал вкъщи, ще се върне и този път. А после? Няма да реши проблема, като му прочете едно конско.

Грейс се загледа в празния вече коридор. „Трети клас на мис Лонгейкър“, пишеше на табелката, закачена на стената над колекция многоцветни рисунки. Пътешественици с мускети, усмихнати пуйки, индианци, понесли кошници с кукуруз. Само след две седмици е Денят на благодарността — време, когато семействата се събират отново, когато хора, които не се виждат често и може би дори нямат много общо помежду си, се хващат за ръце през масата.

Грейс се сети, че са канени да прекарат Деня на Благодарността у брата на Джек в Ню Рошел, и изведнъж ѝ се прииска да заплаче. Познаваше Арон, застрахователния агент, и неговата изпъстрена с идиш реч, колекцията му от еврейски произведения на изкуството, с която обичаше да се хвали. И широкобедрата Дора, майката на техните пет умни и невероятно добре възпитани деца.

— Какво смятате да правите? — попита Грейс, която изпитваше едва ли не омраза към тази жена с добро лице, която днес имаше нещастieto да бъде приносител на лошите новини. Започна да извива дръжките на голямата платнена чанта, поставена върху обутите ѝ в сини дънки колене.

— Всъщност се надявах вие да предложите нещо. Ако има някакъв домашен проблем, бих могла да ви препоръчам някого. Имам няколко имена на терапевти, при които и преди съм изпращала ученици — госпожа Елърби се наведе напред и сниши глас. — Всичко това, разбира се, е напълно поверително.

— Крис вече ходи при психоаналитик — съобщи ѝ Грейс. — Отпреди две години.

Изпита силно разочарование, като че беше следвала всички пътни знаци, а не успяваше дори да се приближи до желаната цел. Към кого да се обърне сега? Към Уин? Той ще каже, че с него Крис е съвсем друго дете — весело, общително, приказливо. На всичкото отгоре това, по дяволите, е вярно. Беше ги виждала заедно, знаеше как светва лицето на Крис, когато баща му влезе в стаята.

А доктор Шапиро? Той правеше всичко, което е по силите му, ако се съди по сеансите, в които взе участие. С него Крис поне разговаряше... макар Грейс неволно да мислеше понякога, че процесът наподобява вадене на пирони от дъска с голи ръце.

— Ами тогава... — възпитателката явно се чудеше какво да каже.

Грейс се изправи.

— Ще поговоря с Крис — каза тя, като се надяваше да звучи уверена, контролираща положението, макар всъщност да се носеше на зигзаг по шосето. — Няма да се повтори.

Никой не можеше да гарантира това и те двете го знаеха, но какво друго би могла да каже?

Последният звънец би, докато вървеше по пътеката през поляната, сгушена между училището и малкия каменен параклис на църквата „Сент Ендрю“, и Грейс се озова наред препусналия табун ученици. Учебници и раници, конски опашки и обеци, дънки и тениски, украсени с ликовете на рок звезди, профучаваха покрай нея в изблик на какофония от смях, писъци и викове. Започна инстинктивно да върти глава и да търси с очи Крис.

Но разбира се, Крис не беше там. Сълзи напълниха очите ѝ и усети как сви ръце в юмруци. Импулсивно спря пред телефонния автомат на ъгъла на Хъдсън и Кристофър.

Грейс говори с жената на рецепцията, после с някаква секретарка и накрая трябваше да почака една минута, преди Джек да вдигне слушалката.

— Грейс! — дълбокият му, весел глас я стопли, както би я стоплила чашата чай, която не успя да изпие у дома. — Говорех с Лондон по другата линия, но като разбрах, че си ти...

— Джек, извинявай, че те притеснявам в службата — прекъсна го тя. — Но се случи нещо.

Разказа му за Крис.

Малко се страхуваше да не ѝ каже нещо като: „Това са то момчетата.“ Както би сторил Уин. Но почти видя как Джек се мръщи притеснено, докато ѝ казваше:

— Боже, само това ти липсваше сега. Мога ли да помогна с нещо?

— Тръгвам за вкъщи — отговори му тя. — Ако не е там... — остави неизречени най-страшните си опасения.

— Виж какво, ще дойда у вас. След десет минути или най-много петнайсет, ако не успея да хвана такси.

— Джек, не си длъжен да... — започна Грейс, но той вече беше затворил телефона.

Как е могла изобщо да се съмнява в любовта му? — питаше се Грейс, докато бързаше към улицата да хване такси. Макар да е заслепен по отношение на Хана, или може би тъкмо поради това, той е най-внимателният човек, когото познава.

Грейс слизаше от таксито пред блока си, когато видя Джек да завива иззад ъгъла. Той забърза крачки, за да стигне по-бързо при нея.

— Не беше длъжен да идваш — каза му Грейс, — но се радвам, че си тук.

Джек я прегърна, а тя зарови лице в палтото му. Чуваше приглушените удари на сърцето му, макар да не изглеждаше задъхан, а трябва да е минал разстоянието до дома ѝ почти на бегом, за да стигне толкова бързо.

— Не се тревожи — каза Джек. — Нищо лошо няма да му се случи.

— Ох, Джек, знам, че Крис по всяка вероятност ще се върне. Не ме е страх от това. Просто... чувствам, че го губя, че той постепенно изчезва някъде.

Когато тя се отдръпна, той отместил кичур коса, паднал върху лицето ѝ — пръстите му бяха топли въпреки студения вятър, който гонеше есенните листа по улицата, където стояха. Това беше едно от нещата, които най-много харесваше у Джек — той излъчваше осезателна топлина, подобно на стара печка с дърва, поставена в ъгъла на ветровита стая.

— Ще му мине, като порасне — каза Джек. После сякаш разбра, че е казал една от онези повърхностни утехи, дето ги има във всяко списание, и добави с въздишка, — но междувременно ще бъде трудно, знам.

— Хана поне не бяга от училище.

— Понякога ми се иска да го правеше. Тя взима всичко толкова навътре.

— Бих искала да повярвам, че Крис е там някъде и си прекарва страхотно. Само че, Джек, той се опитва да ми каже нещо... Просто не знае как. Моя ли е вината?

— Крис е добро дете — каза Джек и по съсредоточения му израз тя разбра, че наистина го мисли. — А ти си страхотна майка. Недей да обвиняваш себе си.

Сълзи пареха очите ѝ.

— Благодаря, май имах нужда да го чуя. — Грейс примига и го погледна. — Но можеше да ми го кажеш и по телефона.

— Не е ли по-добре да го чуеш лично?

Тя кимна.

— Сега знам защо се влюбих в теб.

— Значи не е било заради дискретния ми чар и сексапила ми?

— Е, и заради тях, де...

Той се ухили, а сините му очи заискриха.

— Бих те поканила да влезеш — продължи Грейс, — но Крис трябва да се появи всеки момент, ако вече не е тук. Мисля, че е по-добре да се заема сама с тази работа.

В същото време част от нея жадуваше Джек да каже: „Грейс, стига вече си се заемала сама. Време е някой да се намеси.“

Ако само Крис беше техен син с Джек, щеше да е естествено той да поговори с Крис. А после двамата с Джек щяха да обсъдят тихо проблема в спалнята, щяха да споделят объркаността си и да се опитат да измислят решение.

Джек обаче каза само:

— Добра идея.

Самотност заля Грейс. Внезапно и съвсем необяснимо се почувства изоставена. Това обаче беше глупаво, Джек беше прекъснал работата си, за да се втурне на помощ — колко мъже биха направили същото? Какво повече би могла да очаква? Така или иначе, Крис по-скоро би слушал някой евангелист на улицата, отколкото да приеме съветите на Джек.

— Вечерята остава ли? — попита Джек.

Тя кимна разсеяно.

— Защо не се срещнем в „Балдучи“ след работа и да вземем някои неща? Така няма да трябва да готвиш? — добави Джек с дяволит израз.

— Звучи добре — отвърна Грейс, като се опитваше да звучи ентузиазирано, без да се чувства така. — Ще ти се обадя, когато с Лиля се върнем от пазар.

Докато пътуваше с асансьора към етажата си, Грейс за своя изненада се почувства по-зле, отколкото преди Джек да дойде да я утеши. Но когато отключи вратата на жилището си, чу пулсиращия ритъм от уредбата на Крис. От вълната облекчение, която се свлече отгоре ѝ, ѝ отмаляха коленете.

Завари Крис в неговата стая, легнал на кревата, прехвърлил една ръка през очите си, като че дори анемичната светлина от лампата бе прекалена за него. Прескочи куп смачкани дрехи, пръснатите касети, чинията с трохи от сандвич и въртна рязко копчето за звука на касетофона.

Музиката прекъсна с един последен писък и Крис подскочи като убоден с карфица.

— Ей!

Грейс седна на леглото му, в ушите ѝ звънеше, а сърцето ѝ биеше лудо от гняв. Отвори уста да се нахвърли върху него, после нещо я спря. Като че излезе извън себе си, а тялото ѝ зае нейна по-мъдра и по-добра двойничка.

Пое си дълбоко дъх.

— Крис — каза тя нежно. — Хайде да тръгваме. Хайде, обличай си якето.

— Къде? — присви той очи.

— Навън.

— Мамо, имам домашни — протестира Крис.

Тя понечи да каже нещо в смисъл, че човек има домашни само ако е ходил на училище, но някак успя да си задържи езика зад зъбите.

— По-късно ще ти помогна да си напишеш домашните. Хайде, денят навън е прекрасен и не трябва да отива на вятъра.

Погледна я, като че беше превъртяла.

— Ами ти? По какъв случай не работиш?

Така ли я вижда Крис? Винаги твърде заета, за да му отдели време. А сега, когато го има Джек, дори още по-недостъпна. Грейс усети рязко убождане, все едно ѝ правеха подкожна инжекция. Спринцовката беше пълна с вещество по-силно от всеки наркотик — истината.

— Работа — отвърна тя, докато се опитваше да издърпа отпуснатото му тяло от леглото. — Ако това да мъкнеш петдесет и пет кила живо тегло не е работа, здраве му кажи.

Крис пусна лека усмивка. Провеси крака отстрани на матрака, а гуменките му тупнаха върху издраскания под до леглото.

— Това има ли нещо общо с Джек? — попита той, а на бледото му слабо лице се изписа подозрение.

— Кой Джек?

— Мамо, ела на себе си.

— На себе си съм. Ти си единственият мъж, с който искам да прекарам следобеда.

Нямаше нужда да му казва, че довечера Джек ще дойде на вечеря, дотогава щяха да минат часове.

— Държиш се глупаво. Къде отиваме? — изглежда му хрумна, че неочакваното ѝ поведение може да е свързано с бягството му от училище, защото го видя как се изчерви изведнъж, руменина се плъзна изпод яката на измачканата синя риза и заля лицето му.

Грейс хвана отпуснатата му ръка и я стисна. Сиво-сините му очи я загледаха с нов израз, в който подозрението беше примесено с копнеж.

— В цирка — каза му Грейс.

Грейс, застанала на тясната стоманена платформа високо над цирковата арена, помисли за китайските писатели в затворите, заради които събираха пари с това благотворително представление, и се запита дали нямаше да е по-мъдро просто да направи едно значително дарение. Тъкмо сега обаче така силно трепереше, че дори да иска, не би могла да напише чек.

Погледна надолу и едвам различи стройната, атлетична фигура, която се отпусна на мястото до Крис на първия ред. Дори от това разстояние успя да познае отпуснатата елегантност на стойката, начинът, по който буйната руса коса блестеше на светлината. Уин. Той какво прави тук? Как изобщо е научил за тази генерална репетиция?

Притеснението ѝ за изпълнението на трапеца избледня, а мястото му зае друго безпокойство. Какво иска? И защо си е правил труд да дойде чак до „Линкълн Сентър“, като можеше просто да ѝ се обади по телефона? При това в делничен ден, когато винаги е затрупан от срещи, явявания в съда, заседания, показания под клетва — всяка минута е запълнена с работа.

Трябва да е нещо свързано с Крис — може би ще се опита да я придума да разреши на Крис да прекара Коледа с него.

Усети, че дъхът ѝ започва да излиза на резки тласъци и я обзема гняв. Крис беше прекарал миналата година с баща си, дядо си и баба си в Мейкън. Тази година беше неин ред. Разбира се, той ще се извини, ще каже, че не е искал нищо да разваля. Господин „Кой, аз? — Аз съм напълно невинен“. Толкова характерно за него — никога нищо лошо не иска да направи, никога не осъзнава кога наистина причинява болка на хората.

Като миналия май, когато му каза, че за рождения ден ще подари на Крис скейтборд, а той отиде и му купи цял проклет велосипед. Естествено, щом пред очите му се появи супер колелото с десет скорости, Крис даже не погледна скейтборда си.

„Уин да върви по дяволите“ — реши Грейс.

Тя откъсна поглед от бившия си съпруг и стисна по-здраво лоста на трапеца. Уин, Крис — всичко изчезна, пое дълбоко дъх и се приготви да скочи, сърцето ѝ биеше лудо, мускулите на ръцете и краката ѝ бяха толкова напрегнати, че почти се схващаха. Беше упражнявала това движение десетки пъти, но мишниците и цялото ѝ тяло се изпотиха от паника. Ала каквото ще да става, няма да покаже на Уин колко е уплашена.

Кимна леко на Емилио, който стоеше готов на другата платформа до брат си — и двамата бяха еднакво смугли, с космати гърди и биха могли да минат за близнаци. После се отгласна с върха на цвичките си.

Като че я бяха изстреляли срещу слънцето... към нея се втурнаха ослепителните прожектори, мрежата отдолу приличаше на трептящ меридиан. В най-високата точка на арката, описана от летящото ѝ тяло, тя сякаш спря за момент, увиснала неподвижно в пространството за един страшен миг, преди Емилио, който висеше на колене от лоста на трапеца, да хване глезените ѝ.

После се обърна надолу с главата и полетя обратно, като само тези две ръце, обхванали като стоманени окуви глезените ѝ, я спираха да не потъне надолу. Кръвта се хвърли към лицето ѝ рязко като плесница, внезапното дръпване на земното притегляне сви гръбначния ѝ стълб, краищата на косата ѝ се метнаха нагоре и плеснаха лицето ѝ. Гъстата, остра миризма на животински тор и дървени стърготини се надигна срещу нея като вълна на прилива.

После я хвана втори чифт здрави като менгеме ръце, спря устрема ѝ и тя се приземи на отсрещната платформа.

Грейс усети парещите светлини отзад на врата си и погледна надолу към мрежата, закачена на не повече от четири метра над арената. Наистина ли щеше да я задържи, ако беше паднала? И какво я караше да мисли, че лекотата, с която се беше премятала, въртяла и подскачала като гимнастичка в училище и в колежа, ще се запази и през средната възраст?

Внезапно усети тежестта на всичките си тридесет и седем години. Коленете ѝ се подкосиха. Малки бели светулки заплуваха в периферията на зрението ѝ. Вкопчи се в брата на Емилио — Рамон, който изглеждаше отпуснат като котка.

— Много по-добре този път — каза той. — Не толкова... като дърво.

Направи бързо движение с дясната ръка, като че сече дърва, после се усмихна толкова широко, че съвършените му зъби проблеснаха на светлината на прожекторите.

Грейс усети как очите ѝ се сведоха, за да види дали Уин все още я гледа.

Гледаше я. Отпуснат удобно на първия ред, подпрял крак в скъпа кожена обувка на другото коляно, усмихнат, като че най-малко от всичко може да му хрумне мисълта да се случи нещо лошо. Такъв беше Уин. Фи Бета Капа^[1], капитан на отбора в Харвард, сред десетте с най-добър успех в колежа по право, съдружник в „Хоровиц, Айкенс и Файн“ след само пет години работа. Той очакваше да му се случват хубави неща и рядко биваше разочарован.

Може би я беше обичал, помисли тя. Доколкото е бил способен да обича. Тя самата несъмнено го беше обичала въпреки всичко — като сляпо, наивно и глупаво вярваше, че той никога няма да ѝ причини болка.

Това обаче е в далечното минало, каза си твърдо.

Една стълба се спускаше от платформата и Грейс тръгна надолу по нея, а краката ѝ с лекота намираха напречниците. Под нея група работници сглобяваха някаква сложна люлка и звуците от бормашините и чуковете кънтяха в пространството на огромната шатра. С периферното си зрение забеляза как един по-възрастен едър мъж в измачкан сив анцуг се опитва отчаяно да запази равновесие на върха на някакво движещо се колело. Норман Мейлър? Грейс се обърна и му махна, доволна, че не е единствената писателка, достатъчно луда да си рискува живота заради ПЕН.

Няколко мига по-късно, стъпила щастливо на земята, тя намери отвор в ниската дървена бариера, която обикаляше арената, и се отправи към Уин.

— Здравсти, какво правиш тук? — поздрави го тя, като чувстваше странна, засилваща се замаяност, която приличаше донякъде на

световъртежа при трапеца.

Бившият ѝ съпруг се изправи да я поздрави, плахата усмивка го правеше да изглежда едва ли не на възрастта на Крис — русо момченце, което се надява да измъкне някаква специална привилегия от учителката си. Той дори изглеждаше като колежанин — сиви панталони от камгарен плат, колосана риза с разкопчана яка, елече в леки, преливащи нюанси на синьото.

— Забелязах името ти в „Таймс“, в списъка на светилата, които ще участват в благотворителната програма на ПЕН. Обадих се и някакъв човек ми каза за генералната репетиция — той се усмихна. — Не исках да изпусна възможността да те видя в действие.

— Искаш да кажеш, че не си дошъл заради Крис? Мислех... — Тя се огледа и откри, че синът ѝ не е наоколо. — Къде е Крис?

— Каза, че иска да хвърли един поглед зад кулисите, но мисля, че искаше да ни даде малко време насаме. Имаш ли няколко свободни мига?

Гласът на Уин с едва доловимите южняшки обертонове я успокояваше като позната мелодия... и в същото време я тревожеше, защото винаги обещаваше повече, отколкото, както знаеше тя, Уин би могъл да изпълни.

Грейс помълча малко, колкото да му даде да разбере, че неговите желания не са непременно закон за нея, а после отговори:

— Да. Добре. Само да си сложа нещо.

— Заповядай — той грабна черното сако от кашмир, праметното на дръжката на стола, и ѝ го подаде с леко присвиване на раменете, което без съмнение имаше за цел да я обезоръжи.

Грейс се поколеба, защото не искаше да го приеме. Но ако откаже, няма ли да се получи все едно за нея това има значение?

Тя го облече.

Шито специално за високия метър и осемдесет Уин, сакоето почти стигаше до коленете ѝ и миришеше мило на „Олд Спайс“ — одеколона, който Уин използваше още през годините им в колежа. Неизвестно защо тя леко се раздразни от любезността му и от начина, по които очите му спираха на север от шията ѝ. Може би е прекалено голям джентълмен, и не иска да я гледа полуразсъблечена. А може би тялото ѝ е изгубило всякаква привлекателност за него?

Мътните го взели. Не трябваше ли бившите съпрузи да са големи копелета? Да, и той е като тях... само че добре възпитано.

— Виж, ако става дума за Коледа — изтърси тя. — Не мисля, че трябваше да правиш планове, преди да си говорил с мен.

— Крис ли ти каза? — Уин прокара ръка през косата си, която беше гъста и с цвят на зряло жито, все едно е бил цялото лято на някоя яхта.

Някакъв странен копнеж изпълни Грейс... тя само не можеше да реши дали иска да бъде с Уин, или иска просто да бъде Уин — вечно млада, златна, магична. Той с такова умение преодоляваше неловкостта от това неочаквано и нежелано появяване, че тя трудно можеше да се разсърди за лекотата, с която сега избегна да отговори на въпроса ѝ.

— Виж, Грейс, наистина съжалявам. Не беше нищо определено. Просто стана дума за това. Струва ми се ясно го предупредих, че първо трябва да поговоря с теб.

Той ѝ отпрати своята подкупваща момчешка полуусмивка, която на времето разтопяваше сърцето ѝ.

— Май Крис просто искаше да ми го върне — Грейс въздъхна и свали гарда с няколко сантиметра. — Само Господ знае за какво. Напоследък се дразни само като го погледна.

— Знам какво искаш да кажеш — потвърди Уин с иронична усмивка.

Но, дявол го взел, той всъщност не знаеше...

Също като по време на брака им, когато се отнасяше с пренебрежение към брачните клетви, сякаш правилата и споразуменията на останалите хора не се отнасят за него.

Споменът нахлу от миналото. Преди две години имаше писателска конференция в Ню Орлианс. Грейс толкова искаше да се върне обратно къщи при Уин и Крис, че избяга от банкетата на факултета „Пол Прудом“ и хвана по-ранен полет до „Ла Гуардия“. Даже не помисли да се обади на Уин и да му каже, че е на път за къщи. Докато таксито пълзеше по магистралата на Лонг Айланд, тя мислеше само как има нужда да бъде с Уин и че всичките идиотски неща, за които се караха напоследък — като например това, че той непрекъснато отменяше уговорките в последния момент, защото имал прекалено много работа в службата и я оставяше с един излишен билет или с пропаднали резервации за вечеря, — всъщност не са толкова

важни. Ще измислят нещо, ще отидат на дълга почивка или ще се обърнат към специалисти, каквото и да е.

После, като стигна до блока, Грейс се втурна бегом нагоре до третия етаж, вместо да чака асансьора, който подобно на всичко в сградата често се разваляше. На някой друг би могло да се види смешно, като сцена от фарс на Фейдо, как тя влетя задъхана в апартамента и извика: „Уин! Крис! Върнах се! Къде сте?“ ... а Уин се появи на вратата на спалнята им с преbledняло лице, стиснал трескаво хавлията около тялото си, мънкащ някакъв насилен поздрав.

Трябваше ѝ един миг, преди да осъзнае истината. Макар да виждаше съвсем ясно през откренатата врата вихрушката от руса коса, бели бикини, крака, които се пъхаха в дрехи, тя си помисли съвсем спокойно: „Много е рано да си е легнал вече, още няма девет. Трябва да е наистина изтощен заради делото Хашимото...“

После изведнъж се сети: Нанси. Не би могла да сбърка жената, която зърна през вратата на спалнята. Най-добрата ѝ приятелка Нанси Джеръс, съпруга на Сам Джеръс — техни съседи още от времето, когато живееха с Уин в онзи ужасен апартамент на шестия етаж на Източна седемдесет и осма. Нанси беше станала шаферка на сватбата ѝ (което доста ядоса Сиси), Грейс и Уин бяха кръстници на първородното дете на Нанси и Сам — Джес. Всеки август след раждането на Крис те четиримата наемаха една и съща къща до брега на океана на Файър Айланд, споделяха грижите за децата, перяха общо дрехите от пясъка, редуваха се да ходят с велосипед до пазара...

Болката нахлу с трясък. Яростна, безмилостна, тя притисна главата и гърдите ѝ, та се наложи да се хване за масата, за да не изгуби равновесие. О, Боже... О, Боже... О, Боже...

Някое приключение за една нощ, това би могла да прости. Кратка авантюра с една от дългокраките стройни секретарки, които пълнеха службата на Уин. Но Нанси? Внезапно осъзна огромното значение на това откритие, сложните ходове, лъжите, трупани една върху друга с месеци, може би дори години.

Изведнъж дойдоха на мястото си неща, които навремето изглеждаха без никакво значение. Начинът, по който Нанси, когато говори с Уин, слага ръка на рамото му. Това, че тя се смееше най-силно, когато Уин разказваше някой виц. Онази вечеря, когато тя настойчиво обясняваше на Грейс как не трябва да се издокарва, а после

ги посрещна на вратата с кехлибарен копринен саронг, който имаше същия цвят като очите ѝ, а русата и коса беше вдигната на кок, от който по дългата ѝ шия се спускаха къдрички.

Но не можеше да е само Нанси. Трябва да е бил и Уин...

От унеса я изтръгна внезапно пърпорене от крилата на едно пиле, което се издигна с цвърчене във въздуха, подгонено от клоун в червена перука. Тя си пое дълбоко дъх и си представи балон, пълен от тих, сладък въздух. Наложил си да остане съвършено учтива, дори безгрижна.

— Горкият Крис... сигурно щеше да е по-добре, ако майка му си седеше вкъщи и печеше курабийки, вместо да скача на трапеца — каза тя със смях.

— Прекрасна беше там горе — каза ѝ Уин. — Напомни ми за онези състезания по гимнастика, в които участваше в Уелсли. Винаги ги правеше да изглеждат лесни.

— Аз си спомням само много изкълчени глезени и разтегнати сухожилия.

— Не ми казвай, че това не ти харесва — каза той като се усмихваше. — Познавам те, не си щастлива ако не живееш в напрежение.

Тя обаче не искаше да говорят за добрите стари дни с Уин... или за това какво я прави и какво не я прави щастлива.

Погледна си часовника.

— Виж, Уин, малко бързам. Мислех да облека нещо, а после с Крис да се срещнем с Лила. Има ли нещо, за което искаш да говорим?

— Ами, всъщност има — той я покани с жест да седнат на местата, където по-рано седяха с Крис. Имаш ли нещо против да седнем? Ще ни отнеме само минута. Става дума за майка ти.

— Майка?

Грейс рязко се отпусна на най-близкото място втренчила очи в жълтия обръч, изпуснат от някакъв дресьор, който се удари и спря пред оградата срещу нея. Един писател, когото тя разпозна като Роджър Янг, авторът на технотрилъри, който правеше най-големи тиражи за „Кадоган“, се стрелна след обръча и го закачи ловко с пръст. Спомни си разказа на Джек колко надменно взискателен е Янг и как всички в „Кадоган“ — освен неговия редактор Бен — мразеха да имат работа с него.

— Говорих с нея миналата седмица — гласът на Уин беше тих. — Грейс, тя наистина е разстроена заради тази книга. Никога не съм я чувал толкова... Ами, за пръв път откак я познавам, тя изгуби самообладание. Говорила ли е с тебе за това?

— Не съвсем — Грейс се опита да се сети какво си казаха последния път, когато разговаря с майка си. — Тя ми разказа за завесите, които ще слага в хола и — а да — нещо за болницата. Радваше се по повод новия радиоложки апарат за детското крило в Хилдейл.

— Нищо за книгата?

— Аз точно затова се обадох: да ѝ кажа какво правя и защо, но тя направо ме отрязва. Каза, че би било хубаво, ако собствената дъщеря на татко не забравя, че хората ще прочетат книгата и ще повярват на всяка глупост. И в случай, че ми е излетяло от ума — лошият вкус си е лош вкус независимо дали се проявява писмено или по някакъв друг начин.

— Разбирам. — Уин като че се чувстваше малко неловко, дори неудобно. — Е, боя се, че нещата може да се окажат по-сериозни, отколкото личи от думите ѝ. Тя поиска съвет от мен... в качеството ми на юрист. Грейс, ако не спреш това, майка ти ще поиска нареждане за спиране на издаването.

Грейс изведнъж се почувства объркана. Какво се опитва да ѝ каже Уин? Той знаеше какво наистина се е случило с татко ѝ и Нед Емори. Разказа му преди години, малко след като се ожениха. Може би Уин още тогава не ѝ е повярвал... а майка ѝ след всичкото това време някак си е успяла да убеди сама себе си, че този инцидент изобщо не се е случвал?

— Не може да го направи — Грейс скочи от мястото си.

— Намираме се в Съединените американски щати, Грейс. — Той я хвана за китката и я дръпна да седне пак, пръстите му бяха топли и странно успокояващи. — Всеки може да съди всекиго за всичко... и в наши дни в повечето случаи го правят.

— О, Боже, трябваше да се сетя — тя вдигна коленете си и подпря стъпала на ръба на стола.

— Честно казано, малко съм изненадан, че не си се съобразила с чувствата на майка си, когато си писала тази книга.

Думите му бяха брутално директни, но нежността в гласа му ги смекчаваше.

— Остави какво съм написала, тя никога няма да ми прости какъв човек съм. В нейните очи съм направила само едно правилно нещо — омъжих се за теб, а виж какъв беше резултатът.

Когато се развеждаха, майка ѝ беше безмилостна. „Уин те обича беше ѝ казала тя. — Той ме увери, че никога не е имал сериозни чувства към тази жена.“ И най-накрая майка ѝ прочете конско, всъщност ѝ се накара, като че беше някое капризно двегодишно момиченце. В края на краищата Грейс избухна и започна да крещи, че може би майка ѝ трябва да се омъжи за Уин, щом бил толкова прекрасен.

— Все още мисля, че донякъде беше права за нас — отвърна Уин с усмивка, в която имаше доста тъга по миналото.

— Ти си на нейна страна, предполагам — тя потърси потвърждение в израза на лицето му. — Уин, това е лудост. Знаеш, че казвам истината.

— Знам какво вярваш, че си видяла — сиво-сините очи на Уин бяха ясни и влудяващо невинни.

— С други думи, цялото нещо е плод на въображението ми — каза безизразно Грейс.

— Не съм казал това.

— Не беше и нужно.

Уин въздъхна и тя внезапно се почувства пак на девет години.

— Грейс, не съм дошъл тук да се карам с теб. Честно.

— Какво смяташ да правиш? — попита тя и обгърна тялото си с ръце, за да спре тръпките, които пробягваха по гърба ѝ.

— Да правя? Нищо. Дадох ѝ името на друг адвокат, разбира се.

— Защо?

Сега той изглеждаше изненадан и обиден.

— Бих казал, че е доста очевидно, не мислиш ли?

— Уин, ако се съ согласиш да я представляваш, няма ли да има доста голяма възможност да я спреш, така да се каже, в решителния момент? Грейс усети как сърцето ѝ успокоява ритъма си, докато се мъчеше да налучка решението на проблема. — Според нея ти винаги си прав. Ако поискаш, би могъл да я убедиш, че трябва да потегли на червен светофар.

Уин поклати глава.

— Не искам да страда. Не искам нито една от двете ви да страда заради това.

„Ако толкова те беше грижа за чувствата ми, нямаше ли да размислиш, преди да скочиш в леглото с Нанси?“ Не някоя случайна жена, а Нанси. Най-близката ѝ приятелка, с която беше споделила на някакво парти, след като пийна малко повече, че под роклята си няма нищо. Уин харесва да не носи нищо под роклята си, беше прошепнала Грейс. Възбужда се от мисълта за това.

„Дали Нанси е носела бельо онази вечер?“ — запита се Грейс.

Ами Уин... само секс ли е било, или той всъщност е обичал Нанси?

Ох, Уин...

Уинстън Коноувър Бишъп. Беше го срещнала на някакво събиране на Кана Алфа, когато и двамата бяха втора година студенти, тя в Уелсли, а той в Харвард. Някак не се изненада, когато научи, че е от Мейкън, само на една планина от Блесинг — името му беше от онези, които очакваш да срещнеш върху надгробна плоча от времето на Гражданската война.

Те имаха много общи неща — и двамата обичаха Фокнър, не понасяха Никсън и се радваха на всяка дейност сред природата. По някакво съвпадение майките и на двамата бяха сестри от обществото Хи Делта^[2] в университета „Джордж Вашингтон“. Едва ли не имаха общо родословно дърво, да не говорим за традициите.

Сети се как празнуваха Коледа след сватбата, как всеки декември отиваха в Брустър, до една ферма за дръвчета, където оглеждаха редиците смърчове, ели и борове, подредени като царица, докато намерят съвършеното дърво. А също и празненствата, онази смешна вратовръзка „дядо Коледа“, която подари на Уин и той започна наистина да я носи, ежегодната обиколка на сградата с коледни песни, прочутия яйчен коктейл на Уин с малко вино. Самата коледна вечер, когато пъхаха полузаспалия Крис в зимните дрехи и го водеха за службата в полунощ в „Сент Патрик“, а тя коленичеше до Уин в онова огромно пространство, където над тях се носеше музиката на хора, и притискаше до гърдите си топлото телце на сина им...

„Спри“ — нареди си сама. Какъв смисъл има да се рови в миналото?

— Виж, аз искам не по-малко от майка това да не се раздухва прекалено — каза Грейс, като се върна обратно в настоящето. Само дето аз и тя не сме на едно мнение как трябва да се постъпи.

— Хайде, Грейс. Това, което правиш, може би е напълно етично от журналистическа гледна точка... но последствията в този случай не се отнасят до някой остров насред Тихия океан — той втрени в нея изпитателния си поглед. — Преди да реша дали да се намесвам, трябва да разбера дали можеш честно да обещаеш, че не става дума за някакво твое желание да отмъстиш на майка си.

— За какво? Да не би вие двамата да мислите, че й имам зъб за нещо? Уин, нещата между мене и майка не стоят така. Ние просто не сме... Просто на повечето неща не гледаме по един и същи начин. Все пак тя ми е майка. Никога няма преднамерено да й причиня болка.

— Може би тя не е съвсем убедена в това.

Грейс усети как сълзи напълниха очите й.

— Ти наистина си на нейна страна! — извика тя и избърса нос с опакото на ръката си.

— Грейс, съжалявам. Не исках да те разстройвам — Уин й предложи носната си кърпа, но тя заклати силно глава и бутна ръката му.

Примига и видя едно прекалено слабо момче с хлътнали гърди да си проправя път към тях сред столовете. Отдалече би могла да заблуди себе си и да повярва, че това е нечий чужд син — заради начина, по който стъпваше внимателно на възглавничките на стъпалата си, като че се опасяваше да не привлече прекалено вниманието, заради начина, по който държеше наведена главата си, така че меката му кестенява коса закриваше по-голямата част от лицето му. Сърцето й се сви.

— Крис! — извика тя.

Той спря на метър-два от нея, погледът му прескачаше между нея и Уин, поради което обикновено затвореното му лице изрази някаква особена бдителност. Той полуповдигна ръка и махна вяло.

— Здравсти, извинявайте, че ви накарах да чакате.

— Ела тук, приятел — Уин стана и се приближи към него. Той праметна ръка през раменете на сина си и го прегърна така здраво, че фигурата на Крис сякаш се сля с тялото на баща му. Крис вдигна

нагоре светналото си лице и Грейс усети сърцето ѝ да се свива от завист. Уин се усмихна към сина си и каза:

— Чувам, че с мама ще ходите на пазар.

Усмивката на Крис изчезна. Той заби поглед в пода и измърмори:

— Има нещо такова.

— Лошо. Надявах се с теб да хапнем, а после да отидем на някоя ранна прожекция.

Крис погледна към Грейс с безмълвна молба и пряко волята си тя се почувства изнудена, макар че можеше да не е предназначено. За пореден път тя и Уин влизаха в подмолна схватка, при която Крис попадеше между двете враждебни армии.

— Мамо... — понечи да каже Крис.

— Ей, няма проблем, ще остане за друг път — Уин се намеси бързо, за да избави Грейс от необходимостта да играе ролята на лошия. — Уговорката за уикенда важи, нали?

— Разбира се, татко.

— Така те искам. Запазил съм един тенис корт само за нас — той замахна с въображаема ракета. — Готов ли си да разбиеш стареца?

Крис вдигна глава и отново се усмихна на баща си с откритост и приемане, които извикаха у нея чувство на ревност и болезнен копнеж.

„Къде е голямото ми момче?“ — викаше Уин, като се върнеше от работа. И петгодишният Крис се хвърляше към него като малка ракета, връхлиташе отгоре му и обгръщаше с две ръце коленете му. След като дадоха на Уин делото за банкрута на „Пан Ам“ и той започна да работи по двайсет и четири часа в денонощието, Крис чакаше да чуе как Уин отключва вратата. Дори сега понякога сякаш дебнеше в засада, наострил уши да чуе изщракването на вратата, която нямаше да се отвори, да чуе стъпките, които влизаха в друг апартамент на половин град разстояние.

Уин нямаше вина за това, че синът му го боготвори. А и Уин все пак спазваше мярката. Познаваше го достатъчно добре да предвиди, че няма да оспорва планове да прекара Коледа в Бъркширс с Джек и Хана.

— Ще ми се обадиш ли? — попита тя Уин.

Уин кимна.

— Щом поговоря с майка ти.

Грейс се напрегна.

— Какво ще ѝ кажеш?

Той помълча, а после отговори:

— Че като неин адвокат я съветвам да направи опит да се разбере с теб, преди да предприема каквото и да било.

— Уин? — извика го тя тихо, когато той вече тръгваше. — Благодаря.

— Ей, за какво са приятелите? — погледът му беше нежен, пълен със съжаление... и още нещо. Копнеж? Запита се за миг дали неговата намеса в тази история с майка ѝ ще се окаже в края на краищата добра идея.

Уин беше изминал половината път към изхода, когато тя се обърна към сина си.

— Върви. — Грейс постави ръка между щръкналите плешки на Крис и леко го бутна. — Знаеш как се увличаме с Лила като почнем да дрънкаме — сигурно ще умреш от скука. Само кажи на татко си да не те държи прекалено до късно.

Проследи с очи как Крис настигна баща си, а Уин доволно праметна ръка през раменете на сина им. Внезапно я изпълни чувство на болезнена мъка по дните, когато бяха семейство — пълноценно, незасегнато от нещата, които се случиха после.

С изненада усети, че в гърдите ѝ, където допреди малко имаше единствено пепел, се е разгоряла искра и я подтиква да бяга, да бяга бързо, където ѝ видят очите, само да се отдалечи от Уин.

[1] Фи Бета Капа — основано през 1776 година почетно общество на американските студенти високи постижения в академичната работа. — Б.пр. ↑

[2] Фи Бета Капа, Хи Делта, Капа Алфа — американски студентски общества, членуването, в които често се определят от академичните постижения. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

На юношеския щанд в Сакс, докато с Лила си проправяха път през лабиринта от варени дънки, огромни ризи и украсени с изкуствени диаманти якета, Грейс си помисли: „Няма никакво значение какво ще подаря на Хана. Няма да ѝ хареса, а мен ще мрази, задето се опитвам да я подкупя.“

Какво можеш да вземеш на едно шестнайсетгодишно момиче за Ханука, когато дори не празнуваш Ханука? Комплект ножове? Трион? Еднопосочен билет до Ботсвана?

— Какво ще кажеш... зелената или синята?

Лила вдигна един модел блуза в два различни цвята.

— Честно? — попита Грейс.

— А, приличам ли ти на някой, който иска да го лъжат? С изключение, разбира се, на пичовете, които ужасно се страхуват да се обвържат, но трябва да се преструват, че искат да се женят, за да преспят с мен. Ако е достатъчно готин, ще му повярвам дори да ми каже, че папата е евреин. И така?

Грейс се засмя.

— В такъв случай... нито едната, нито другата.

Нито един от двата цвята не отиваше на боядисаната коса на Лила — бяло — руса, щръкнала на кичури във всички посоки. Рожденото ѝ свидетелство издаваше, че е на трийсет и шест години, но с черния клин и каубойските ботуши, с коженото яке, наметнато върху бледозелено копринено боди, и черната минипола тя изглеждаше като момиче, което още пазарува на щанда за тийнейджъри. Само ако се вгледаш по-отблизо, ще видиш бръчиците около очите и устата, почти толкова незабележими, колкото и кучешките косъмчета, които я покриваха от главата до петите.

Лила Ниланд, фризьорка на домашни любимци. Грейс се усмихна, докато мислеше за кучешкия фризьорски салон на най-добрата си приятелка. Постепенно той стана шик... много музиканти, актьори и други известни хора ходеха там, отчасти, подозираше Грейс,

защото Лила се интересуваше много повече от кучетата, отколкото от личността, която държи другия край на поводата.

Беше виждала как Лила хваща ръмжащ доберман, дава му да разбере с длани кой е шеф, а после го успокоява, говори му мило, докато не започне да лиже лицето ѝ, кротък като пекинез. Тя имаше същото въздействие и върху хората — държи ти синджира изкъсо, а в същото време би ти дала и ризата от гърба си.

Запозна се с Лила преди десет години, когато заведе колито си Харли да го подстрижат. Лила забеляза, че Грейс киха непрекъснато, а очите ѝ са зачервени и подпухнали. „Сенна хрема“ — обясни Грейс. Лила поклати глава: „Ъ-ъ“ — и посочи с пръст Харли. Както се оказа, Лила беше права. Грейс беше алергична към кучета. Тогава Лила се оказа ангелът — избавител, който се грижеше безплатно за Харли, докато минат тестовете за алергия и се получат резултатите. А после, когато Грейс размишляваше мъчително какво да направи с кучето, Лила отново я спаси, като предложи да осинови Харли с щедро позволение за посещения.

Сега Грейс се молеше Лила да успее да ѝ помогне не само като намери нещо подходящо за Хана, но и с цялостната картина — да ѝ подскаже как да оправи бъркотията, в която се превърна животът ѝ.

— Ами за Хана? — попита Лила, като размахваше блузата пред нея.

— О, Боже, сигурно си правиш майтап.

— Какво ѝ е?

— Нищо. Ако киселинният дъжд и токсичните отпадъци са ти по вкуса. Виж, Лила, мисля, че тук вървиш по грешен път. Преди всичко се съмнявам, че Хана ще иска каквото и да било, щом идва от мене.

— Дотам са стигнали нещата, а?

— Ето ти пример. Снощи вечеряхме в „Майкъл“ и тъкмо ни сервираха основното ядене, когато тя се втурна към тоалетната. Върна се чак когато плащахме сметката. Какво очаква да направя, да се извиня, че обичам баща ѝ? — Грейс въздъхна. — Тази работа с Джек, не мога да разбера дали съм лудо влюбена... или просто съм си луда.

— Ела, хайде да пробваме това — Лила грабна някаква риза от закачалката и я помъкна към пробната.

— Но аз не... — понечи да протестира Грейс, обаче осъзна, че по този начин Лила иска почивка. Пък и в края на краищата не са ли

пробните женски вариант на изповедалнята?

Внезапно на Грейс ѝ се прииска да си излее всичко. Лила беше може би твърде пряма и рязка, но имаше добро сърце и повече разум от повечето психоаналитици. А на Грейс вече ѝ беше писнало да се оправя сама.

— Знаеш ли, че най-много хора се самоубиват по Коледа? — отбеляза Лила, когато останаха сами в малката кабинка, която трудно побираше и един човек.

— Благодаря, сега вече се чувствам по-добре — Грейс присви очи към отражението си в огледалото. — Като стана дума, нарочно ли правят тези огледала така, че човек да добие желание да се хвърли от моста?

— Да — Лила се изсмя. — Някой младеж в контрола по качеството сигурно седи и вика: „Хей, Хенри, не е достатъчно олющено, върни го обратно!“ — Лила хвана здраво раменете на Грейс, като че е упорит териер, който се опитва да се откопчи от ръцете ѝ. — Така. Какво става? Мислех, че си влюбена до уши.

— Бях. Съм — Грейс въздъхна. — Сложно е.

— Хана, нали? — Лила повдигна едната си тънка вежда.

— Ох, Лила.

Искаше ѝ се да се отпусне направо на пода, наред разхвърляните етикети, телчета и конци. „Помогни ми, Боже, защото прегреших...“

Но какъв е грехът ѝ? Какво друго е сторила, освен че се беше влюбила в мъж, който също като нея вървеше в комплект с детето си?

Лила кимна многозначително.

— Какво ѝ каза онзи ден, след кошмарната вечеря?

— Какво можеш да ѝ кажеш? Искаше ми се да я удушам. Само че аз съм възрастната, нали така? От мен се очаква да бъда разумна, да постигам помирение.

— Заеби това — думите на Лила прокъртяха в тясното пространство и шокираха Грейс. — Хайде, Грейс, стига с тази благотворителност. Просто бъди самата ти. Дай ѝ каквото си проси.

— И какво е то, според теб?

— Да чуе какво мислиш.

— Бих ѝ дала нещо повече — с крайчеца на окото Грейс зърна отражението си в огледалото. Дребна жена, облечена в жълто поло от

копринена прежда и шоколадовокафяви панталони, със зачервени бузи, вдигната ръка с извърнат длан, която като че се кани да зашлеви някого. Веднага я досрамя.

„Има и още един вариант — каза си тя. — Можеш да си тръгнеш оттук и да отидеш до най-близкия телефон. Да се обадиш на Джек и да отмениш срещата за довечера. Също и плановете за Деня на благодарността и Коледа. Всъщност да сложиш край на всичко.“

Животът ще стане много по-прост. Няма да се притесняват за децата. Няма да се карат с Хана и Крис заради времето, което двамата прекарват заедно без тях. Няма да се притеснява дали някога Джек ще ѝ предложи брак.

Но мисълта да прекарва сутрините, вечерите и почивните дни без Джек я преряза като леденостудена вода, изпита на един дъх и на гладен стомах.

— Поне ще бъде честно — чу Лила да казва, сякаш отдалече.

Грейс я погледна.

— Тогава Хана наистина ще ме намрази.

— Като те слушам, май по-лошо от това няма да стане. А когато с Джек се оженим...

— Не ми е правил предложение — прекъсна я Грейс. — И ако е умен, няма да направи.

— Грейс, от какво се страхуваш толкова? Хана ще порасне и ще се отдели. Същото ще направи и Крис някой ден. Какво друго: че ще се карате, че той ще се нахвърли върху теб, че ти ще се нахвърлиш върху него? Тази работа си има име, моето момиче. Нарича се „брак“.

— Е, това го знам от опит.

— Уин? — Лила отхвърли въпроса с едно махване на ръката. — Вие с Уин никога не се карахте. Това е все едно да тръгнеш на кънки и да не си вземеш кънките. Уин просто не разбра къде е проблемът. Не му стана ясно. За теб. За вас. За брака.

— А Джек разбира ли?

— Не знам. Ти също няма да узнаеш, преди да го подложиш на изпитание — тя погледна Грейс дяволито. — Обаче знам, че Джек е едно от най-добрите момчета, които съм срещала в тази ера на костюмирани неандерталци, и ако ти не го вземеш, може да се опитам да въртна едно кръгче с него.

Грейс усети част от отчаянието ѝ да се разпръсква. Трудно е да си в депресия близо до Лила. Тя се отнасяше с твърде голям възторг към живота. И към всички създания както на два, така и на четири крака.

— Хайде да излизаме от тази клетка за хамстери — нареди Грейс на приятелката си. — Още не съм купила онзи подарък.

— Боже, ама ти наистина пазаруваш отрано за Коледа, а? Аз пък винаги чакам до последния момент. Ако някога искаш да видиш с очите си какво е истинското безумие, опитай да влезеш в „Мейси“ час преди да затворят на Коледа.

Докато слизаха надолу с асансьора, пълен с жени в палта от норка, Лила прошепна:

— Имам алергия към кожа.

Грейс я погледна засмяна:

— Ти?

— Не, не е това, което мислиш. По-скоро е непреодолимо желание да застана на четири крака и да започна да ръмжа срещу всяко кожено палто. Знаеш ли какво направих последния път? — Тя взе от якето си кичур косми, които май бяха от коли, вдигна го да го огледа, а на малкото ѝ лице бавно разцъфтя хитра усмивка. — Минавах покрай един от магазините за кожени изделия, на Двайсет осма или Двайсет и девета улица, и видях една жена да пробва дълго палто от сребърна лисица. Изглеждаше ужасно в него... направо отвратително. Внезапно разбрах, че няма да го понеса, ако тези така красиви животни са загинали заради нещо толкова грозно, за което някой ще изхарчи цяло състояние. Ето защо...

— Не ми разправяй повече... — прекъсна я Грейс със смях. — Сигурно си нахлула вътре и си бомбардирала всичко със спрей.

— По-хубаво беше. Отидох до един автомат от другата страна на улицата и се обадох на дамата.

— Не може да бъде!

— Просто помолих да ми дадат жената, която пробва лисицата. През витрината видях как продавачът подаде телефона. Казах ѝ, че ако купи това палто, ще направи една от най-големите грешки в живота си.

— Тя не те ли попита кой се обажда?

— Попита ме. Казах ѝ: „Гласът на твоята съвест“ — Лила се ухили. — Тя така и не купи палтото. Видях как го тикна в ръцете на

продавача и изскочи навън цялата червена.

— Зла си, знаеш ли?

— Знам, нали затова се оправям толкова добре в живота.

Слязоха от асансьора на партера и се присъединиха към тълпата клиенти със сериозни лица, натоварени с фирмените пурпурночервени пликове на „Сакс“. Докато вървяха покрай щандовете с аксесоари, Лила увлечено заразказва една от своите истории от фризьорския салон за някакъв нашумял филмов продуцент, който довел красивия си златен кокер с плешиво петно на дупето, което според някакъв ветеринарен лекар щяло да остане завинаги без косми. Мъжът искал да знае дали трансплантират коса на кучета.

— Казах му да си купи хамстер и да го научи да върви по гръб.

Тя се засмя на собствения си отговор. Гласът ѝ беше дрезгав, ясен и някак секси, Лила се смееше така както пееше Таня Такър. Не ѝ трябваша огледала — където и да отидеше, виждаше отражението си в хората наоколо, които се обръщаха и ѝ се усмихваха, защото не искаха да пропуснат шегата, каквато и да е тя.

После двете си проправиха път през тълпата, заобиколила щандовете с козметика, като маневрираха, за да избегнат въоръжените с парфюми манекени. Накрая, когато вече се бяха добрали до Пето авеню, Грейс даде няколко долара за Армията на спасението донякъде от благодарност, че успя да избяга от препълнения магазин.

Почувства се още по-добре, след като огледаха грандиозните витрини отвън. Темата им тази година беше „Бархетното зайче“ — историята за онази детска играчка, която оживяла, защото истински я обичали. Сцените бяха коя от коя по-пленителни, с прекрасно облечени механични фигурки, които се движеха сред декор, наподобяващ книжка с картинки.

Внезапно Грейс се вдъхнови. Кукла. Защо да не подари на Хана някоя от онези чудесни, ръчно произведени кукли, каквито колекционираше леля Зелма? Те бяха повече за украса, отколкото за игра, и съвсем не бяха детски. Сигурно бяха и безумно скъпи, но какво от това?

— Ела — каза тя и грабна Лила за ръката. — Хрумна ми нещо.

— Дано да е нещо за ядене. Умирам от глад.

— По-късно. Това е важно.

— По-важно от хотдог с горчица и кисело зеле? Да не би да знаеш къде мога да си купя обувки на „Маноло Бланик“ на половин цена?

— „Маноло Бланик“? Забрави. Освен това става дума за играчки, а не за обувки — Грейс задърпа приятелката си по улицата.

Магазинът, в който влязоха, беше дори по-претъпкан от „Сакс“, но Грейс не обръщаше внимание на това. Отминаха менажерията гигантски плюшени играчки, отделени в един ъгъл от партера, и се качиха с асансьора на втория етаж, където беше щандът с колекционерски кукли. Една до друга в редици бяха наредени малки принцеси с порцеланови лица и розови устни, облечени в кринолини, със сламени шапки и завити къдрици. Викториански, от времето на Регентството, от края на века — имаше моди от всички епохи.

— Мисля, че ще повърна — измърмори Лила.

Грейс я изгледа ядосано.

— Е, няма що, много ми помагаш.

— Точно така — Лила се обърна рязко с лице към нея и Грейс за пръв път забеляза, че на дясното ѝ ухо виси обеца във формата на куче, а на лявото проблясва малък изумруд. — Грейс, ти май не си наред? Става дума за момиче на шестнайсет години. Ако на нейната възраст някой ми беше подарил кукла, щеше да си спечели враг за цял живот. Какво точно се опитваш да постигнеш — нормални отношения със заварената си дъщеря или отмъщението на инките?

Ентусиазмът на Грейс се изпари. Лила беше права. Къде ѝ е акълът?

Видя как Лила хвърли поглед на едно малко дете на около метър от тях, което се беше проснало на земята, размахваше ръце и крака и пищеше, а изчервената му майка, клекнала до него, правеше отчаяни опити да го утеша. Уж случайно Лила докосна жената, докато минаваше покрай нея, за да я накара да се извърне, а в същото време се прицели с показалец в детето като с пушка и впери поглед в очите му. Момченцето престана да пици и я зяпна с широко отворени очи и раззината уста. Майка му, без да забележи изправената до нея Лила, го вдигна и загука:

— Ще ти купя, която поискаш играчка, Тачър. Това е защото си добро момче и слушаш какво ти казва мама.

— Как направи това? — попита шепнешком удивена Грейс.

Ли́ла сви рамене.

— Кучета и деца. Не са толкова различни. Трябва да им покажеш кой е шефът. Щом усетят, че имаш слабо място, и ти се качват на главата. Като тази работа с Хана. Както аз ги разбирам нещата, ти я оставяш да контролира положението. Оставяш я тя да нанася всички удари.

— Искаш да кажеш, че трябва веднага да отвърна на удара с удар?

— Не, но трябва да защитиш сама себе си. Хана само ще започне да те уважава повече, повярвай ми.

— Аз уважавам Шугар Рей Леонар. Това не значи, че искам да живея с него — тя спря да говори. — Ей, какво правиш?

Ли́ла съблече коженото си яке с месингови капси, подредени в петолиние, и го напъха и торбата при дънките и бархетната риза, които Грейс беше купила за Крис. Ли́ла се кълнесе, че това яке преди години ѝ подарил не кой да е, а самият Брус Спрингстийн — според разказа, свалил го направо от гърба си от благодарност, задето спасила лаборатора на тогавашната му приятелка, или може би на сестра му.

— Отървавам ти кожата — отвърна делово Ли́ла. — Не ѝ казвай, че е от мене. Кажй ѝ, че е от Брус. Може да падне на колене и да разцелува албумите му... но ще се сеца за тебе всеки път, когато го облича.

Грейс зяпна Ли́ла, а после започна да се смее. Смееше се така бурно, че се просълзи. Чувстваше, че прилича на сърдитото дете преди малко — не можеше да спре, макар хората в магазина да я оглеждаха любопитно на минаване.

В следващия миг се озова в прегръдките на Ли́ла. Ли́ла миришеше малко на куче, но тази миризма беше приятна, успокояваща. Приятелката ѝ я притисна веднъж здраво, а после я бутна да върви.

— Не е кой знае какво, нали така — гласът на Ли́ла беше подрезгав от обичайното. — Така че да не чувам повече нито дума за това.

— Ли́ла...

— Млъквай и тръгвай. Не съм се чукала с Брус, ако това искаш да ме питаш.

— Никога не съм... — като се извърна, Грейс видя ухилената физиономия на Лила и разбра, че темата е закрыта.

Грейс носеше торбата като че е Свещеният Граал. Хана ще подскочи, като види якето. Но то не може да оправи всичко, нали?

Защото Джек може никога да не направи решителната крачка, дори да спечели някак Хана. От неомъжените си приятелки беше слушала много истории на ужасите за мъже, които се задоволяват години наред да ходят с някоя жена, докато тя накрая не ги зареже.

Джек обаче не е такъв, каза си твърдо Грейс. Той я обича.

„Ами? — обади се един презрителен вътрешен глас. — Ти така мислеше и за Уин.“

В шест и десет в „Балдучи“ беше лудница.

Докато Грейс и Джек се промушваха в пиковия час покрай купувачите, наредени до щандовете, хванали номерата си от списъка като печеливши билети от лотарията, Грейс почти съжали, че не предпочетоха друго заведение. В същото време обаче уханието беше опияняващо — вносни сирена, огромни подкови суджук, глинени гърнета с блестящи маслини, мляно екзотично кафе. Върху подносите имаше купчини салати с макарони, печени зеленчуци, ризото. А в предната част на магазина бяха наредени сандъци с такива деликатеси за сезона като например пресни смокини от Турция, яркочервени домати от Израел, праскови, които изглеждаха като откъснати преди минути от дървото.

— Какво ще кажеш да се наредиш на опашка за сирене, а аз да купя хляб? — обърна се Грейс към Джек, помъкнал натъпкана с храна чанта.

Видът на Джек не издаваше нито умора, нито нетърпение. Той й се усмихна, взе пакета спагети от ръцете ѝ и го пусна в чантата.

— На вашите услуги, мадам — пошегува се Джек. — Само че ако тук дойдат още хора, ще трябва официално да обявят военно положение.

Грейс се вдигна на пръсти и го целуна леко по устните.

— За всеки случай, ако те пленят във вражеския тил и не те видя никога повече.

И потегли, като се промъкна покрай дебела жена в кожено палто, която буташе претъпкана догоре количка.

След няколко минути, помъкнала няколко хляба и плик кроасани с шоколад за другата сутрин, Грейс завари Джек на касата да говори оживено с белокос мъж с еврейско кепе.

Като я видя, Джек обгърна раменете ѝ с ръка:

— Грейс, това е Лени. Нали помниш, разказвал съм ти за братовчед ми Леонард? От Бъроу парк?

— Неговият кашерен братовчед — засмя се Лени, при което се показаха зъбите му, толкова равни и бели, че можеха да бъдат само изкуствени. — Идвам тук единствено заради рибата, но не казвайте на семейството на жена ми. Според нея само да стъпиш на място, където се продават суджуци, е светотатство — той удари закачливо ръката на Джек. — Ами ти къде се криеш? Не те видяхме по празниците както обикновено...

— Бях малко зает — прекъсна го Джек, чийто топъл тон не можа съвсем да прикрие бързия, преценяващ поглед, който Лени хвърли към Грейс.

— Да, разбирам.

Братовчедът Лени разбира много неща, помисли Грейс.

Ако се съди по израза на лицето му, той знаеше прекрасно цялата история, от игла до конец. Възрастен еврейн бива пленен от богиня — неверничка. Джек не беше чак толкова възрастен, а и тя не беше богиня, но въпреки това Грейс усети как се изчервява.

— За Пурим — обеща му Джек, — накарай Дебора да сготви божествения си специалитет и идвам. Няма да се наложи да ме увещаваш.

— Ей, да доведеш и Грейс — Лени и се усмихна мило. — Чувала ли си някога израза „да пукнеш от скука“? На Бъроу парк ще го изпиташ лично.

Грейс се усмихна, но ѝ се стори, че деликатно ѝ припомнят коя е, или по-скоро, коя не е. Джек обаче явно нищо не схващаше.

— Значи се разбрахме — каза той на Лени и стисна ръката на братовчед си.

Но Лени пак заговори:

— Ама защо да чакаме дотогава? Какво ще правите утре вечер? Канили сме няколко души за вечеря и вие също сте добре дошли.

Изведнъж Грейс изпита враждебност и реши да разбие самодоволната представа на този човек за нея. Тя отговори, преди Джек да успее да си отвори устата.

— Много бих искала, Лени... но ще имам представление в цирка. Изпълнение на трапец — добави тя палаво.

Лени, трябва да му се признае заслугата, успя да прикрие слисването си. Не стига, че е неверничка, ами и трапец. Но щом осмисли думите ѝ, се засмя сърдечно.

— Е, това би трябвало да се види.

Лени мина напред да плати рибата си, махна и си запроправя път към изхода с лакти. Докато го гледаше как се отдалечава, Грейс се почувства обезсърчена. Лени се опита да се държи мило, но тя и по-рано беше усещала с роднините на Джек, че винаги ще я приемат като чужда, като човек, който не би могъл да стане част от тях.

Дали и Джек я вижда по същия начин?

— Няма нужда да го казваш — каза ѝ Джек в таксито на път за апартамента ѝ. — Знам за какво мислиш.

Тонът му беше лек, но въпреки това Грейс се стегна.

— Нима?

— Чудиш се как такъв млад мъж като мен има братовчед, стар колкото Лени, нали?

Грейс се отпусна леко.

— Ох, Джек.

— Всъщност той е само шест години по-възрастен от мене — изразът му стана сериозен. — И е полуглух. Забеляза ли, че носи слухов апарат? След няколко години може и аз да изглеждам като него.

— Защо трябва да се шегуваш за такива неща? — скара му се тя нежно. — Освен това ми е все едно, дори да остарееш колкото Матусалем.

— Не би могла да прецениш — възрази тихо Джек.

Грейс виждаше, че той премълчава нещо, че иска да каже още, но в същото време не може.

— Какво има, Джек? — сръчка го Грейс. — Нещо си разтревожен?

Той въздъхна тежко.

— Ох, не знам. Май съм изнервен заради срещата утре с Роджър Янг и агента му.

— Роджър? Видях го днес на генералната репетиция. Упражняваше някакъв номер.

Беше чувала за прочутите изблици на лошо настроение на Роджър и безбожните му искания. Когато ги запознаха на празненството по случай петдесетата годишнина на „Кадоган“, той ѝ се стори чаровен, макар да приличаше малко на влечуго. Но не можеше да се пренебрегне фактът, че е най-продаваният писател на издателството.

— Звероукротителство, надявам се — изръмжа Джек. — За предпочитане с някой лъв, който е забравил да обядва и не е в добро разположение на духа.

Загрижена, Грейс попита:

— Джек, той не мисли да се прехвърли в друго издателство, нали?

— Почти ми се иска да беше така — на проблясъците от фаровете на профучаващите коли лицето на Джек изглеждаше почти толкова старо, колкото му се струваше на самия него. — Той се държал... грубо с една от представителките ни. Тя казва, че се опитал да я изнасили, и аз ѝ вярвам. Той е истинско копеле. Бих искал да го пребия от бой... но не е толкова просто.

— Какво смяташ да правиш? — попита Грейс, която хем се тревожеше, хем се гневеше заради жената, която не познаваше.

— Още не знам. Ще импровизирам. В едно обаче можеш да бъдеш сигурна — добави той мрачно. — Янг няма да може да прави повече такива номера, поне докато аз имам някаква власт.

— Ох, Джек, съжалявам... — Тя протегна ръка и вплете пръсти в къдриците на тила му, които както винаги леко я изненадаха с меката си, младежка еластичност. — Толкова затънах в собствените си проблеми, че не попитах как вървят нещата при теб.

Тъглчето на устата му се изви надолу в полуусмивка.

— Имал съм и по-лоши дни. — Загледан в нея, Джек добави: — Така или иначе, оттук нататък нещата може да вървят само към добро.

Грейс бутна настрани торбата с покупки, закрепена на пода помежду им, прегърна Джек и долепи устни до неговите. За нея това беше едно от най-прекрасните качества на Манхатън — че можеш да целуваш мъж на задната седалка на таксито, може би дори да се

съблечеш гол и да правиш любов, а шофьорът няма даже да трепне... освен ако не го лишиш от бакшиша му.

Целувката на Джек беше топла и мека, но не твърде мека. Устните му съвсем малко се разделиха, натискът им беше дразнещо лек, а после езикът му се плъзна по долната ѝ устна със сладка и влудяваща нежност, точно по най-чувствителните места. Подхванал брадичката ѝ с огромната си ръка, той я привлече към себе си, а целувката му се задълбочи.

Тя потрепери, заляна от неочаквана трескава топлина. Каквито и да бяха недостатъците на Джек — а тъкмо сега тя не се сещаше за нито един, — той беше майстор на целувката от световна величина. В гимназията, когато с приятелките си бяха достатъчно глупави да обръщат внимание на такива неща, се случваше да се целува с някое момче и да си мисли: „Четири, може би четири и половина, определено не е претендент за титлата в тежка категория.“ Но по отношение на Джек никога не беше имала съмнения. Той просто беше най-добрият.

— За това никога няма да бъдеш прекалено стар — прошепна тя на ухото му.

Стушена до него, докато таксито се мяташе от една дупка на пътя към друга, тя си спомни първата им среща преди почти шест месеца. В началото срещата беше делова. Той дойде да се почерпи едно питие с нея и редактора ѝ, Джери Шилер, и да решат някои проблеми около книгата, върху която Грейс се блъскаше вече две години. Пийването някак премина във вечеря, а по това време Джери вече трябваше да бърза да си хване влака. После Джек настоя да я изпрати с таксито и да се увери, че е пристигнала жива и здрава до входната врата. Грейс, която без колебание се возеше в метрото след полунощ, се възпротиви.

— Последният, дето се опита да ми вземе чантата — разказа му тя, — го гоних четири пресечки и накрая го сразих с чадъра. По-скоро трябва аз да изпратя теб до вратата.

— Мога ли да съм сигурен, че няма да се изложи на опасност? — пошегува се той.

— Гарантирам, че ще си в опасност.

Спомни си, че се хили глупаво през цялото време, докато се возеха в таксито.

Решиха да отидат в неговия апартамент. Не беше мислила сериозно да легне с него същата нощ. Но като разбра, че той не очаквал нищо подобно — не беше изчистил, а и беше толкова нервен, че забрави да сложи филтър в кафеварката и заля целия кухненски плот със смляно кафе и димяща кафява вода, Грейс остана очарована и почувства нелепо привличане към него. Разбра, че неусетно е била прелъстена.

Това, в края на краищата, ѝ донесе радост. Защото с Джек беше намерила отново нещо, което смяташе за безвъзвратно изчезнало — прекрасното усещане да се събудиш сутринта с обичан и обичлив мъж до себе си.

— Кога се връща Крис? — попита я той сега, докато устните му подръпваха ушите ѝ и я галеше струйка топъл дъх.

— Сигурно ще закъснее, Уин ще го води на кино след вечеря. Защо? Имаш ли нещо предвид?

Джек се усмихна дяволито и я целуна отново, устата му имаше вкуса на топлия още ръжен хляб, от който си беше отчупил, докато чакаха на опашка в „Балдучи“. Това изостри глада ѝ повече от всички сладки ухания, които се носеха от торбите в краката им.

В прегръдките на Джек усети как емоционалната въртележка, на която беше препускала цял ден, спря. Сега можеше да се отпусне, беше в сигурни ръце. По-късно, като я гушне, обгърнал тялото ѝ със своето, няма изобщо да се чувства притеснена или уплашена, както често се случваше докато се любят, че след година, или дори месец, пак ще прекарва нощите си сама в празното легло.

СЕДМА ГЛАВА

— Достатъчно — Джек се стараеше гласът му да звучи спокойно, но отвътре цял кипеше.

Роджър Янг, приведен напред, седнал на самия ръб на мекото кресло срещу Джек, само го изгледа гневно. Очите на писателя, които на фотографиите изглеждаха дълбоки, се оказаха всъщност жълтеникави, изглеждаха хлътнали и непрекъснато шареха насам-натам. Джек изведнъж осъзна защо фотографите винаги снимаха Роджър отгоре и оставяха долната половина на лицето му в сянка — този мъж беше напълно лишен от брадичка.

— Цифри — уточни Терънс Райт, агентът на Роджър, нервно човече с папийонка и претенциозна козя брадичка, столът му беше издърпан агресивно на около метър пред този на клиента му, като състезателна кола, която набира скорост на старта. — Става дума за цифри, търговците са пощурели да поръчват книгата му, телевизионни станции от цялата страна молят за интервюта, а вие спирате рекламната обиколка? — Слабото му лице беше почервеняло. — Не мога да повярвам. Мътните го взели, не мога да повярвам.

Самият Джек още не можеше да повярва. Изглеждаше му почти нереално, че води такъв разговор с най-големия романист на издателството, който всяка година, точен като часовник, произвеждаше по един горещ трилър, за който беше нещо обичайно да има бестселъри едновременно в списъка на изданията с меки и твърди корици. От последната му книга, „Операция пурпур“, бяха продали повече бройки, отколкото от всичките останали есенни заглавия, взети заедно. Седемстотин хиляди в твърди корици, а ще продадат два пъти повече в меки.

Като чуе за тази среща, Кърт Рейнхолд ще накара да му излеят топките от бронз и ще ги използва като подпорки за книги, помисли Джек. Или, понеже сега Кърт няма картбланш, Хауптман, новият им германски родител, може да го изхвърли като мръсно коте. Няма какво да го спре. Печалбата на „Кадоган“ е паднала с десет процента в сравнение с миналата година, а той в момента рискува да изгони и

дойната им крава. Е, да, Янг имаше договор за още една книга... но след този открит конфликт егото му сигурно ще го подтикне да се обърне към друга издателска къща.

Ами Бен? Янг е негов автор и се очаква да му послужи като пропуск за някой шефски кабинет. Ще се разстрои. Не, всъщност ще излезе от кожата си.

Джек усещаше как лудо бие сърцето му, а в устата си имаше вкус на прегорял хляб. Погледът му попадна върху любимата му от четирите гравюри на Фюсли над дивана, на която имаше сцена от „Макбет“.

„Лъжи ако говориш, ще виснеш жив на първото дърво...“

Май мене ще обесят на първото дърво, помисли той, но все някой трябва да се противопостави и да каже: „Дотук!“

Ако цифрите бяха всичко, ако делото на живота му, ако всичките прекрасни книги, за чието създаване беше помогнал, се свеждаха до цифри, то най-добре да се откаже още сега. Ако си затвори очите, ще бъде не по-добър от Роджър, ще бъде като мълчалив съучастник, като шофьора на колата, с която бягат престъпниците.

В същото време обаче Джек се надяваше, не, молеше се, да намери някакъв начин да не разсърди съвсем това влечуго. Без Роджър „Кадоган“ ще остане инвалид, а собственото му бъдеще ще прилича на корицата на последната му книга — ядрена ракета се издига от площадката и скоро ще унищожи света.

Джек усети, че се изпотява под сакото, и направи съзнателно усилие да седне отпуснато и да не стиска челюстта си. „Запази контрол над положението — нареди си той мислено. — Хванали са те натясно, но не трябва да го разберат.“

С облекчение забеляза, че под маската на възмущение Роджър е мъничко уплашен. Проследи с очи как той запали цигара, смукна дълбоко и изпрати струята дим към Джек, а очите му същевременно се отклониха към изложбата на „Операция пурпур“, разположена между две претъпкани лавици.

— Виж, Голд... кой си ти, та да ми казваш кога съм прекрачил границата? — Роджър се наведе напред, свитите му рамене стигаха почти до ушите и позата му напомняше на Джек за комик, който изпълнява лоша имитация на Ричард Никсън. — Ти я искаше тази проклетата обиколка и ще си я получиш! — Изисканият му акцент започна да звучи подозрително провинциален.

— Виж, нито ти, нито аз имаме нужда да ни се напомня какви потенциални продажби са заложили в този случай, но това... — Джек говореше тихо, със скръстени пред гърдите ръце. — При последната ти обиколка се оправих с оплакванията на служителките и журналистките, които те съпровождаха, за това как си ги нападал. Дори затворих очи за проститутките, които си включил в хотелските сметки. Поскърях със зъби, но си казах: „Е, всъщност никому с нищо не е навредил.“

— Хайде стига с тия проповеди. Ако не беше Роджър нямаше да седиш тук — избъбри презрително агентът на Янг. Зад гърба му издателите наричаха Райт „Плъха“. Той непрекъснато се опитваше да ги преметне — носеше нечие по-добро предложение, след като сделката е била вече уговорена, измисляше един-двама фиктивни участници, за да повдигне цената на някое наддаване, разпространяваше ръкописи из целия град въпреки клаузите в договора за правото на пръв избор, а сега Райт беснееше. — Спечелихте повече от седемстотин хиляди от „Операция Пурпур“, близо два милиона на хартия. Имате ли друг автор, който да прави подобни цифри? Можеш ли да ме погледнеш в очите и да заявиш, че не дължиш тъпата си работа на Роджър?

— Той е много важен за нас — потвърди Джек.

— Тогава какво, по дяволите, правим тук?

— Обсъждаме как най-добре да постъпим, като се има предвид, че Роджър няма да завърши обиколката както беше планирано първоначално. — Джек издържа възмутения поглед на Райт. Усети как потта залепи ризата на гърба му.

„Мишугаз^[1] — скара му се студен вътрешен глас. — Двайсет години работиш като вол, за да станеш човек, да изградиш компанията, да издаваш книги, които хората ще обикнат, а сега искаш да хвърлиш всичко на вятъра? Защо? Искаш да бъдеш по-голям светец от папата? Заради някакъв... принцип?“

А какво ще стане ако промени тактиката? Колко по-лесно и безпроблемно би било да се съгласи, да се престори, че никой нищо лошо не е направил, че никой всъщност не е пострадал. Той е бизнесмен, не морален арбитър. При това Роджър Янг държи кормилото, а не Джек Голд, не дори и новият им президент Кърт Рейнхолд.

После Джек си спомни прочетена някъде мисъл: „Трябва да разсъждаваш като герой, за да можеш да постъпваш просто като почтено човешко същество.“ Осъзнавал ли е обаче авторът, че най-трудната дума в английския, а и във всеки друг език, е „не“?

Джек погледна Райт, който се въртеше на стола, като че са го сложили там против волята му.

— Трябва да целуваш земята под краката на Роджър за това, че изобщо е съгласен да направи проклетата обиколка! — изръмжа Райт.

— Е, ако обиколката е такава тежест, не би трябвало да е проблем да я прекъснем сега.

Но думите на Райт всъщност бяха верни. Обикновено се налагаше да умоляват прочутите автори като Роджър да тръгнат на рекламна обиколка.

— Ти, нагъл кучи син, ще... — лицето на Янг се разкриви, не, по-скоро се увеличи и стана цялото червено, подпухнало и лъщящо, като на бебе, помисли Джек. Като на ядосано за нещо бебе. Янг скочи на крака по един странно некоординиран начин, движенията му бяха резки, почти епилептични. — Само да щракна с пръсти и мога да имам всеки издател в града. За кой се мислиш, майка ти стара!

— Роджър, не искам да те разстройвам още повече, но дали осъзнаваш, че не са те арестували само по едно чудо? — продължи Джек с възможно най-разсъдливия тон, като се опитваше да пренебрегне резкия спазъм в стомаха си. — Ако Сю Маккой беше решила да подаде оплакване...

Райт се обърна към клиента си със събрани пред лицето ръце, като че дирижираше оркестър и искаше да успокои гръмките цимбали.

— Да видим дали съм разбрал правилно — започна той. — Изпращаш Роджър с тази... с тази лунатичка, която твърди...

— Че той се е опитал да я изнасили — довърши Джек, който този път не потърси по-меки думи и не се опита да прикрие отвращението си. — Тази лунатичка, както я наричаш ти, е омъжена жена и има

четири деца. Тя една от най-добрите ни агентки. В счетоводството я обичат, ние я обичаме, авторите дават добри отзиви за нея. А ти, Роджър, адски си я измъчил — Джек си пое дъх. — Още не е късно тя да подаде оплакване.

Нов израз се изписваше върху лишеното от брадичка лице на Янг — страх.

— Не, не, ти не разбираш... аз... тя... — замрънка той.

Дори и Райт като че се разколеба, когато осъзна този факт.

— За Бога, това е... това е самоубийство. Вече сте вложили стотици хиляди в тази книга. Всичките тези реклами. Списание „Пипъл“. Раздаването на автографи, за което хората ще се редят на опашки.

Джек започна да изпитва тържество, а присвиването в стомаха малко понамаля.

— Да не мислите, че не съм преглеждал цифрите поне двайсет пъти? — каза той, като остави в гласа му да се прокрадне нотка на съжаление. — Вижте сега, дайте да седнем и да видим дали ще намерим някакъв компромисен вариант.

След цяла вечност напрегнато мълчание Джек видя как безбрадото чудо се отпусна отново на стола. Усети, че е близо до някаква победа, но тази възможност не го радваше, чувстваше само как леко му се повдига при мисълта, че трябва да преговаря с този мръсник.

— Мисля дали не можем да направим една алтернативна сателитна обиколка — продължи той тихо, като че всички са спокойни и прекрасно се разбират. — Един, най-много два дни, като освен това можем да те покажем по телевизията из цялата страна. Също и интервютата с печата — можем да ги уредим практически всичките тук, в Ню Йорк, ако не лично, то по телефона. Няма да висиш по летищата заради отложени полети, няма да трябва да ядеш отвратителна храна по хотелите. А след една седмица ще можеш вече да бъдеш в Уестпорт, Канарските острови или Антиб.

Джек осъзна, че е затаил дъх, докато чака отговора на Роджър. Той бавно освободи въздуха от дробовете си, така че те да не забележат.

Проследи с поглед как Янг загаси цигарата си в пепелника, рекламен сувенир на голямата книга от миналогодишната пролет, която

учеше хората как да си помогнат сами. Околоврът пепелника пишеше със златни букви: „Престанете, докато сте още живи“. После писателя се облегна назад, като скръсти сърдито ръце пред гърдите си:

— Аз поначало не исках да правя никаква рекламна обиколка. Ти ме помоли.

Той отстъпваше! Джек се помъчи да не се захили облекчено.

Райт вдигна поглед от листа хартия, който огъваше, сякаш си представя, че държи ръката на Джек.

— Виж, Джек, можеш ли да обещаеш, че... въ... няма да изтече никаква отрицателна реклама?

— Нищо не мога да ви обещаая — каза Джек. Той помълча, а после добави: — Но на Роджър нищо няма да му стане, ако поговори с въпросната дама. Може би дори да се извини.

Хвърли бърз поглед към него.

Няколко минути по-късно изпрати Роджър и агента му до вратата и докато разменяха помирнителни думи и ръкостискания, които никого не биха заблудили, Джек изведнъж си спомни един стих от „Мяра за мяра“:

„Кой е по-мъдрият? Законът или беззаконието?“ Никак не съжالياва, независимо кое от двете, помисли Джек, чието сърце биеше вече спокойно, докато премисляше още веднъж наум срещата.

Съжالياваше за това, което трябваше да стори сега — да каже на Бен, преди до него да стигнат слухове, че има голяма вероятност Янг да ги напусне подир следващата си книга.

Бен ще побеснее. Той много се усмихваше и колкото Хана беше темпераментна, толкова той изглеждаше уравновесен, но под повърхността...

Разводът? Може би, но Джек предполагаше, че нещата са започнали по-отдавна, когато той се опитваше да изгради „Кадоган“ и много рядко се прибираше вкъщи при Натали и малкия Бен.

А после, преди осем години, Бен дойде да работи при него, току-що завършил колеж, самовлюбен. Джек се опита да го накара да дойде малко на себе си, като му даде работа в отдел „Писма“... и Бен наистина се обиди на баща си. По един свой начин, като работеше извънредно и молеше от претоварените редактори да му дават ръкописи, за да усъвършенства уменията си и да докаже цената си, Бен заяви на баща си: „Проклет да си, ще ти покажа какво мога, дори после

да пукна“. Сега заради този негодник Янг Бен ще да има още една причина да негодува...

Стомахът на Джек се свиваше от ужас, когато вдигна телефона, за да се обади на Бен.

— Имаш ли свободна минутка, Джек?

Вдигна поглед и видя в кабинета му да влиза Кърт Рейнхолд. Новият президент на „Кадоган“ — нисък, як мъж с прошарена коса, която стърчеше на всички посоки въпреки скъпата подстрижка — напомняше за карикатура на човек, който е пъхнал пръстите си в контакта, с опулени очи и така нататък. Само дето Рейнхолд никога не се опарва, помисли Джек. Това става само с хората около него, особено ако застанат на пътя му.

Джек се опита, като при всяка среща с Рейнхолд, да съчетае обществения образ на шефа си с това, което знаеше за личния му живот. Двете изобщо не можеха да се свържат едно с друго. Президентът Рейнхолд, с твърдия си управленчески подход, с настойчивото си желание нещата да се вършат както той смята за необходимо, с навика си да напуска заседанията на средата на изречението ти... и семейният мъж Рейнхолд, женен от трийсет години, баща на пет деца, за които винаги намираше време (въпреки непрекъснатите пътувания до Лондон, Франкфурт, Рим и Париж), да не споменаваме и хобито, което страстно обичал — да пече хляб по рецепти, които събирал при пътуванията си.

Джек остави слушалката и покани с жест Рейнхолд да седне.

Но шефът просто отиде до прозореца и погледна надолу към Пето авеню, както феодал би огледал владенията си.

— Искан да обсъдя нещо с теб — проблема с Джери Шилер.

— Какъв проблем, Кърт? — запита Джек, макар да усети по това как сърцето му отново забърза, че става дума за нещо сериозно.

Кърт се обърна, изпъкналите му бледосини очи се втренчиха хладно в Джек.

— Джери е излишен, Джек. Трябва да го освободим.

Джек усети рязка болка в гърдите. Боже, не, не Джери — той беше главен редактор на „Кадоган“ от незапомнени времена. Добрият стар Джери, който неведнъж беше искал назаем стотина долара от Джек, за да свърже двата края, след като е дал собствената си заплата назаем или по-скоро винаги, на някой писател, чийто ръкопис никога

нямаше да бъде одобрен. Джери, който се бореше със зъби и нокти да продължават да издават поезия...

— Миналата година двама от авторите на Джери, Мейси Уестън и Боб Готшок, бяха номинирани за Националната награда за литература — отбеляза Джек, като се опитваше гласът му да звучи безстрастно.

— Ще се изненадам, ако двамата взети заедно са продали повече от десет хиляди бройки — парира Рейнхолд. — Освен това той провали работата с биографията на принцеса Ди.

— Управителният съвет тогава го подкрепи — напомни Джек.

Рейнхолд нетърпеливо изтръска някаква прашинка от ревера на тъмносиньото си кашмирено сако. Джек изведнъж си представи как шефът му мачка със запретнати ръкави къс тесто.

— Джек, разбирам, че с Джери се знаете отдавна — той остави във въздуха да виси намека, че нищо чудно самият Джек да се окаже в един отбор с Джери, — но този път той прекали. Видя ли това?

Джек осъзна в този момент, че шефът му държи нещо — както се оказа, сгънат екземпляр на „Седмичник на издателя“. Той го хвърли върху претрупаното бюро на Джек.

— Без да ми каже нито дума, е писал в рубриката „Мое мнение“. Изобличителна реч от името на писатели, които били пренебрегвани от издателите заради литературните печалбари — добави мрачно. — Нито дума за редакторите, които хапят ръката, която ги храни.

— Кърт, никой няма да обърне внимание...

— Мога само да се надявам Хауптман да не види това, знаеш колко е луд на тема лоялност към компанията.

— Ако е въпрос за лоялност, не бих могъл да посоча друг, който е готов да си заложи главата заради „Кадоган“, както е правил това Джери.

— Трябва да се махне, Джек — заяви Рейнхолд. — И ти трябва да се погрижиш за това.

С един удар беше успял да напомни на Джек, че той като издател е едва на трето място в йерархията на управлението... но в същото време носи отговорност за почти всички неуспехи.

Джек се почувства също като преди минута с Янг и Райт — все едно сънува кошмар. Но нямаше нищо неясно или нереално в негласното послание на Рейнхолд: следващият може да си ти.

Джек знаеше, че Рейнхолд все още го обвинява за неприятностите около изпълнението на поръчките, макар Джек да беше предупредил, че новият склад и обслужващите системи не са готови да поемат есенния списък. А когато Рейнхолд разбере за спречкването му с Янг...

Джек изтръпна. Не, не можеше, нямаше да се остави да го изнудват.

— Джери е редактор на Грейс — напомни Джек. — А нейната книга ще бъде нещо голямо. Виж вече колко се говори за нея. Цифрите непрекъснато подскачат. Ще имаме големи поръчки и мисля, че не трябва да рискуваме, като уволним Джери още преди да почнем кампания в пресата.

Нямаше намерение да споменава на Кърт казаното от Грейс — че майка ѝ може да даде компанията под съд, за да спре публикацията. Тази преграда ще преодолява, когато и ако се стигне дотам.

Междувременно ще покаже на Рейнхолд, че този стар издател (не че петдесет и две значи вече старец) няма просто да изчезне. Ще стегне това място, ще вложи всички сили на „Кадоган“ зад книгата на Грейс: обиколка на дванайсет града, може би дори начало на кампанията с пресконференция на Капитолия. Страната вече беше почнала да се вълнува. „Честта над всичко“ може да стане от книгите, които всеки трябва да притежава ако не за да ги чете, то просто да ги има. Я виж какво стана с „Кратка история на времето“ и „Голата маймуна“. От чисто търговска гледна точка, без да се имат предвид личните чувства на Джек към Грейс, не можеше да има съмнение, дори за мозъка на Рейнхолд, че тук се крие един огромен потенциал, който само чака някой да го разработи...

Джек отново съсредоточи вниманието си върху Рейнхолд. Погледът на шефа беше все така студен, но Джек усещаше, че леко се е разколебал. Обаче нямаше да се даде лесно. С обезпокоителна точност Рейнхолд сякаш повтори мислите на самия Джек:

— А какви последици може да има така нареченият аспект на убийството в книгата? Мислил ли си дали не трябва този въпрос да се разгледа от независими специалисти? За да сме уверени, че сме си подсигурили тила?

— Дан Хагърти движи тези неща — каза Джек на шефа си, докато си играеше с малахитовото преспапие с форма на пирамида. —

Той се консултира с Фред Куелер, който според Дан е най-добрият адвокат на Източния бряг. Доколкото мога да преценя, ние сме в безопасност, но ще те уведомя, ако се окаже, че са нужни още предпазни мерки. Ще държа под око Джери и ще гледам да няма други проблеми.

Помоли се Рейнхолд да се задоволи с това положение на нещата и да не настоява за Джери. По-късно, когато неловкото положение, в което го е поставил Джери с публикацията в „Седмичник на издателя“, избледнее в съзнанието му, Джек ще напомни на Рейнхолд колко ценен е Джери за компанията.

Въздъхна облекчено, когато Рейнхолд, също толкова внезапно, както се беше появил, тръгна към вратата с разсеяния израз на човек, който има милион задачи и твърде малко време.

Джек остави преспапието и се изправи тежко. Трябва да предупреди Джери, да му каже да се спотаи поне до излизането на „Честта над всичко“. След това, ако нещата минат добре, и двамата ще са отървали кожата.

По пътя към кабинета на Джери срещна Бен, който излизаше през двойната врата на отдела за изкуство.

— Бад Ийстман ми дойде до гуша заедно с оня югославски художник, който прави коридата на Хариган — Бен вдигна ръка и я прокара по шията си с дланта надолу. — Извикаха ме да изгледа нещата.

— Справи ли се?

— Ще направи промените, които иска Ийстман, не се притеснявай.

Джек вдигна вежди. Миша беше труден случай.

Бен се ухили:

— Той ще прави изложба в галерия „Пейс“, а аз обещах да надникна и да заведа някои от богатите приятели на мама, които колекционират източноевропейско изкуство.

Джек потупа сина си по рамото, горд от уменията му да се оправя с такива деликатни положения. В същото време то извика спомена за онзи неприятен инцидент преди години, когато синът му беше първи курс студент в „Йейл“. Хванаха Бен да продава с

намаление учебници и канцеларски материали на състудентите си, след като ги беше включил в сметката си в университетската книжарница, явно с надеждата баща му да не я оглежда много подробно. Най-лошото беше, че Бен трябва да е бил сигурен в залавянето си, но въпреки това беше провел операцията си с небрежна надменност, която още замайваше Джек. Дори след като го хванаха, Бен не се разкая, като че щедрата издръжка, която той считаше за оскъдна, не му беше оставила друг избор.

За пръв и единствен път тогава Джек удари Бен. Не силно, само веднъж зашлеви самодоволно усмихнатото му лице. Но очевидно беше достатъчно, за да раздуха жаравата на неговото недоволство.

Имаше ли начин да стигне до сина си, да го накара да разбере, че животът не се състои само в това да заграбваш всичко, което успееш да докопаш? Планът да накара Бен да се издигне с работа, като започне от най-долу в „Кадоган“, не беше сполучил — вместо да разбере цената на усърдния труд и търпението, Бен само беше определил баща си за деспот. Но може би още не е твърде късно...

— Имаш ли време да прием по едно кафе? — попита весело Джек.

Само баща му би я забелязал — леката бръчка, не повече от трапчинка, която се появи между гъстите вежди на Бен. После тя изчезна.

— Разбира се, татко. Само секунда, да се обадя на Лиза.

— Ще се срещнем пред асансьора.

Бен се появи отново в коридора пред махагоновите врати, където на месингова табелка, закачена дискретно на нивото на погледа, пишеше „Хауптман груп“. Имаше озадачен вид.

— Лиза каза, че Роджър е идвал в кабинета ми, докато съм бил при Ийстман. Не знаех, че ще идва. Ако е имало някаква среща, защо не съм бил уведомен?

Джек, който се беше надявал да отложи темата докато излязат от сградата, се стегна и влезе в асансьора. Защо винаги се получаваше, че водят битка с Бен?

Но после един глас му припомни: Бен беше човекът, който измъкна Янг от разните глупости, който в продължение на месеци посвети безброй нощи и почивни дни, за да му помогне да превърне своите тромави, недоразвити ръкописи в нещо продаваемо. Само две години след завършването на колежа Бен склони скептично настроения

управителен съвет да издаде първата книга на Янг. Късмет, беше чувал Джек да мърморят някои, след като книгата стана хит. Следване на модата, недоволстваха други. Но беше ясно, че Бен има око, инстинктивно усеща какво търсят читателите. И притежава уменията на ювелир, когато трябва да оформи суровия материал в нещо блестящо.

Докато слизаха седемте етажа надолу със скърцащия асансьор, Джек разказа накратко на Бен какво се е случило.

— Разговарях със Сю Маккой вчера следобед — завърши той. — Дойде да се видим, изглеждаше ужасно. Това с Роджър станало преди седмица, но тя не искала нищо да казва. Много ѝ се възхищавам, че се реши да разкаже всичко, като знае, че работата ѝ е заложена на карта... всъщност, ако става въпрос, цялата компания е заложена на карта.

Когато се озоваха в облицованото с мрамор фоайе, Бен изглеждаше така, сякаш са го ритнали в слабините. Ярка, гневна червенина беше заляла като обрив лицето му, очите му блестяха като стъкълца от натрошена бутилка.

— По дяволите, татко — ругаеше той. — Дявол го взел.

Като че прекалено зашеметен, за да каже нещо повече, Бен само клатеше глава, докато минаваха през въртящата се врата. Навън ги посрещна поривът на есенния вятър, който сякаш увеличаше във вихъра си бибиткация, скърцащ, хълцащ поток от коли, автобуси, камиони, такситата, куриери с велосипеди или на кънки. Квартал Флатирон, където нищо не оставаше в покой. Дори тротоарът беше претъпкан, всички навели глави, решени да превземат плочника пред очите си. Тук беше единствената забележителна сграда в Манхатън с формата на парче торта, а никой дори не я поглеждаше.

Джек чакаше синът му да каже нещо, но Бен остана безмълвен, докато прекосяваха Пето авеню и след като свърнаха в кафенето на Андрю — вътре можеше да се хапне хубав сандвич, когато не обядваш с някой агент или писател.

Накрая, след като седнаха в едно сепаре в задната част на заведението, Бен избухна:

— Как можа? Виж, това, което е направил Роджър, ме шокира не по-малко от теб. Но защо, по дяволите, не дойде първо при мене? Той е мой автор, мътните го взели!

— Точно затова не те извиках на срещата. Не исках да се отрази на отношенията ти с него.

— Като при „доброто ченге и лошото ченге“? Роджър ми се изповядва, а аз го потупвам по гърба и му разправям колко го разбирам?

— Не бих го формулирал точно така.

— Можеше да бъдеш така любезен да ме оставиш аз да реша как да играя играта. Нямах право да действаш зад гърба ми като... Боже Господи — той удари с юмрук по масата, като че искаше това да е лицето на баща му.

— Съжалявам — Джек нарочно каза това по начин, който да даде на Бен да разбере, че той наистина съжалява, но само заради значението, което това има за Бен.

— Не толкова, колкото аз ще съжалявам. Или пък Рейнхолд, когато разбере за това.

Бен сниши глас, докато сервитьорката, която беше вече прекалено възрастна да работи на крак по цял ден, пълнеше чашите им.

Въпреки почти болезнената нужда да се втурне, да запълни този мъчителен момент с обяснения и утешения, Джек усети да го пронизва гняв. Бен отново мислеше само за себе си.

— Това трябваше да бъде направено — отвърна Джек просто.

Той наблюдаваше как Бен отпи от кафето си, намръщи се и тресна чашата на масата достатъчно силно част от парещата течност да се излее през ръба. После взе салфетката си и я попи. В този момент, заради начина, по който внимателно сгъна мократа салфетка и я подпъхна да не се вижда под чинийката, Джек зърна у него Натали.

— Като говорим за Рейнхолд — каза Бен, — той иска да уволни Джери Шилер... Знаеш ли това? — Бен го гледаше втренчено с издадена напред брадичка. На светлината на флуоресцентните лампи в кафенето бледата му кожа беше добила лилав оттенък. Кожата му е като на Натали, помисли Джек и с болка си спомни колко се гордееше бившата му жена със своята, според нея, патрицианска външност, как се надуваше, ако някой глупак каже: „О, но вие изобщо не приличате на еврейка!“

Не беше ли и тази черта характерна за Натали — да сменя темата тъкмо когато става нагорещено? Джек се раздразни още и от това, че

новината е успяла да се разпространи из издателството, преди той да разговаря с Джери.

— Знам за резервите на Кърт — предпазливо отговори Джек. — Но, струва ми се, успях да го убедя, че би било погрешно да уволнява Джери.

— Защо да е погрешно? Той е излишен и всички го знаят.

Начинът, по който Бен повтори пренебрежителните думи на Рейнхолд за Джери, накара нещо да прещрака в главата на Джек. Възможно ли е именно Бен да е организирал всичко? Може би дори е показал на Рейнхолд „Седмичника на издателя“?

— Ти искаш мястото на Джери — каза Джек, като се чудеше как е могъл да бъде толкова сляп досега. — Затова е цялата работа, нали?

— Кой не би го искал? Човек трябва да е глупак, за да откаже, ако е на мое място — отговори Бен уклончиво.

Джек не хареса израза на лицето на Бенджамин. Почти... собственически, като че вече са му обещали поста главен редактор. Джек глътна отново от отвратителното на вкус кафе, което прогори като киселина гърлото му.

— Мислил ли си някога — попита той бавно, — че това място може да не е запазено за тебе дори Рейнхолд да изхвърли Джери?

— Роджър Янг, дявол го взел, щеше да ме откара дотам — в очите на Бен се разгоря яростен огън.

— Не забравяй, Роджър има договор за още една книга — напомни нежно Джек на сина си.

— А после? Ще се обърне и ще побегне, освен ако не успее да направя някакъв фокус. „Рандъм Хауз“, „Саймън и Шустър“? Джели Пастернак в „Бантъм“ е готова на убийство, само и само да получи Роджър.

— Нямах избор, Бен — отвърна Джек, като клатеше глава.

— Тази реплика май съм я чувал и преди — каза Бен с глас, в който безпогрешно се усещаше горчивина.

— Ако имаш предвид мен и майка ти... — Джек скочи право в пропастта, защото не искаше и това да остане неизказано, както ставаше почти винаги, когато негово действие нараняваше Бен, — ... За това никой нямаше вина. Ние просто си станяхме чужди.

Бен му хвърли пълен с отвращение поглед, но после изразът му се смекчи и той вдигна длан в жест на помирение.

— Хайде, татко, да забравим това. Съжалявам, че повдигнах въпроса.

Между тях се настани мълчание, крехко като изстиналата препечена филийка в чинията върху неразчистената маса до сепарето им.

После дойде ред Джек да смени темата.

— А, забравих да ти кажа. Имам свободен билет за цирка довечера. Хана няма да може да дойде.

Преди няколко седмици, когато покани Бен, той каза, че има други планове. Сега Джек попита:

— Сигурен ли си, че няма да си промениш решението? Такава възможност, да видиш как Грейс отправя предизвикателство към смъртта с номера си, човек получава веднъж в живота.

— Вече съм го виждал — Бен се изсмя. Звукът беше неприятен, изпълнен с презрение. — На това, дето става между Грейс, теб и Хана, не му ли викаш предизвикателство към смъртта? — Той веднага сведе очи. — Извинявай, беше тъпа шега. Признай, татко, Хана никога няма да я приеме.

Джек усети познатото парене в стомаха. Извинението на Хана в последната минута наистина беше доста неубедително — обади се да каже, че е канена да прекара уикенда в Монток със семейството на нейната приятелка Кати, и се държа, все едно става дума за нещо кой знае какво, като че не прекарваше и без това там всеки втори уикенд.

— Това не е единственото, което няма да се промени — продължи Бен. — След една година Грейс пак ще е петнайсет години по-млада от теб.

— Мислех, че харесваш Грейс.

— Дали я харесвам или не, няма нищо общо. Просто мисля, че се задълбочаваш повече, отколкото трябва.

Бен сякаш повтаряше като ехо страховете на самия Джек. Всеки път, когато Джек погледнеше Грейс — така светнала от младост, толкова страстна, толкова жива, — не минаваше ли същото през ума му? Една мисъл беше заседнала като камъче в обувка: „Мъжете още ще я ухахват, когато ти ще си седемдесетгодишен старец.“

Спомни си собствения си баща. На колко години беше той тогава — тъкмо прехвърляше седемдесетте? Дали баща му се е страхувал по същия начин, когато се ожени отново? От смъртта на майка му беше

минало страшно малко време. Беше ли подозирал още докато слагаше венчалната халка на пръста на Рита, че един ден тя ще започне да му изневерява? Не че Рита беше толкова лош човек, който би могъл да я обвинява, задето има естествен глад и нормални нужди? Жизнена жена на петдесет и няколко години, обвързана с немощен старец, който се нуждае от помощ, за да слезе на долния етаж, и понякога се напикава в леглото. В известен смисъл татко има късмет, че почина, преди Рита да го напусне.

— Може би е така — съгласи се Джек, който не искаше Бен да разбере колко точно е отгатнал собствените му съмнения. — Знам само, че не мога да си представя живота без нея.

— Значи ли това, че ще се ожениш?

— Бен, не ми се иска да обсъждаме... — Джек спря, смразен от презрението, изписано върху красивото лице на сина му. Въздъхна. — Всъщност не сме говорили за брак. Но от това не следва, че не съм мислил по въпроса.

Бен сви рамене.

— Знаеш ли, и двамата сте полудели. Искам да кажа, взети заедно, сте изживели два брака и виж докъде сте я докарали. Май единственото нещо, което мога да посоча като плюс, е, че вероятно няма да имате деца. Така, ако се провалите пак, ще страдате само вие двамата.

— Доста мрачно гледаш на положението — отбеляза хладно Джек.

— Е, ако на тебе ти харесва...

Зад безизразния поглед на сина си Джек изведнъж чу тракането на съдове, едва доловимото съскане от скарата, дружеското подвикване, което си разменяха престарялата им сервитьорка и брадатият мъж на касата. Успокоителни звуци, които показваха, че светът продължава да живее, че зейналата изведнъж пропасть между Джек и Бен няма да промени чувствително вселената.

Най-накрая Джек попита:

— Още кафе?

Бен погледна часовника си — старинен „Ролекс“, който Натали му беше подарила, когато завърши „Йейл“. Беше направен от червеникаво злато, почти женски на вид, но на ръката на Бен изглеждаше приятно елегантен.

— Не мога — отговори той. — След десет минути имам среща с Бела Чандлър. А, да, за тази вечер... няма да мога — каза Бен. — Имам важна среща.

Някаква иронична нотка в гласа на Бен накара Джек да попита:

— С майка ти ли?

Бен кимна.

— Онова събиране на средства за музея, което оглавява. Нали знаеш колко пренебрегната се чувства, ако няма кой да я придружи.

Нищо чудно, че Бен няма постоянна приятелка, помисли Джек. Нали Натали непрекъснато го придумва да ѝ кавалерства. Може би това е още една причина синът му да се сърди. Ако не се бяха развели, Бен нямаше да е впримчен така.

Джек помисли дали да каже нещо на Бен — например, че трябва да живее собствения си живот, а не да се опитва да обезщети майка си за нещо, за което не е отговорен. Но Бен ще трябва сам да разбере това. Или ще му омръзнат исканията на Натали или, още по-добре, ще се влюби.

— Съжалявам, че няма да можеш да дойдеш на цирк — каза Джек на Бен.

— Аз също — Бен впери поглед в ръцете си на масата, вкопчени една в друга, а после бутна стола си назад и се изправи.

„Дали е така?“ Джек стана и леко потупа Бен по рамото. В този момент едва ли не повече от всичко друго Джек искаше Бен да отстъпи с онези няколко сантиметра, които синът му отбраняваше толкова отдавна.

Но какво би могъл да каже сега, което да не е казвано вече?

[1] Луд, ненормален (идиш). — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Джек не можа да си спомни кога за последен път е ходил на цирк. Сигурно Бен и Хана са били деца, тоест преди цяла вечност.

Още не можеше да превъзмogne силното впечатление, когато видя Ерика Джонг, облечена в обсипан с пайети костюм, да язди слон, усмихната като дете, което мечтае да избяга и да стане цирков артист. Или Стивън Кинг преди това, който като истински фокусник разреза една жена на две. И Норман Мейлър, който балансираше върху дъска и търкалящ се варел. Беше по-хубаво, отколкото да гледаш как дресирани мечки и лъвове скачат през запалени обръчи, макар и това да не липсваше в програмата.

Но ето че беше ред на Грейс да застане на трапеца, и Джек усети как нещо у него замръзна, сякаш увеселително влакче закова с шумно тракане на място. Изглеждаше съвсем мъничка, застанала там на високото в розово-черното си трико, косата ѝ прихваната с кадифена лента, осеяна с изкуствени диамантчета. Стоеше сама, напълно неподвижна, с лице към акробата на отсрещната платформа и чакаше той да ѝ даде знак, за да хване лоста над главата си.

Надигнаха се ръкопляскания и се разляха около него като далечен прибой. Джек ги чу, но някак смътно. Цялото му внимание беше съсредоточено върху миниатюрната фигурка, застанала на върха на високата, крехка на вид метална конструкция — жената, която щеше да вземе със себе си и надеждите, и страховете му, когато скочи напред и полети над арената.

Ами ако падне? Кой знае колко здрава е мрежата?

Изпълни го гордост от смелостта и красотата ѝ. Откъде се взима способността ѝ да предизвиква у него такива силни чувства? Защо беше такъв късметлия? Тя можеше да има, когато си пожелае, а искаше него, Джек Голд. Въпреки побелялата коса, начеващата плешивина, леките проблеми с простатата.

Някъде в ума си като предупреждение и като предчувствие чу възрастния си баща да моли съпругата си със сърдит глас: „Рита, моля те, не и тази нощ... имам нужда от теб.“ И нейния безгрижен отговор:

„Ох, Моу, недей да се държиш като стар мухльо! Нима трябва да си стоя вкъщи само защото твоят изкуфял доктор казва, че ти не можеш да излизаш?“

Джек се размърда, изведнъж му беше станало неудобно на стола, който му напомняше всеки друг стол в театър, аудитория, ресторант, самолет — проектиран за някакъв вид по-дребни от него хора. Огледа се — публиката беше различна от обичайната за цирка тълпа родители и деца, които се тъпчат с пуканки и захарен памук. По облегалките имаше праметнати кожени наметки, в полумрака проблясваха диаманти, виждаха се колосани бели ризи под смокингите. Разпознаваше някои от лицата — издатели, редактори, агенти, с които беше обядвал, заможни писатели, членове на литературни дружества. И някои от редовните посетители на благотворителни мероприятия, чиито лица му бяха смътно познати, предполагаше, че повечето са търговци и финансисти.

След представлението щеше да има коктейл у Бъфи Макфарланд, вече шест години председателка на ПЕН, която непрекъснато канеше него и безброй други хора на някое благотворително парти, за да съберат пари за писател в затвора или да слушат рецитал на чехословашки поет. Местата тази вечер, заедно с неизползвания билет на Хана, му бяха стрували значителната сума от петстотин долара. Но си заслужаваше всеки цент само заради тържеството да види Грейс там горе като героиня от „Зелени замъци“, грациозна като момичето — птица Рима.

Представи си я гола, наоколо няма никой, освен тях двамата, той е застанал на платформата срещу нея с протегнати ръце, а тя полита към него, и усети, че се възбужда. Усмихна се сам на себе си. Позастаряващ издател в смокинг, който му стоеше по-добре преди пет години, възбуден като студент-първокурсник, загледан в мажоретките на футболен мач.

Барабаните засвириха туш и Джек напрегна ръце, като че за да хване Грейс. Видя как тя се надигна на пръсти, изящна и привидно уверена в себе си, хвана по-удобно лоста. После се надигна и с плавно движение се понесе над арената, прожекторите над нея превърнаха лентата на главата ѝ в изблик искряща светлина. Хората наоколо ахнаха в един глас и се наведоха напред на местата си. Джек разбра, че

и той е направил същото, когато усети как ръбът на стола се заби в тялото му.

„Не падай — молеше се той. — Обичам те“.

Макар да знаеше, че не я грози реална опасност, беше прекалено уплашен, за да продължи да гледа, и затвори очи. Когато пак ги отвори, тя беше надолу с главата и летеше обратно, хваната през глезените от партньора си. Ръцете ѝ бяха широко разперени, като че прегръщаше целия свят, а на лицето ѝ светеше щастлива усмивка.

Джек проследи с поглед как тя гладко кацна на отсрещната платформа, като че беше изпълнявала този номер през целия си живот. После отново полетя над арената, и после пак, този път описа най-остра парабола, беше се обърнала така, че висеше на колене. Ръкоплясканията, първо редки, се превърнаха в оглушителен рев, чуваха се подсвирквания.

Джек усети как въздухът излезе от дробовете му с едноединствено, замайващо издишване. Като ръкопляскаше бясно, той стана на крака и развеселен забеляза, че останалите последваха примера му.

Когато представлението свърши, той застана до дървената ограда на арената и зачака Грейс, докато зрителите, разговаряйки дружески помежду си, тръгнаха полека към изхода. Размени няколко думи с агента на Грейс, Ханк Карол, и го поздрави за договора за три книги, който той беше сключил наскоро с „Кадоган“ от името на Дженис Катридж, най-продаваната му авторка на романи — мистерии.

— Благодаря, само се надявам да ви останат пари за реклама, след като се споразумеете с госпожа Траскот — пошегува се Ханк, от което на Джек му се дощя Грейс да не беше споделяла с него, нищо че е неин агент.

— Да се надяваме, че ще уредим въпроса, без да се стига до съд — отвърна Джек.

— Всъщност срещал ли си се с майката на Грейс? — високият, кльощав като тръстика мъж разтегли устни в безрадостна усмивка. — Аз самият имах това удоволствие преди години, когато госпожа Траскот за последен път посети Ню Йорк. Забележителна жена... но човек не би искал да се случи на пътя ѝ.

Докато наблюдаваше как Ханк се отдалечава, Джек размишляваше върху разговора. Без да иска, Ханк беше налучкал

същината на проблема — Грейс е тук... а Корделия Траскот е в Джорджия. Джек беше сигурен, че за да не затънат в някакъв глупав процес, Грейс трябва лично да се разбере с майка си. Защо всъщност не я покани на гости?

Ще го предложи на Грейс след цирка или поне ще я накара да помисли по този въпрос. Но почти я чуваше да вика в отговор: „Да покани майка на гости? Да не си полудял?“

„Може да съм луд — помисли Джек. — Но си заслужава да опитаме и е може би единственият ни шанс.“

Той настигна Грейс, която си пробиваше път през отиващата си тълпа, облечена в шлифер, стегнат с колан около невероятно тънкото ѝ кръстче, и се наведе да я целуне.

Когато стоеше толкова близо до нея, усещаше как собствената му топлина се отразява пак към него от хладната ѝ буза. Миришеше сладко, като че току-що се е изкъпала. На бебешки шампоан и онзи лосион от кокосово масло, който го караше да си представя слънчеви плажове, пина колада и любене под вентилатор, който бавно се върти на тавана.

Прииска му се сега да са някъде там — Антиля, Сент Барт, Елефтера, някое тропическо убежище, на цял континент разстояние от ултиматумите на Рейнхолд... от Крис, Бен и Хана... от сложното минало.

— Беше страхотна — каза и той. — Само че няма защо да ти го казвам. Получи повече овации от всички останали, взети заедно.

— А, това беше лесно — Тя се засмя. — Трудното беше зад кулисите, докато казвах „зеле“ на всички онези фотографии. Мислех, че изобщо няма да успея да се измъкна. — Тя се огледа наоколо с дяволит, смутен израз, като ученичка, която мисли да избяга от следващия час. — Слушай, Джек, ще имаш ли нещо против да пропуснем коктейла? Гроги съм. Искане ми се да си вземем отнякъде китайска вечеря и да се сгушим двамата в леглото.

— В същата последователност?

Тя го прегърна. Как прилягаха телата им — рамото ѝ се пъхаше под мишницата му, а главата ѝ се сгушваше току под брадичката му. Когато Грейс се изправи на пръсти, за да го целуне под ухото, той усети сладък копнеж, от който почти го болеше.

— Зависи колко добре се справяш с клечките за ядене. Какво ще кажеш, у вас или у нас? Крис е с татко си в Хемптън, така че аз съм изцяло на твоё разположение.

— Хана... — заговори Джек и усети как Грейс леко се напрегна — ще прекара уикенда с приятелката си Кат, затова не е тука. Изпраща много поздрави.

Грейс го погледна, челото ѝ се мръщеше от незададените въпроси, но не каза нищо.

„Ще успеем ли?“ — запита се той. Могат ли да прекарат цялата вечер, без децата им някак да се намесят? Много се надяваше да стане. В този момент би дал едва ли не всичко за една нощ... за една-единствена, простичка нощ, в която да има Грейс само за себе си.

— Джек... не знам как да ти го кажа...

Грейс седеше по турски на двойното легло в разхвърляната полумебелирана спалня, която наричаше „стил нео-развод“. Разтриваше слепоочията си, както правеше винаги, когато започва да я боли глава.

Джек усети, че нещо затуптя в гърдите му, като птица, която се хвърля право срещу прозореца. „Сега ще каже, че се е уморила да ме чака да реша. Че вече ѝ е писнало.“

За миг помисли да ѝ каже за коледната изненада, подготвяше я вече няколко месеца. Но дали няма да го разбере превратно? Дали няма да я възприеме като предложение, което той още не е готов да направи?

По дяволите, защо не може просто да ѝ каже онова, което иска да чуе? Бог е свидетел, обича я достатъчно. Не е от недостиг, по-скоро обратното, нещо е в излишък — миналото, което бяха натрупали отделно един от друг.

— Става дума за книгата, Джек — каза Грейс. — Не знам дали мога да я довърша. Цялата, искам да кажа. Днес пак говорих с Уин и той казва, че се е опитал да я разубеди, но майка била непреклонна. Исква да подаде иск, за да спрат публикацията. Каза, че засега я възпира, но няма да е задълго.

Пряко волята му, първото чувство на Джек беше облекчение, огромно облекчение. Грейс искаше да говорят за книгата ѝ, а не за тях

дватамата. Но после значението на думите ѝ стигна до съзнанието му и мозъкът му превключи на друга скорост, започна да мисли делово. Ако Грейс махне епизода с Нед Емори, книгата пак ще бъде добро четиво, в много отношения талантлива книга, но... няма да предизвика сензация. Щастие ще бъде, ако продадат двайсет и пет хиляди. Вероятно ще има някои ласкави отзиви, но пресата няма да вдигне шум, няма да влязат в списъка на бестселърите, няма да има гаранция, че ще подпомогнат годишния приход на „Кадоган“.

И може да се окаже, че не само Джери Шилер ще загуби мястото под задника си.

Усети как току-що погълнатото ястие пълзи нагоре по гърлото му. Вярно, беше виждал това много пъти по телевизията, да не говорим за безбройните истории във вестниците — бивши началници остават без работа и никой не ги иска, нито пък има нужда от тях. Съжаляваше ги, но никога, дори за миг, не му беше хрумвало, че може да се озове в положението на някой от тези нещастници.

Рейнхолд му вдигна мерника още с пристигането си. Пък и защо да му се сърди. Не е тайна, че Джек се обяви против закупуването на „Кадоган“ от „Хауптман“. Пък и кому е нужен за трети в йерархията човек, привикнал с шефския пост. С предишната фирма-майка „Ситуел Корпорейшън“ също имаше търкания, но те поне до голяма степен го оставяха да дирижира шоуто.

От друга страна, Рейнхолд не е тъп. Има нужда от опита на Джек, от връзките му с писателите и техните агенти, от хората му във Вашингтон — съчетани с близкото познаване на вените, артериите и вътрешните органи на компанията. Джек си спомни пристигането на новия президент миналата пролет, когато Рейнхолд инсталира друга, усъвършенствана счетоводна програма, с което направо разби на пух и прах отдел „Разходи“. После реши да премести склада им от Ню Джърси в нова, оборудвана по последна дума на техниката сграда в Уест Вирджиния. Джек се опита безрезултатно да го спре и месеци след промяната изпълнението на поръчките още беше объркано, а търговците на дребно и едро бяха опищели орталъка оттук до Хавайските острови.

„Честта над всичко“ им трябваше — сега повече от всякога. Ако Роджър Янг си тръгне, книгата на Грейс може да се окаже

единственото, способно да помогне на „Кадоган“ да остане харесваното от него издателство... а на него да задържи работата си.

Джек хвана мъничките ръце на Грейс. Пръстените ѝ — преплетено сребро, тюркоаз, ахат се врязаха в дланите му като хладни брънки на верига.

Без да иска си помисли, че мястото ѝ не е в стая като тази — с масивно викторианско легло и тоалетна масичка с мраморен плот, с големия гардероб от орехово дърво между двете гравюри, закачени от него две стари, потъмнели от времето произведения на Блейк.

— Грейс, не ти казвам какво да правиш, просто говоря каквото ми хрумне. Не си ли помисляла, че най-добрата тактика в случая е да се срещнеш лично с майка си? Би могла например да я поканиш на гости.

Грейс явно беше слисана, а после, когато осъзна за какво става дума, като че леко се паникьоса.

— Не говориш сериозно.

— Сигурно няма да реши всичко, но може да бъде едно начало.

— Боже, това е все едно... ами, все едно да си вярващ католик и папата да ти дойде на гости. Непрекъснато ще бъда нащрек.

— Сигурна ли си, че не преувеличаваш съвсем малко? — попита Джек.

— Не познаваш майка ми.

Грейс се замисли за момент, после заговори:

— Спомням си как много отдавна с майка и Сиси бяхме отишли на гости на баба Клейборн в Блесинг. Трябва да е било по времето, когато татко водеше кампания за Закона за гражданските права, защото една нощ пред къщата пристигнаха неколцина мъже — носеха фенери и пушки и крещяха нещо за татко и негрите. А майка... тя излезе право на верандата и се изправи отпреде им, като че бяха някакви си безобидни хулигани.

— Това описание ми напомня за някого — пошегува си Джек.

Но Грейс обви здраво ръце около тялото си и извика:

— Ох, Джек, ами ако е права? Струват ли си всичките терзания, за да разкажа истината за смъртта на Нед Емори? Да не броим юридическите разправи.

Джек си пое дълбоко дъх.

— Остави ме аз да се оправям с адвокатите. Ти се съсредоточи върху това какво искаш, отделно от майка си или който и да било друг.

Грейс помълча малко и каза:

— Ей сега си мислех за Нола. Откак се срещнахме, непрекъснато ме мъчи чувството, че тя крие нещо. А после ми проблесна: ами ако татко вярно е искал да направи нещо на Нед Емори, може би дори да го убие. Господ знае защо — може да е знаел, че Нед се отнася зле с Маргарет, или пък изведнъж да му е паднало пердето. Той наистина я обичаше. В някои отношения Маргарет беше като че най-близкият му приятел. Може би е имало нещо повече, не просто като да се е хвърлил на помощ.

— Това не го вярваш наистина, нали?

— Ох, Джек — въздъхна Грейс, — напоследък не знам на какво да вярвам.

Погледът на Джек попадна върху закачалката, която Натали не беше пожелала да задържи и която някак се беше превърнала в убежище за дрехите му — ризи, чорапи, вратовръзки бяха нахвърляни безразборно върху дългата ѝ стойка и чакаха Джек да подреди чекмеджетата на гардероба си. Забеляза като че за пръв път кашоните, които вече осем месеца стояха в ъгъла, без някой да ги разопакова, гравюрите, подпрени на дюшемето. В миг видя ясно какво представлява това място — гара, на която човек спира, преди да вземе решение.

Но кога ще стане това? И как може да бъде напълно сигурен в Грейс, когато тя очевидно също хранеше свои си съмнения?

Джек пожела страстно да можеше с едно махване на ръката да унищожи всичките ѝ страхове... заедно със своите. Да можеше някак всичко да оправи. Както беше закрепил положението в бурното време след покупката на „Кадоган“ от „Хауптман“. Винаги изглеждаше уверен, следваше новите директиви, за да не помисли някой, че промяната се е отразила на ръководството му.

Той се облегна на таблата, протегна ръце и Грейс веднага се притисна към него, лицето ѝ беше върху гърдите му, а главата ѝ се опираше в брадичката му. Беше успяла дори пръстите на краката си да сгуши до неговите, и сега те се топяха до топлата му кожа като полузамръзнали парченца лед.

Протегна се надолу и взе единия ѝ крак, за да го разтрие със силно кръгово движение на палеца си. Обичаше краката ѝ, бяха толкова малки, че биха ѝ станали обувките, омалели на Хана още в шести клас. Харесваше розовите им нокти и извивката на стъпалото — като на балерина.

Грейс записка от удоволствие, гърдите, долепени до тялото му, бяха меки и топли. Джек усети как се възбужда. Господи, как може да я обича толкова... и така силно да я иска... когато толкова много неща ги разделят?

Той протегна глава да я целуне, тя вдигна своята и го пресрещна с леко разтворени устни, а жилавите ѝ ръце се свиха силно около него, като че той се дави, а тя трябва да го задържи на повърхността.

Грейс изпъна крака си, така че ръката му, обгърнала стъпалото, се плъзна по бедрото ѝ. Коприна... прекрасна коприна, с малки косъмчета, които гъделичкаха дланта му. Джек си представи как отхапва от топла, узряла на слънцето праскова. Усещанията, които предизвикваше у него, бяха като деликатеси, поднасяни един по един, всеки следващ по-пикантен и вкусен от предишния.

Топлината ѝ и вкусът ѝ напомняха за прасковена градина, когато вдигна тениската ѝ и целуна първо едната, а после и другата ѝ гърда. Ох, Божичко. Можеше да го превърне в младеж, чийто апетит е бездънен.

— Джек... Джек, толкова те обичам...

— Знам... — прошепна той, докато двамата се плъзнаха надолу и легнаха с глави на възглавницата, с лице един към друг и преплетени крайници.

— Не, не се обръщай. Остани така. На една страна. Да, мога... О, да. Ето.

Когато тя се изви към него, с крак праметнат през хълбока му, той усети как се плъзга в нея... косо движение, сладката ѝ топлина бяха като първия път, когато свърши бързо като момче. Опита да се овладее, като се задвижи с бавен, размерен ритъм... хванал дупето ѝ с ръце, той я привличаше все по-близо и по-дълбоко към себе си.

Той усети дъха ѝ до врата си, малки, нежни пориви на вятъра, които го караха да стига до ръба. Светли петънца затанцуваха от вътрешната страна на затворените му клепачи. Но не се възбуждаше така от някое отделно физическо движение или част на тялото ѝ.

Възбуждаше се от жизнеността ѝ, от енергията — всичко, заради което се беше влюбил в нея. Тъпо е да се мисли, че е в пениса — истинската сила на любовенето трябва да е в ума и сърцето.

„Никога не бих могъл да я оставя да си отиде“ — помисли Джек, завладян от прилив на толкова силно чувство, че прегърна Грейс с мощ, която можеше да счупи ребрата ѝ, и започна да вика отново и отново името ѝ.

По-късно, когато лежаха прегърнати в измачканите чаршафи, Джек каза тихо:

— Говорех сериозно преди, когато предложих да поканиш майка си на гости.

— Знам — простена тя. — Но нищо хубаво няма да излезе от това. Ние сме като огъня и водата. Когато и да говорим с нея по телефона, винаги ужасно се отчайвам и накрая като затворя, ми се иска да разбия нещо в стената.

— Лице в лице може да е по-различно.

— Няма да дойде дори да я поканя.

— Кой знае.

— Ти ли знаеш?

Джек не искаше да настоява. Но нямаше как:

— Може и да дойде. Откъде си сигурна, ако не я поканиш, нали така?

Тя се засмя, сухият, дрезгав звук беше заседнал дълбоко в гърлото ѝ.

— Не познаваш Корделия Клейборн Траскот.

— Не мислиш ли, че е време да се запознаем, щом спя с дъщеря ѝ?

Грейс мълча толкова дълго, че би могъл да я помисли за заспала, ако тялото ѝ не беше напрегнато като пружина, която всеки момент ще се опъне. Накрая обърна лице към него, със скули, подчертани от светлината на нощната лампа, и каза с глас на нахакано момиче, което приема предизвикателството:

— Добре тогава, Джек Голд. Ще го направя. Ще я поканя. Но ако тя наистина приеме... да не кажеш, че не съм те предупредила.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Гейб, исках да те попитам нещо...

Корделия, коленичила при лехата с лалетата, остави лопатата до плетената кошница наблизко. Заедно с ред други градинарски сечива, всяко спретнато прибрано в собствен брезентов калъф, кошницата съдържаше шепа дървени колчета и малко канап, с които да отбелязва лехите.

„... Знам, че не си получил като останалите писмена покана още преди седмици, но дали би дошъл за празненството на Сиси? Единственото ми извинение, задето чаках практически до последния момент, е, че се страхувах... да не изглеждам глупаво... и да не рискувам прекрасното ни приятелство заради някаква празна фантазия...“

Не, не можеше да му каже това. Гейб ще бъде шокиран и разтревожен, ако научи за чувствата ѝ към него — чувства, на които не би могъл да отвърне с взаимност. Ще прозвучи смешно. По-добре вместо това да покани Джаред Фултън, онзи приятен адвокат, с който старата ѝ приятелка Айрис я запозна миналата събота, когато празнуваха годишнината от сватбата на Айрис и Джим. Джаред беше прехвърлил шейсетте и обичаше музиката не по-малко от нея — нали я покани на концерт на Филадельфийския оркестър в Мейкън следващия четвъртък? Най-малкото, което може да направи, е да му върне жеста.

Пък и ако го покани в последния момент, няма ли да прилича на някакво случайно хрумване? Гейб няма как да знае, че има съвсем уважителна причина да не го покани по-рано. „Ако бях събрала смелост да кажа на Сиси за изневерите на Бийч, нямаше изобщо да има празненство.“

Тя погледна към Гейб, коленичил наблизко, и усети по тялото ѝ да се разлива някаква тръпчива топлина, все едно се е пекла прекалено дълго на слънце. Милост! Трябва да има някакъв начин да се освободи от това усещане, което изпитва винаги когато са заедно — ту я обливаха горещи вълни, ту се разтреперваше, сякаш беше в климактериума.

Корделия си пое дълбоко въздух и тежката миризма на почвата, влажна от снощния дъжд, изпълни цялото ѝ същество и я успокои. Обърна очи към шестте плитки тръстикови кошнички, подредени на тревата до нея, препълнени с луковиците, които щяха да засадят за пролетта. Кичест нарцис, жълт нарцис, кокичета, кукувиче грозде и лалета. Ох, как обичаше лалета! Обичаше дори имената им: петнистия „Рембранд“, пурпурно ивичестия „Ярък папагал“, „Мариета“, който имаше цвят като крем, белоснежния „Ани Франк“, „Триумф“ със здравото му стъбло.

Спомни си как с Гейб целия вчерашен ден копаха земята, работиха сред сместа от торф, тор и костено брашно. Времето, ако се изключи дъжда снощи, беше необичайно хубаво за декември. На ширината на Блесинг по това време на годината вече застудяваше, а южна Джорджия още се наслаждаваше на топлото слънце. Някой от тези дни обаче, като се събуди, ще види тревата покрита като с глазура от сланата.

Отпусна се на пети и огледа мястото около перголата до къщата, вляво от задната веранда. Тъкмо за луковици — сутрин има много слънце, следобед хвърля сянка тисовият плет до зеленчуковата градина, която сега е заровена за зимата под дебел слой тор и слама. През април, като погледне през прозорците на кухнята и спалните отзад, ще може да се наслади на вълшебен килим от ярки, поклащащи се цветове. Ще цъфне и овощната градина от другата страна на плета. Клонките на черешите и прасковите, сега полуголи, ще се обвият в уханни розови и бели облаци.

„А аз и ти какво ще правим?“ запита се тя, когато погледна още веднъж Гейб, клекнал до нея, обут в чифт стари, изцапани с боя дочени панталони и с тъмнозелен пуловер със запретнати ръкави, със загорели, жилави като дебели въжета ръце. Слънцето светеше право в обветреното му лице, той беше застинал, примижал очаквателно към нея, а очите му почти се губеха сред бръчиците около тях.

Как биха погледнали хората на двойка като тях, след като е живяла със силен и уважаван мъж като Джин? Може ли някога Гейб наистина да стане част от начина ѝ на живот, от приемите, които трябва да дава за болницата, университета, спомоществователите? Да не споменаваме вечерите със стари, скъпи приятели — хора, които Гейб познаваше само колкото да им кимне на улицата?

Мисълта за вечерите ѝ напомни за снощи. От седмици обмисляше идеята да покани Гейб на вечеря, но по една или друга причина не се решаваше. Първо изневиделица ѝ се обади Уин, после трябваше да присъства на заседания в болницата и не остана време за работа в градината. Но снощи, след като цял ден беше работила редом с Гейб, поканата да остане изглеждаше най-естественото нещо на света.

По време на вечерята не изпитаха онази неловкост, която тя очакваше с ужас. Разговаряха леко, все едно са заедно в градината и разсаждат зеленчука или пък подрязват дръвчетата, без да спират, почти без да съзнават какво ядат, макар по-късно Корделия да забележа, че по-голямата част от пилешкия пай и черешовия сладкиш на Нета някак са били погълнати. За какво разговаряха? За болницата и какъв трябва да е новият директор. За най-добрите марки кафе в супермаркета. За старата общинска сграда в Блесинг, която Фреда Макуйлямс превърна в антиквариат.

След това тя пусна уредбата в кабинета и двамата слушаха Кири Те Канава в „Мадам Бътерфлай“ и играха карти. Тихо, по приятелски, нищо особено, но непрекъснато се сещаше за снощи, главно за дребните неща — като следите от обувките на Гейб върху дебелия килим в кабинета, как дружелюбно потракваха съдовете, докато ги оставяха в мивката, колко приятно миришеше Гейб, като дебелия одеяла, прибрани в раклата от кедрово дърво в рибарската хижа на баща ѝ до езерото Синклер.

Не, наистина трябва да сложи край на този унес! Беше се справяла прекрасно през всичките тези години без Джин... и щом преодолее това непристойно увлечение, ще продължи да се справя прекрасно.

Корделия осъзна, че Гейб е застанал до нея и чака тя да си довърши мисълта.

Тя бързо се отклони към по-безопасна тема, която обаче също я притесняваше:

— Става дума за Грейс — каза му тя. — Писа и ме покани на гости в Ню Йорк. — Корделия въздъхна.

— Ти какво ѝ отговори?

Тя поклати глава и призна:

— Аз... още не съм решила.

— Кога получи писмото?

— Преди седмица.

— Това е доста време.

Гейб започна отново да преглежда луковиците от лалета в кошницата, поставена на коленете му, като изхвърляше онези, които бяха започнали да кълнят. Дългите му пръсти се движеха с бързата точност на хирург. Този път беше гологлав и хладният утринен ветрец рошеше косата му. Тя забеляза тук-таме в кестенявите кичури да проблясват сребърни нишки и се изненада. „Ами че той е започнал да побелява!“ Без да иска изпита удоволствие, като че това можеше да намали десетгодишната разлика във възрастта им.

В този миг закопня, сред розовата утринна светлина и тежката, влажна миризма на пръстта, да хване изцапаната ръка на Гейб и да я притисне до бузата си.

Насили ума си да се върне към дилемата, която я раздвояваше вече цяла седмица.

— Една част от мене ще се радва да я види... но една друга част, боя се, повече от всичко иска да я хване и здраво да я напляска. Проблемът е там, че знам коя част ще надделее.

Той ѝ намигна.

— Тъй и тъй стана дума, ще имаш ли нещо против да ми подадеш лопатата?

Тя му я подаде и загледа как Гейб започна да копае торфената пръст, за да изкорени един от миналогодишните нарциси. Отдели по-малките израстъци от голямата луковица и изкопа за всеки отделна дупка, като следваше основното правило, на което я беше научил: дупката трябва да бъде дълбока два пъти колкото е ширината на луковицата.

— От друга страна, не съм виждала Крис от една година — продължи Корделия. — А тази Коледа няма да идват с баща му. Току-виж станал два метра, преди пак да го видя.

Спомни си миналите лета, когато Крис ѝ гостуваше по някоя и друга седмица. Винаги ходеха до езерото Синклер, в уютната уединена хижа, която майка ѝ с толкова мъки беше запазила, а сега е нейна собственост. Ах, колко обичаше да ходи за риба това момче! Прекарваше часове върху дънера до потока с въдицата, допълнителните куки и буркана със стръв.

Само че след като Крис навърши десет години, Грейс започна да го праща на летни лагери и тя почти не беше виждала внука си. Опита се да си представи как изглежда сега, на тринайсет години: трябва да е по-висок и по-слаб от източения хлапак, който видя по същото време миналата година — но умът ѝ се вкопчи в онзи негов образ, който ѝ беше любим, на бузесто малко момче. Толкова приличаше на майка си, когато тя беше малко момиченце, непрекъснато замислен и развълнуван, задаваше ѝ въпроси като: „Бабо, откъде идват звездите?“ или „Защо не миришат тези рози?“ Тя му пишеше и разговаряха по телефона, но безжизнените му отговори, които започваха винаги по един и същи начин, късаха сърцето ѝ: „Мила бабо. Как си? Аз съм добре...“.

— Синът на Грейс — Гейб се засмя и хвърли шепа луковици, за да отбележи къде ще копае. — Трудно ми е да повярвам, че има толкова голямо момче. Помня кога тя беше умно момиченце на същите години. Беше от малкото ми ученици, които разбираха какво значи да пишеш за това, което разбираш, и защо си заслужава усилието да прочетеш Фокнър.

— Гейбриъл, ти нарочно сменяш темата на разговора.

Той се отпусна назад и втренчи поглед в нея, като в същото време вдигна ръка срещу слънчевата светлина, която се прокрадваше през короните на черешовите дървета.

— Може би не съм аз човекът, който може да прецени как да постъпиш с дъщеря си — беше го налегнала необяснима тъга. — Ти не знаеш някои неща за мене, Корделия.

Тя усети как пулсът ѝ се ускори, но се опита да говори спокойно:

— Гейбриъл, не мисля, че можеш ужасно да ме шокираш с някой разказ за себе си.

Нещо мрачно проблесна в меките кафяви очи на Гейб, израз, който тя не беше виждала по-рано.

— Мислиш, че това е всичко, което съм — градинар: садя лалета, торя цветните лехи? Безвреден луд, който не е устоял на напрежението от преподавателската работа?

— Не съм искала да кажа...

— Виждаш ли, аз също имам дъщеря — каза той тихо... толкова тихо, че в началото Корделия не беше сигурна дали е чула правилно.

После обаче разкритието я заля като студена океанска вълна. Дъщеря? Но бившата му съпруга — та всички знаеха, че Джозефин Рос не можеше да има деца! Самият Гейб ѝ беше казал веднъж, че това е една от причините за неуспеха на брака им.

Като изтълкува неправилно шокирания ѝ израз, Гейб поклати глава.

— Не е, което си мислиш — бях верен на Джоузи. Това се случи години преди да се запозная със съпругата си. Бях на седемнайсет и бях луд по едно момиче. Е, казано накратко — тя забременя. Щях да се ожена за нея, но родителите ѝ бяха решили да дадат бебето за осиновяване... и накрая постигнаха своето.

— Ох, Гейб — Корделия затисна уста с ръката, която миришеше на тор. — Знаеш ли кой я е осиновил? Къде е тя сега?

— Десет години я търсих — продължи Гейб. — Огледах и последната колиба в радиус петстотин мили от Атланта. — Той се усмихна тъжно. — Ето защо най-накрая се установих тук. Може би това ме привлече и към преподаването — по онова време тя трябва да е била на четиринайсет години. А сега... Ами, често съм се питал дали през времето, прекарано в търсене, не съм бягал от нещо... от това, което наистина исках да бъда.

Точно в този момент, докато слънцето се отразяваше в очите на Гейб, които внезапно станаха искристи като скъпоценни камъни, на Корделия ѝ хрумна, че Гейб може би се опитва да я накара да открие истинското си аз — такава, каквато беше преди да се върне в Блесинг, преди да стане толкова почтена, толкова... улегнала.

— Аз... аз се радвам, че ми разказа — беше единственото, което се сети да каже.

Тъгата, която го правеше да изглежда стар и побелял, изведнъж изчезна, той се усмихна и стана такъв, какъвто беше винаги — спокоен и уравновесен.

— Сега сигурно разбираш защо намирам, че е много важно да държим на значимите неща.

— Грейс и аз се осланяме на поздравителните картички, за да споделим онова, което би трябвало да си кажем на висок глас... но предполагам, че е много по-добре от нищо — тя въздъхна. — Може би затова ми е толкова трудно да взема решение. Боя се да не прекъсна и тази бегла връзка, която съществува между мене и дъщеря ми.

— А какво ще спечелиш, ако не отидеш?

„Същото, което печеля, като не те каня на празненството на Сиси — помисли тя. — Нищо“.

Корделия изведнъж забеляза, че върху работните си дрехи е наметнала една старомодна кафява жилетка, а червило не си е слагала отпреди закуска.

Сграбчи един бодлив плевел, забравила, че е без ръкавици, и усети остро убождане.

— Като знаеш толкова много, защо ти не ми отговориш? — извика тя, ядосана изведнъж, че е влязъл под кожата ѝ като малкото трънче, което сега стърчеше от палеца ѝ.

— Знам само, че познавам кога някой бяга от истината — отвърна той, докато белеше сухата кафява обвивка на една луковица от нарцис.

— А коя е истината? — пожела да узнае Корделия.

— Обичаш дъщеря си и ако има и най-малката вероятност да оправите отношенията си, ще хванеш следващия самолет за Ню Йорк.

Ако има нещо като душевен антисептик, помисли Корделия, то Гейбриъл е точно това. Изведнъж се почувства пречистена, усещаше леко пощипване по цялото тяло. Той говореше страшно смислено, но въпреки това се чувстваше много неуверена.

Някога беше толкова сигурна във всичко и решително действаше според убежденията си, а сега...

Изправи се и се намръщи, защото ставите ѝ се бяха схванали. Усети световъртеж, сякаш чаша се пълнеше с някаква газирана течност. Подпря се на една от колоните на перголата, по която все още висяха накъсани останки от миналогодишния повет, и зачака да ѝ мине.

Гейб веднага се озова до нея, загрижен:

— Добре ли си?

— Скоро ще бъда прекалено стара да се навеждам така — отговори тя с тих смях. — Искаш ли да влезем вътре? Сигурна съм, че и двамата имаме нужда от чаша чай. А и обещах на Нета да ѝ помогна с ябълковото масло, за да успее да отиде до болницата в часовете за посещение.

Корделия знаеше, че Нета все още се тревожи за малкия си внук, макар опасността от менингит да изглеждаше отминала.

Тя поспря на верандата, защото не ѝ се щеше да загърби гледката на хортензиите, прелели през перилата като голяма розова снежна пряспа, нито на ружите покрай стената на гаража, които вече вехнеха заедно с края на циганското лято. Отпусна се на стария диван, който стоеше тук от памтивека. Беше го претапицирала два пъти, откак майка ѝ умря, последния път в розово, горе-долу по същото време, когато остъкли верандата. Дали изобщо произвеждат сега такива здрави дивани? Сигурно не. Едно от най-хубавите неща, както онези стари шумни коли, в които се чувстваш сигурен като в танк, или онези кухненски печки, които можеш да използваш и без диплома за инженер — къде отидоха всички те? Дали липсват и на други хора, както и на нея? Или това е още един признак за напредването на възрастта, когато споменът надделява над знанието?

— Сега не е подходящ момент да пътувам, с всичките тези празници — каза тя. — Тук имам да свърша толкова неща. Да организирам благотворителния обяд в Хилдейл... да се срещна с Лигата на жените — гласоподавателки в Мейкън, за да ми помогнат в събирането на средства за библиотеката. Да не споменавам празненството на Сиси следващата събота — свъси се вътрешно от малодушието си да не покани Гейб, — което, трябва да призная, напълно излезе изпод контрол. Човек направо може да реши, като я гледа какви ги върши, че кралица Елизабет и дукът на Единбург празнуват златната си сватба.

— Защо не, щом ѝ доставя удоволствие? — Гейб се облегна на една от колоните с канелюри на верандата, от която висяха, закачени на няколко удължени месингови куки, керамични гърнета с розов трендафил и циклама, чиито листа вече пожълтяваха и те почти бяха престанали да цъфтят.

— Не знам... Всички тези излишъци... изглежда просташко. Тя иска на всяка салфетка да има надпис със сребърни букви „Керълайн и Бийч“, дори и на кърпите в тоалетната.

Ироничният му поглед я накара да се изчерви.

— Това ли те притеснява, салфетките и кърпите?

Корделия погледна голите, разкопани цветни лехи, тревата до старата калдъръмена пътека пред кухнята, която пожълтяваше с приближаването на зимата. До Коледа оставаха само две седмици.

Въпреки това на слънчевата веранда, предпазена от хладния полъх, ѝ беше едва ли не прекалено топло.

— Ами... не. Сиси се обади тази сутрин. Не беше на себе си, много се беше разстроила. Подозира, че Бийч си има любовница.

— А ти знаеш със сигурност, че е така.

Това беше констатация, не въпрос.

— Да.

Но откъде знаеше Гейб, че тя знае?

— Каза ли на Сиси?

Корделия въздъхна:

— Все мислех да ѝ кажа, но какво ще ѝ помогне това? Тя го търпи, по един или друг начин, от години. Това празненство е може би единствената ѝ печалба от десетте години брак.

— Знаеш ли пиесата на О'Нийл „Ледничарят иде“? Някои хора имат нужда от илюзии, за да не рухнат. — Той говореше бавно и обмислено, по начин, който я караше да си го представи застанал пред учениците си в класната стая. — Всеки има нужда да вярва в нещо.

— Не искам Сиси да страда.

— А Грейс?

— Да не би да искаш да ми кажеш, че трябва да отида в Ню Йорк? — попита тя, отметнала леко глава настрани и назад, за да го вижда.

— Виж! — възкликна той, вдигна поглед и посочи с пръст. — Видя ли го? Мисля, че беше чичопей. От векове не бях виждал някое от тези птичета.

Тя се помъчи да различи забелязаното от Гейб, но видя само позлатата на слънцето върху пепелявите листа. Видя го чак, когато той сложи ръка на рамото ѝ, стисна го нежно и я премести леко — бликна яркожълто и черно между клоните.

Внезапно очите ѝ се просълзиха, докато седеше там и си мислеше колко глупаво от нейна страна да се вълнува заради едно обикновено докосване и неочакваната радост да види чичопей, когато важни решения — като това дали да посети Грейс или не, и дали да потвърди подозренията на Сиси за съпруга ѝ — оставаха открити и нерешени, като рани, които трябва да се превържат.

— Ела на празненството — каза тя тихо, думите излетяха от устата ѝ и изненадаха самата нея толкова, колкото вероятно изненадаха

него. — Канех се да ти пратя покана като хората, но предполагам, не е тайна, че Сиси не одобрява нашето... — тя се поколеба, но после се изправи и довърши със силен глас: — ... нашето приятелство. Това обаче е моят дом и мога да каня, когото искам. — Чак сега се осмели да го погледне. — Моля те, Гейб... Това би значило много за мене.

Ето, каза го. Едва ли не беше изповядала чувствата си към него. Е, няма да е първото излагане през живота ѝ.

Въпреки това, докато седеше неподвижно изправена на стария диван, с огряно от топлото утринно слънце лице, сърцето на Корделия трепкаше като крилцата на чичопея, който излетя пред погледа ѝ над плачущите върби и покрай потока отгатак овоцната градина. Ще приеме ли? Или учтиво ще откаже, защото не иска да опитва да се приспособи към обществото на Блесинг.

А всъщност Сиси и плиткоумните ѝ приятели не заслужаваха компанията на човек като Гейб. „Моля“ повтори тя наум, без да е напълно сигурна за какво се моли.

Корделия зачака, имаше странното чувство, че времето е спряло, сякаш беше задържала дъха си, макар смътно да осъзнаваше, че въздухът влиза и излиза от дробовете ѝ.

Най-накрая, сякаш бяха минали години, Гейб сведе поглед към нея и се усмихна:

— Много бих искал, Корделия — каза той тихо, простичко и спря трескавия полет на сърцето ѝ, така че тя можеше отново да диша.

Тортата, поръчана от Сиси, изглеждаше като параден кораб, с глазура на сърчица и покрита с розови захарни цветчета. Под две сгушени в гнездо гълъбчета от сребристо фолио имаше светлозелен надпис: „Честита годишнина, Керълайн и Бийч“.

Корделия реши, че това е най-грозното нещо, което е виждала през живота си. Обзе я отчаяние. Сиси и приятелите ѝ, надути членове на „Джуниър лийг“^[1] като Мелъди Хобсън и Джулия Ханикът, непрекъснато се опитваха да ударят една друга в земята, независимо колко вулгарен излизаше крайният резултат. Състезаваха се коя ще има най-засукана кола, най-хубава градина, маркова рокля, коя ще организира най-екстравагантния прием. Отношението им към хората

също се определяше изцяло от тяхното положение. Как ще кудкудякат за „лудия господин Рос“, когато пристигне Гейб!

„Боже, помогни ми да издържа тази вечер“ — помоли се Корделия.

Тя се извърна към Нета, която стоеше в другия край на масата, сгъваше салфетките и ги подреждаше в прихлупващи се триъгълници до чиниите и сребърните прибори. Милата Нета. Без нея тази къща просто би рухнала, по-крехка и от розовата картонена кутия с тортата, която Корделия държеше внимателно в ръце.

— Ох, Нета... — тя тикна кутията в ръцете на вярната си икономка. — Би ли намерила някакъв поднос за това? Сребърният трябва да е достатъчно голям.

Посочи с ръка към шкафа, където държеше сватбените сервизи и античните табли „Кристофър“ с печата на прабаба Клейборн. Подносът, който имаше предвид, можеше да компенсира донякъде натруфеността на тортата с плетеницата си от лозови листа с накацали на тях птици по края.

— Така като я гледам, една талига ще свърши по-добра работа.

Нета очевидно се отнасяше с презрение към тортата, макар, от друга страна, човек никога да не можеше да бъде сигурен с нея. Строгата възрастна икономка навяваше на мисли за една от онези статуи от Великденските острови — масивни и невъзмутими, с лица, върху които годините сякаш не оставяха следи, само понякога стихииите смекчаваха очертанията им. Корделия беше виждала само веднъж Нета да плаче, но дори и тогава просто очите ѝ бяха започнали да светят като две стари монети, проблясващи зад витрина в музея — беше миналият април, когато Корделия връчи на Нета и Холис нотариалния акт на къщичката за гости в имението, която обитаваха вече двайсет и пет години.

— Защо не я сложиш ето там — на бюфета, между двете вази с цветя — предложи на Нета, която изглеждаше напрегната и явно се чувстваше неудобно заради непривичната черна униформа и муселинената престилка с къдрички — още една превземка, за която настоя Сиси.

Чувстваше се малко обидена заради Нета — да се нарежда какво да облече по случай като този на жената, която се беше грижила за Грейс и Сиси, когато боледуваха от шарка и скарлатина, и която

можеше да поправи прахосмукачката или да отпуши мивката по-бързо, отколкото да викат майстор. Колко пъти беше виждала Нета да минава по пътеката покрай голямата къща в неделя, за да отиде на църква, облечена в стилин костюм и обувки с висок ток, които не биха накарали никого да се чувства неудобно заради нея или заради външния ѝ вид.

Ядосана на себе си, задето беше отстъпила пред исканията на Сиси, Корделия погледна със съчувствие Нета, а после отстъпи назад и огледа за последно масата. В средата стоеше широка, плитка купа, където десетина гардений плуваха сред дебели, различни по височина проблясващи свещи. В единия край блестяха на фона на ръчно бродираната ленена покривка сребърните ѝ съдове, проблясваше и всяка чиния. Може би трябваше да използва сватбения порцелан „Хавиланд“? Не, този беше не по-малко красив, но не толкова крехък. А и загубата няма да сломи сърцето ѝ, ако някой нацърби или счупи чиния.

Все едно майка ѝ беше още жива и мърмореше от другата стая, Корделия си припомни как веднъж тя забеляза, че съвсем малко парченце е отчупено от една купичка „Хавиланд“, и заяви хладно: „Знаеш ли, скъпа, прислугата може да бъде подменяна, за разлика от семейните реликви.“

Докато наблюдаваше как Нета внимателно прехвърля тортата върху подноса, Корделия изпита увереност, че това не е вярно. Въпреки че през половината ѝ живот майка ѝ се беше опитвала да я превърне в свое подобие, Корделия се беше врекла никога да не цени предмет повече от човек.

Звънът на входния звънец извести пристигането на първите гости.

Корделия усети как сърцето ѝ се сви от неприятно предчувствие и си спомни всичките си основания да не очаква с нетърпение това празненство — Сиси, в рокля от бродат, размер четирийсет и шест, ще пие прекалено много, както на всички събирания, а Бийч, шумен и груб, ще се здрависва с всички с онази сърдечност, присъща на търговските посредници, и без съмнение ще произнесе някоя скучна и смущаващо цветиста реч за милото същество, което е негова съпруга.

Докато бързаше по тесния проход от кухнята, който беше свързан с по-представителния коридор от предния вход, Корделия

съжали, че по една случайност научи малката мръсна тайна на Бийч. Още по-лош беше краткият разговор, който проведе с Бийч след безплодния обяд със Сиси в Малбери Ейкърс, преди у Сиси да се появят някои собствени подозрения.

Седяха отвън на верандата, където Сиси, която беше отишла да покаже на момчетата едно птиче гнездо в клоните на миртата, не можеше да ги чуе.

— Бийч, знам какви ги вършиш напоследък — Корделия не смяташе да се церемони. — И искам да си наясно, че няма да търпя това. Заради Сиси, заради момчетата. Тази твоя... авантюрка трябва да престане.

— Кой ти каза, че изневерявам на Сиси? — Бийч, с порозовяло широко лице, успя да постигне израз на възмутена невинност, който не би подвел и малко дете. Свинските му очета се присвиха. — С Джанет отношенията ни са строго делови. Тя ме запозна с някои от съседите си в Малбери Ейкърс, които може би ще искат да си купят ново возило.

— Джанет? Джанет О'Мали? — попита тихо Корделия и почака Бийч да осъзнае, че сам се е наврял. Беше виждала Джанет О'Мали само веднъж в дома на Сиси, но Сиси непрекъснато разправяше как малкият ѝ син Бо бил голям приятел с момчето на Джанет.

— Ама аз просто... — започна да мънка Бийч, но тя го отряза.

— В случай, че ти е излетяло от ума, аз плащам вноските за къщата ви — този път не си даде труд да смекчи тона си, за да прикрие отвращението, което изпитваше. — Или може би трябва да кажа къщата на Сиси, след като тя е само на нейно име. Убедена съм, също така знаеш, че Ед Спенгълър смята да открие нов търговски клон в Гаскин Спрингс. Само една дума да му кажа, и той без съмнение ще те прехвърли. — Тя го видя да пребледнява при тези думи. — О, недей да гледаш толкова тъжно. Ще можеш да си идваш вкъщи през почивните дни. Това са само триста километра, пък и ще ги взимаш още по-бързо, когато довършат новата магистрала. Разбира се — наблегна тя, — няма никакво съмнение, че ще бъдеш прекалено уморен за каквато и да било извън програмна дейност, освен да прекарваш времето вкъщи с жена си и децата.

— Чакай малко, майко, ти си разбрала всичко погрешно! — Бийч понечи да се изправи, но тя го прикова с изпепеляващ поглед и го

накара да се отпусне обратно на плетения стол, който изстена под тежестта му.

— Само една невярна дума да излезе от устата ти, Бийч Бийчам, и кълна се... — нямаше защо да довършва заканата си, Бийч вече беше покрил лице с дебелите си длани.

— Това нямаше никакво значение — чу се приглушеният му, привидно изтерзан отговор. — Кълна се в гроба на баба си. Беше само оня път и беше идея на Джанет от самото начало. Аз не съм...

— Пет пари не давам чия е била идеята. Просто искам на цялата работа да се сложи край. Така, а сега — тя стана и се взря през стъклото в гъстата зеленина на градината си, — къде може да са се дянали Сиси и момчетата?

Дали беше успяла да го уплаши достатъчно, за да прояви малко здрав разум? Докато си задаваше този въпрос, Корделия поспря да оправи една картина, която висеше накриво. Надяваше се да е успяла... но човек никога не можеше да бъде сигурен, когато става дума за Бийч. Спомни си един случай отпреди години, когато се наложи да вземе решителни мерки, защото беше фалшифицирал подписа на Сиси върху един чек с намерение да плати първата вноска за нов камион. Беше обещал никога повече да не мами жена си. Но Бийч е като децата — отначало самото разкажание, но в мига, в който му обърнеш гръб, се захваща да върши старите поразии. Горката Сиси.

Корделия въздъхна. Боже, защо трябва и двете й дъщери да й създават грижи? Едната няма достатъчно ум да разбере какво се върши под носа й... а другата има повече ум, отколкото е полезно за самата нея. В сърцето й се прокрадна горчивина. Въпреки призивите на Гейб все още не беше решила дали да гостува на Грейс. Нищо че Уин настоява да отседне в неговия апартамент, където ще може да бъде на неутрална територия, а в същото време да вижда Грейс и Крис... Да, наистина беше изкусително...

Погледът на Корделия намери снимката на Грейс сред семейните фотографии на стената срещу стълбите. Седемгодишна, с плитки и щърба усмивка, широка като Мисисипи. Почувства, как нещо остро сякаш прониза сърцето й. Дали Грейс ще се зарадва истински да я види? Или накрая ще почне да я отблъсква, както правеше като дете, когато риташе и размахваше ръчички, за да се освободи от прегръдката на майка си?

„Не е задължително да взимам решение точно в този момент“ — каза си наум.

Според Гейб трябва да отиде, но никой не е казал, че той разбира кое е най-добро за нея...

Гейб.

Тя си погледна часовника. Ами ако не дойде. Ами ако в последния момент си е променил решението?

Надяваше се, да не е така... а в същото време една малка подла частичка от нея — същата, която твърде дълго беше живяла със снобизма на майка ѝ — почти искаше той да спести и на двама им неловкостта от своето присъствие.

Но това е глупаво, каза си тя. Разбира се, че ще дойде. В противен случай щеше да се обади. Въпреки лошите предчувствия, които хранеше по повод приема, който без съмнение ще му окажат Сиси и приятелите ѝ, тя с нетърпение чакаше да го види. А и той да я види.

Докато минаваше покрай позлатеното огледало до стълбите, Корделия оправи за последен път косата си. Следващия път трябва да предупреди Линет да не ѝ слага толкова много лак. Но роклята от чудесно виненочервено кадифе поне беше точно както трябва — за да я купи, отиде специално до Мейкън, до дизайнерския отдел на Мейси. Скроена на верев, тя беше прибрана в талията и се разширяваше при коленете, като я караше да се чувства с години по-млада.

— Боже, Корделия, изглеждаш, като че си слязла от страниците на модно списание! — поздрави я най-старата ѝ приятелка, Айрис, докато подаваше мантото си на Холис и пристъпяше напред да целуне бузата на Корделия.

— Кой да го каже! — извика Корделия. — Хубава си като картинка.

Айрис беше прекалено слаба, разбира се, но тя си беше такава още от времето, когато ходеха заедно на училище. Докато я прегръщаше, Корделия усети ребрата ѝ под пурпурночервената атлазена блуза, пъхната в елегантния черен кадифен панталон. Корделия се сети как си казваха една на друга като малки: „Ако остареем...“

„Ето, че вече стареем“ — помисли си тя развеселена.

— Не мога да си представя как е станало — засмя се задъхана Айрис, като махаше кичур бяла коса от бузата си. — В Дома имахме смешен случай и едвам успях да се оправя. Присила Дрейпър падна и си счупи бедрената кост. Ще се оправи, но трябваше дълго да я утешаваме.

— А аз напоследък не получавам никаква утеха — засмя се съпругът на Айрис, Джим, като хвана и стисна ръката на жена си. Кръглото му лице и почти белоснежната брада, коремчето, опънало шевове на сакото, което му беше стояло по-добре на сватбата на дъщеря им преди пет години, му придаваха раздърпаниа доволен вид на охранен санбернар.

Корделия се сети да благодари още веднъж на Джим за дарението от двайсет хиляди долара, което компанията му направи на библиотечния фонд, преди да ги раздели вълна приятели на Сиси. Докато се събличаха, те внесоха със себе си порив на мразовит въздух, смесен мирис на парфюми. Сиси връхлетя откъм дневната, стрелна се покрай Корделия и запрегръща всеки нов гост по начин, който Корделия намираше за прекален.

Безпокойство ѝ причиняваха също зачервените бузи на Сиси и трескавият блясък в сините ѝ очи. Очевидно беше прекалила с опитването на шампанското. Дори роклята, която в магазина изглеждаше празнично, сега я правеше да изглежда претруфена, заедно с купищата перли на врата ѝ и обещите, които се поклащаха като украшения на коледна елха.

Корделия поведе гостите към дневната, където се сервираха напитки и разнасяха подноси с ордъоври. Тя тъкмо взимаше чаша от таблата на Елрой, братовчедка Холис, когато чу зад себе си глас:

— Тази вечер изглеждаш прекрасно, Корделия.

Гейб! Как е успял да се промъкне без го забележи?

Тя усети, че се изчервява, и когато се обърна, го видя да ѝ се усмихва, изненадващо елегантен в смокинга с шал-яка, който изглеждаше изостанал с десетилетия от модата, но прилягаше съвсем точно на фигурата му. Обруленото му от вятъра лице със загорели на слънцето изпъкнали скули го отличаваше от всеки друг мъж в стаята, но в същото време само го правеше още по-забележителен.

— Да ти донеса ли шампанско? — попита тя, като се чувстваше неловко и притеснено.

— Имам нещо още по-хубаво — отвърна той и ѝ показа бутилка със зеленикава течност без етикет. Очите му проблясваха, вперени в ирисите ѝ, без да се стрелкат наоколо, както правиха нейните, за да видят дали някой ги гледа. — Вино от глухарчета, собствено производство — той ѝ намигна и добави: — Стара семейна рецепта. Донесох го за Керълайн, но предполагам, че тя няма да се сърди, ако сръбнем по малко.

Корделия се приближи с туптящо сърце до холандската маса с инкрустации, която служеше и за бар. Остави недокоснатото си шампанско на мраморния плот и избра две кристални чаши за вино.

Няколко минути по-късно, докато опитваше виното на Гейб, най-вече за да облекчи сухото напрежение в гърлото си, тя се запита: „Може ли наистина да бъде толкова лесно?“ Гейб да намери свое място, да стане част от тази къща, от приятелите ѝ.

Сиси се примъкна до тях като че с единствената цел да разсее подобна надежда.

— Господин Рос, колко мило от ваша страна, че дойдохте — провлече думите тя с преувеличена любезност. — Много се надявам да намерите няколко минути да кажете „добър вечер“ на приятелите ми. Сигурно помните повечето от училище.

— Непременно ще го направя — отговори Гейб, преди Сиси да се отдалечи, привидно без да забелязва подигравателната усмивчица, проблеснала в ъгълчето на розовите устица на дъщеря ѝ.

Корделия усети как тялото ѝ се напруга. Беше чувала какво си говореха Сиси и бърбривите ѝ дружки за „господин Рос“ както преди, така и сега. Само преди няколко дни най-добрата приятелка на Сиси, Пег Линч, я попита с недоумение дали наистина е вярно, че господин Рос ще идва на празненството.

— Стой настрана от тях — предупреди Корделия, като постави длан на ръката на Гейб и заговори с прямота, която изненада самата нея. — Тя и глупавите ѝ надуты приятелчета сигурно ще се опитат да те злепоставят.

Гейб вдигна вежди.

— Корделия, знам точно кой съм и защо съм тук. И ако реша, че никой няма да ме унижи, значи ще си изляза през вратата същият човек, какъвто съм влязъл. Освен това — той се усмихна — не ми каза какво мислиш за виното. Да не е прекалено силно?

— Прекрасно е — отговори съвсем искрено Корделия. Хладно, не прекалено сладко, със съвсем лек приятен тръпчив привкус. Едва ли би разбрала, че в него се съдържа алкохол, ако не беше обхваналото я вълнение и неочакваното, шокиращо желание да се озове някъде далеч от тълпата гости, насаме с Гейб. В този миг съжали за предупреждението си. Детинските остроумия на Сиси не биха засегнали Гейб, но тя, без съмнение, го беше накарала да се чувства различен.

— Гейб, извинявай, ако...

Той сложи на устните мазолестия си пръст и поклати глава. Като потисна притеснението, тя се върна обратно към ролята си на домакиня и се завтече да целуне хлътналата буза на Марджъри Килиън.

— Прекрасно празненство — извика Марджъри и без нужда вдигна ръка да приглади покритата с лак, замръзнала коса, която, ако се съди по вида ѝ, би могла да издържи и на ураган. — Елхата пък направо страхотно ми хареса. Само умница като теб би се сетила за такива сладки малки стъклени украшения!

Корделия проследи погледа на Марджъри към коледното дръвче, затъмнило красотата на скъпоценния ѝ параван „Коромандъл“, до което беше изправено — триметров син смърч, на който висяха топки от венецианско стъкло и безценните викториански херувимчета от папиемаше, които беше наследила от прабаба си Патерсън. Никакви вулгарни проблясващи електрически лампички, вместо тях на всяка клонка имаше прикрепена с малък месингов свещник по една свещичка, трепкащите пламъчета изпълваха стаята със светлина, която нямаше нищо общо с тазвечерния повод.

— Като стана дума за Коледа — попита Корделия, — с Дан ще пътувате ли някъде тази година?

— Сен-Мартен — проточи глас Марджъри. — А ти? Ще посрещнеш смело празниците тук?

С угълчето на окоето си Корделия забеляза развеселения поглед на Айрис, която се промъкваше през тълпата до тях. Макар че оттогава беше минала цяла вечност, кой би могъл да забрави самодоволното перчене на Марджъри, след като се стодиха с Дан? С държането си тогава непрекъснато показваше съжаление към Корделия, несъмнено

заради убеждението, че тя жали загубата на голямата си и единствена любов.

— Всъщност и аз възнамерявам да предприема едно малко пътуване — думите излетяха от устата на Корделия почти без да осъзнае какво казва. — За Ню Йорк... на гости при Грейс. — Преди обаче да обещава неща, за които по-късно може да съжалява, Корделия бързо добави: — Още не е сигурно и във всеки случай няма да стане преди празниците, но... А, Дан... — Тя сграбчи ръката на Дан Килиън, който се беше устремил към бара като кораб към товарителния док, и го прикова с най-пленителната си усмивка. — Едно досадно нещо само: получи ли писмото, което ти изпратих миналата седмица? — Беше му писала да го подсети за отдавнашното обещание да даде пари за библиотеката и да му припомни, че що се отнася до нея, разговорът в кабинета му не променя нищо. — Не се обади, така че... — Многозначително остави недоизказана останалата част от изречението.

Дай изглеждаше смутен и погледна надолу към килима, при което и трите му гуши потънаха в яката.

— Ами, Дели, нали разбираш, всичките тия приказки за профсъюзна стачка във фабриката... Аз, въ, бях малко нещо зает.

— Да оставим това — каза му тя с подчертано най-учтивия си глас. — Определено не съм ви поканила тази вечер да говорим за работа. Защо не си вземете от чудесните соленки със съомга на масата до пианото? Ще ти звънна в понеделник, Дан.

Внимателно. Ако настоява прекалено, Дан може съвсем да се откаже.

Силен кикот отвлече вниманието ѝ и тя се обърна към Бийч, който се беше облегал на перилата на стълбите в коридора, прегърнал една от колоните с дебелината си ръка. Под подстриганата наскоро къса коса лицето му беше червено и обсипано с капчици пот, докато цвилеше на някакъв несъмнено мръсен виц, който му разказваше Дик Удлоун, неговият съдружник от „Спенгълър Додж“. В прекалено тесния си смокинг Бийч ѝ напомняше за училищен побойник, когото са придумали да си облече най-хубавите неделни дрехи.

Видя как Бийч хвърли поглед към Гейб, който в момента разговаряше с Айрис и Джим до камината, а после се наведе към приятелчето си и му зашепна нещо, което, беше уверена тя, е грозно. Дватамата се захиха, а Корделия отмести очи с присвист стомах. Само

дългогодишният ѝ опит на домакиня ѝ помогна да скрие, че има нещо против и дори, че изобщо забелязва.

Най-накрая дойде време да се сервира вечерята и Корделия изпита облекчение от факта, че ще има какво да прави, освен да води светски разговори с гостите си — повечето от които бяха изпълнени с любопитство (злорадо у някои) и умираха да разберат защо е поканила Гейб. В трапезарията наставляваше Нета и извънредните помощници къде да оставят блюдата — печена пуйка с пълнеж от царевичен хляб и кестени, шунка с лютеница, огромни скариди, пълнени с месо от раци и изпечени в кокосово масло, яхния с бамя и домати, малки горещи хлебчета, подредени около кристална купа с разбито билково масло. Усмивваше се непрекъснато, докато обикаляше препълнената стая да се увери, че всички имат ядене и нещо за пиене, докато накрая започна да ѝ се струва, че лицето ѝ ще се разпадне на две.

— Много вкусно! — извика към Корделия Мириам Уайт, докато отхапваше от една скарида. Старата вещица беше заемала поста президент на „Джуниър лийг“ по-дълго, отколкото свети Петър е наглеждал райските порти, но под суетенето и къносаната каска на главата се криеше добра душа. Ако не бяха упоритите усилия на Мириам, припомни си Корделия, педиатричното отделение в Хилдейл нямаше да получи скенер.

— Винаги съм казвала, че никой не може да организира празненство по-добре от Корделия Траскот — чу да казва мазно един глас зад гърба ѝ.

Обърна се и видя Лаура Литлфийлд, облечена в бледозелен шифон, заобиколена от мъже. Поклонници? На нейната възраст? Е, когато една жена е станала Кралица на красотата, тя си остава такава цял живот.

Като че безкрайни часове минаха, преди да изнесат ястията и Сиси да изтича, като се поклащаше леко на токетата си, за да намери Бийч, та да нарежат тортата.

— Бийч... ей, Бийч! Къде си се дянал, проклетнико!

Секунди след това Корделия чу приглушен вик, последван от гръмотевичен трясък, който като че идваше някъде от задната част на къщата. Усети как кръвта се дръпна от лицето ѝ.

— Извини ме — смънка тя към Емили Нюкъм до нея. — Нета трябва да е изпуснала нещо в кухнята.

Докато минаваше през двукрилата врата към старомодната кухня с черно-бели плочки, Корделия полу се надяваше да е казала истината и Нета да е счутила някоя от безценните ѝ чинии или кристални чаши. Но знаеше, че се е случило нещо много по-лошо.

Намери ги в сервизното помещение отзад — Бийч, Сиси и руса жена, скрита наполовина в сянка, замръзнали като на безвкусна картина. Бийч се беше облегал на лавиците, където бяха подредени чаршафите и калъфките за юргани, на поруменялото му лице имаше запечатан потаен израз. Блондинката — сега вече позна, че това е Джанет О'Мали — изглеждаше просто стресната, но размазаното червило и полуоткопчаната рокля сами разказваха противната история. Крещеше Сиси, при това толкова високо, че Корделия се благодари за едновременните дебели врати.

— Копеле! Копеле мръсно! Как смееш! Как смееш! — Детската ѝ устичка беше разкривена и грозна.

В краката ѝ проблясваха на мътната светлина от коридора остатъците от чашата ѝ с шампанско. Корделия усети острата миризма на алкохол, примесена с по-успокояващото ухание на сапун и омекотител.

— Мила. Чуй, мила... не е това, което си мислиш — мънкаше Бийч, който произнасяше думите почти толкова неясно, колкото и Сиси. — Никога не съм спал с нея. Не бих стигнал и дотук, ако не беше... ако не беше...

— Ако не беше подло, лъжливо лайно!

Върху треперещата шия на Сиси се появиха ярки петна с цвета на пунша, с който се беше наливала през цялата вечер.

Тя стрелна пръст към свилата се Джанет.

— Ами ти — гледалата съм ти децата, пекох даже тарталети за тъпия благотворителен базар на твоите Приятели на животните. Дано са ти преседнали, кучко такава!

Корделия, която излизаше от шока, усети, че може да мърда ръцете си, когато Сиси рухна върху сушилнята и започна да ридае на големи, кресливи вълни. Приблужи се, за да прегърне дъщеря си, и обърна очи над треперещото рамо на Сиси към Бийч, като го прикова с ледения си поглед.

— Ако ти е хрумнало само за миг да се измъкнеш през задния вход, ще съм ти благодарна да изхвърлиш веднага тази мисъл от ума

си. — Говореше тихо, но в гласа ѝ звучеше стоманена нотка, като че той е юноша, хванат да краде от нейния магазин — Тъй. Очаквам от теб да си загащиш ризата и да отидеш при гостите, все едно нищо не се е случило... като че си най-щастливият женен мъж на този свят. Искам също така да кажеш на гостите си, че Сиси се е подхлъзнала на мокрия под и си е изкълчила глезена — нищо сериозно, ще ѝ мине за един-два дни. Как мислиш, ще се справиш ли с това, Бийч?

— Виж сега, майко... — Той вдигна ръка в успокоителен жест, но тя го спря с поглед, който прекрати евентуалните му жалки извинения. Видя как червенината се дръпна от лицето му, от което червилото, размазано по устата му започна да изглежда ярко като боите на войната. — Добре, добре. Аз... Аз ще се погрижа за гостите.

— И преди да тръгнеш, си избърши лицето.

Той се изниза, а след него изтича и Джанет.

— Ох... искам да умра! — изхлипа Сиси в ухаещия на сапун мрак, като се хвърли в прегръдките на майка си.

Корделия усети леко отвращение към пълната жена, подсмърчаща пияна в ръцете ѝ... но в същото време я болеше сърцето за горкото ѝ малко момиченце, което толкова беше искало тази вечер да бъде чудесна.

— Няма да умреш. Ще се качиш горе по задните стълби, ще си измиеш лицето и ще легнеш, докато всички си тръгнат. После с тебе ще си поговорим и ще се опитаме да решим какво да правиш.

Ще трябва да говори също и с Ед Спенгълър. Дори не е нужно Сиси да знае кой стои зад преместването на Бийч. Освен това и за тях ще бъде по-добре, ако се наложи да решават дали искат да бъдат заедно.

Чак след като сложи Сиси да легне в някогашната ѝ стая, сред гъмжилото стари плюшени играчки — беше си играла с тях като дете и досега категорично забраняваше да ги махнат, Корделия остави главоболието, което блъскаше в слепоочията ѝ, да надделее над волята ѝ. В банята плисна на врата си розова вода и притисна към бодящите клепки памук, натопен в отвара от бряст.

След като слезе пак долу, закачи на лицето си най-приятелската усмивка и започна да обикаля гостите, като ги уверяваше, че Сиси ще се оправи.

— Нета сигурно е разляла нещо на пода — разказа на Мириам Уайт, като клатеше глава. — А Сиси, с онези нови обувки — добре, че не беше по-лошо, можеше да си счупи нещо.

От състрадателния, но многозначителен израз на Мириам разбра, че тя не вярва и на една дума от тази история. И тя като всички останали сигурно смята, че Сиси е пила прекалено много. Ами нека мислят така. По-добре, отколкото да научат истината.

Най-накрая, слава Богу, започна преселението — манта се блъскаха едно в друго пред вратата, докато се разменяха целувки и обещания пак да се съберат, сбогуваха се с чуруликане, палеха колите и гумите скърцаха по чакъла. Лидия Пикни извика:

— Кълна ти се, Корделия Траскот, някой ден ще измъкна от тебе рецептата за онова желирано месо!

Когато и последният гост беше изпратен, Корделия зърна Бийч да прекосява вестибюла като моряк палуба, с пъхната в джоба ръка, която подрънкваше маниакално ключовете. Тъкмо отвори уста да го предупреди, че не трябва да шофира в това състояние, и преди да произнесе думите, от тълпата се материализира Гейб и застана пред Бийч.

— Ще ми позволиш ли да те откарам, Бийч? — каза той със спокоен глас, който подсказваше, че всичко това е в реда на нещата. — Отивам в същата посока и мога да те оставя по пътя.

Бийч го погледна ядосано.

— Не, благодаря, аз съм си добре. Освен това съм с кола.

— Разбира се. Но нали трябва да я оставиш на Керълайн. Ще ѝ трябва, щом оздравее достатъчно да си иде вкъщи.

— Вече казах, че мога да се оправя сам — изръмжа Бийч, а червендалестото му лице поруменя още повече. — Да не се опитваш да кажеш, че не е така?

— Не съм казвал такова нещо.

— Ами хубаво тогава... — Бийч се опита да го бутне настрани и да мине, но Гейб сграбчи ръката му.

Корделия видя израза на изненада и удивление, който се изписа на глупавото лице на Бийч — бившата звезда, полузащитник в отбора на гимназията, поне с двацет сантиметра по-висок от Гейб, — когато се опита да си измъкне ръката, а не успя.

Изпълни я някакво замайване. Чувстваше странна смесица от страх и силно възхищение.

— Пусни ме — изломоти Бийч, като гледаше злобно. — Знам, че разбираш английски... макар че не ми го побира акълът що искаш да си изкарваш хляба, като събираш листа.

— Аз също съм сигурен, че разбираш английски, Бийч — отговори сърдечно Гейб, — защото изкара точно толкова точки при мен, колкото да минеш в горния клас.

— Боже господи, ама какво ти става — да не вземаш стероиди? — Сега Бийч се опитваше непохватно да обърне цялата работа на смях. Корделия го видя как започна да се поти като свински бут във фурна, а после клюмна победен и разбра, че Гейб е надделял.

— Знаеш ли, изпуснах мача миналата неделя — заговори бързо Гейб, обгърнал с ръка раменете на Бийч. — Чух, че „Фалкънс“ едвам се измъкнали, като чак накрая отбелязали няколко прекрасни точки. Гледа ли го?

— Дали го гледах? Човече, направо обезумях. Беше направо прекрасен, проклетият му мач. — Бийч, който лягаше и ставаше с футбола, се остави да му отвлекат вниманието и да го изведат през вратата като ученик. — Чакай да ти разкажа как стана...

Гласът му заглъхна, когато излязоха на верандата, а Гейб махна с два пръста на Корделия над рамото си и ѝ каза беззвучно: „Веднага се връщам.“

Корделия усети как сърцето ѝ подскочи от възможността с Гейб тихо да пийнат по още една чаша в края на вечерта. После прехвърли вниманието си върху Холис, който тътреше крака към кухнята, понесъл поднос с мръсни чаши. Видя, че косата му е бяла като на остригано агне. Кога е остарял толкова, кога се е прегърбил така? И как, след като го виждаше всеки ден, е могла да не забележи?

Тя самата се почувства стара... и уморена, много уморена. При това не само заради Сиси. Какво напрежение е да играе ролята на домакиня, помисли тя, винаги да измисля нещо подходящо да каже, да си спомня всяко име, да се показва информирана, умна, забавна. Когато беше омъжена, беше по-лесно, защото в центъра на вниманието беше Джин, хората го гледаха с възхищение, запомнях всяка негова дума.

Двайсет бледи рози — толкова преброи върху пътеката в коридора, докато вървеше към пустата дневна, без дори да съзнава, че движи краката си.

Като се отпусна в креслото пред камината, Корделия затвори очи. Спомни си деня, когато за пръв път беше видяла съпруга си, беше го чула да произнася реч. Специализираше политически науки в университета „Джордж Вашингтон“ — „през трупа“ на все още неудържимо живата си майка, която настояваше да се запише в „Дюк“ — и освен това беше ужасна всезнайка. Уведоми съквартирантката си по стая, Бети Престън, която им беше намерила пропуски за галерията в Камарата, че пет пари не дава какво има да каже този още зелен демократ — ако питат нея, системата работи така, че един човек не би могъл да промени нищо. Самата тя само преди две години, въпреки че майка едва не се хвърли от инвалидната количка на пода в знак на протест, напълно изостави часовете в университета, за да участва в кампанията в полза на Адлай Стивънсън. Все още изпитваше горчивина заради неговото поражение и не смяташе да се остави да я увлече някой нов либерал идеалист, който в края на краищата неизбежно ще потъне в забвение.

Но в онзи ден през 1954 година, когато бившият пожарникар от Куинс, Ню Йорк, стана и се обърна към аудиторията, Корделия пряко волята си усети, че цинизмът ѝ се стопява. Висок, ъгловат, едва ли не подобен на плашило, ръкавите на измачканото му сако не покриваха съвсем китките на огромните му ръце, той ѝ напомняше Джими Стюарт от „Господин Смит отива във Вашингтон“. А когато протегна разпалено ръце и се откри за атаките, които думите му несъмнено щяха да предизвикат, тя се хвана, че се е плъзнала напред и седи на ръба на стола.

— В нашата страна в момента става нещо много погрешно — започна той с малко суров, нешколуван глас, който въпреки това беше по-убедителен от този на Сам Рейбърн, говорителя на Камарата. — Дълбоко в душите си ние всички го знаем, но ни е страх да не си навлечем беля, затова си мълчим. Е, аз например повече няма да мълча. Този лов на вещици, организиран от сенатора Джо Макарти уж в името на патриотизма, е погрешен, просто и ясно...

Тя не си спомняше думите, произнесени след това, само еквивалентното мълчание, което обхвана залата и галерията, след като той

свърши. „Той прави политическо самоубийство“ — си спомни как помисли тогава и осъзна, като гледаше назад, че се е влюбила в Джин тогава, много преди чичото на Бети да успее да я представи. По някакъв начин той ѝ напомняше баща ѝ. Макар че татко ѝ беше от старите демократи на Джорджия и по-скоро би се преместил в Исландия, отколкото да признае, че интеграцията е нещо хубаво, той беше предвидил нещата и отдавна, когато на негрите се доверяваше само миенето на подове и мраморните облицовки на банките, той издигна Елдрън Роунтри до поста касиер. Татко ѝ, ако беше жив, щеше да одобри по своя собствен ограничен начин този смел, но положително обречен Юджин Траскот.

После, скоро след речта на Джин, Едуард Р. Мъроу се изказа срещу Макарти по националната телевизия. Все повече гласове се присъединяваха към техните. Нямаше да забрави обаче как през онзи ден никой в заседателната зала не се изправи да подкрепи новоизбрания демократ, представител на Куинс, и в последвалото мълчание се чува ръкоплясканията само на един човек.

Този човек, спомни си тя със слаба усмивка, беше тя...

— Корделия?

Отвори очи и видя насреща Гейб, седнал в коженото кресло, което някога беше любимото място на баща ѝ. Усмиваше се и изглеждаше напълно спокоен, очевидно не очакваше от нея да скочи и да се прави на домакиня. Не, той не е като Джин, но е добър и почтен и, както ѝ подсказа сцената с Бийч, умее да се оправя в трудни ситуации.

Докато го наблюдаваше как премества отоманката до нея, за да може да си вдигне краката, тя усети как очите ѝ пълнят със сълзи и осъзна, че много, много отдавна никой не се беше сещал, че и тя има нужда да я погледят.

— Уморена съм, Гейб — въздъхна.

— Знам.

— Как така ти изглеждаш свеж като маруля, а аз се чувствам като стар, измачкан окаяник.

Той се засмя и се настани на отоманката до изпънатите ѝ крака.

— „Дори когато във живота ни чернее, там нейде нещо пее, пее“.

— Емерсон?

Той кимна:

— Прав е. Нещата, които ни изглеждат лоши в този момент, накрая може да се обърнат за добро.

— Съмнявам се, че някой от гостите тази вечер може да си представи точно колко лоши са нещата.

— Познавам те по-добре от тях — каза той, като вероятно усещаше объркването ѝ. — Знам кога нещо не е наред — дори да се усмихваш.

Усети как ръката му небрежно обви глезена ѝ, сякаш просто пробваше дебелината на някоя клонка, но тя усещаше, че докосването му значи нещо повече.

Корделия потрепери.

— Отгледах две дъщери — сподели тя с въглените, които се превръщаха на пепел в мраморната камина, — и както изглежда, не съм се справила много добре.

— Видът може да лъже.

— Ох, Гейб... — Тя се обърна да го погледне, обхваната от нов прилив на терзание. — Не става дума само за тази вечер и това, което се случи със Сиси. Става дума за Юджин — не мога да се отърся от чувството, че ако беше жив, нещата нямаше да са такива.

— Самонаказваш се, а не го заслужаваш.

— Тогава защо? Защо ми се случват всички тези ужасни неща? Защо трябва едната ми дъщеря да е безпомощна, а другата да иска да ми забие нож в гърба? О, Боже, как искам да нашляпам тези две момиченца!

Тласкана от мъка, гняв и някакво отчаяно изтощение, тя скочи и се втурна към ореховия секретер, където държеше статиите за Джин и всичките му речи, събрани в няколко подвързани в кожа томчета, както и всяка публикувана от Грейс дума. Грабна списанието „Тайм“ отпреди две години, в което пишеха как Грейс е спечелила наградата „Пулицър“ — знаеше точното му място в купчината и би го намерила дори с вързани очи, усети как краищата се смачкаха в юмрука ѝ и нещо остро, може би телче, се заби в меката плът в основата на палеца ѝ. Когато погледна, видя, че ръката ѝ трепери.

„Аз се гордеех с нея! — помисли Корделия. — А сега тя ще унищожи Джин, като измъкне нещо, което се е случило преди много време... Дяволите да я вземат!“

— Недей, Корделия! — чу вика на Гейб през жуженето в главата си и чак тогава осъзна, че в гнева си всъщност е хвърлила списанието в камината.

С ужас видя въглените да се пръсват с пращине и нагоре да се издига фонтан от искри. Докато гледаше как страниците почерняват, краищата им се свиват и избухват в пламъци, тя се чувстваше така, сякаш гореше собственото ѝ сърце.

В следващия миг Гейб беше до нея, с ръце на раменете ѝ, за да успокои дивото треперене. Усети как през тялото ѝ минава лечителната му сила... магията му, която караше полумъртвите азалии да разцъфнат и в отъпканата кал да поникне трева.

Преди да осъзнае какво става, ръцете му я обгърнаха. „Как е възможно това?“ — извика някакъв глас, преди всяка мисъл, всяка рационална клетка в мозъка ѝ да бъде пометена, когато той вдигна главата ѝ с мазолестия връх на пръста си и я целуна пламенно и истински в устата. Ох, топлината на устните му — как би могла да я понесе? Толкова време беше минало, откак са я целували за последен път. Още от времето на Юджин... преди години... преди цял един живот...

Почувства езика на Гейб и желанието, което напираше зад целувката му. Ръцете и краката ѝ трепереха и отново я обхвана същото замайване като онова преди няколко дни в градината, но този път Корделия не се уплаши. Беше просто естествено да се чувства по този начин, щом Гейб я прегръща и я иска така, както тя иска него. Внезапно престана да ѝ се струва странно — да я желае, въпреки че тя е попрехвърлила средната възраст, а Гейб съвсем не е мъжът, който град Блесинг би могъл да си представи като неин избор.

Устните му докоснаха тила ѝ, с една ръка хвана главата и приглади косата ѝ, а връхчетата на пръстите му се задържаха там, където шията ѝ се извиваше и започваше гръбначния ѝ стълб. Почти я опияниха дъхът му, прекрасното му ухание, като виното от глухарчета, което опита по-рано. Тя се вкопчи в него и усети у нея да се надига ридание. Изпитваше особена смесица от мъка и щастие, толкова силни, че сякаш като голяма скала разрушаваха крехките стени на крепостта, която беше изградила около себе си.

Ето защо, когато той я помоли тихо: „Иди в Ню Йорк, Корделия. Иди и намери дъщеря си. Ще те чакам да се върнеш“, тя усети как

кима замечтано в знак на съгласие. Може би в края на краищата ще бъде по-лесно да отиде до Ню Йорк, отколкото да реши как да продължи да живее в Блесинг.

[1] Джуниър лийг — организация, основана през 1921, в която членуват млади, неработещи жени от по-издигнатите социални прослойки, които се занимават с благотворителна и общественополезна дейност — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

За пръв път, откакто вали сняг, отиваха горе до хижата и когато Джек спря волвото на заледената изровена алея, настроението на Грейс изведнъж се оправи.

— Ех! — извика тя, зарадвана на белотата, която беше покрила като завивка цялата околност и се трупаше по клоните на дърветата. — Като малка, в града, все си мислех, че Коледа трябва да изглежда точно така.

От предната седалка Хана ѝ хвърли студен поглед през рамо.

„Ние не празнуваме Коледа.“ Грейс си представи думите, изписани в балонче като в комикс над главата на Хана. Ами толкова по-зле. Няма да позволи Хана да ѝ развали прекарването... не и този път, в навечерието на Коледа, независимо дали семейство Голд я празнуват, или не.

Докато се измъкваше от задната седалка, Грейс хвърли последен продължителен поглед на недокоснатия сняг, преди да оставят по него своите следи. Когато не познаваше Джек, Бъркширс означаваше само няколко летни пътувания през уикенда до Тенглууд — Моцарт, комари, прекалено скъпи претенциозни провинциални заведения и сenna хрема.

Но това сега беше вълшебно като в приказка. Тя се засмя наум и си помисли: „Да, наистина като в приказка... имаме си е лошата мащеха, и всичко.“

Снегът беше дълбок. Скърцаше приятно под краката ѝ, докато си проправяше с мъка, крачка по крачка, път до купчината дърва под пухкавото бяло покривало. През завесата от голи магнолиевы клонки къщата проблясваше в полумрака, кедровите ѝ стени бяха станали с времето сребристосиви като вълча козина. В предния прозорец гореше светлина — трябва да я беше оставила госпожа Инграм, която се грижеше за хижата в отсъствието на Джек. В двора ярко зеленееха джеловите храсти и пурпурните им цветове блестяха под изящната глазура на снега.

Докато наблюдаваше как Джек взема наръч дърва, Грейс усети, че схващането във врата от пътуването, което ѝ се стори безкрайно, започва да се стопява. Тук най-малкото ще може да се оправи с Хана лице в лице. Няма вече да е принудена да седи отзад в колата и да гледа тила ѝ, а тя да не се обръща, когато ѝ говори, и да не провери нито веднъж дали на тях с Крис им харесва пътуването или пък касетата, която е пуснала — някаква кръстоска между реге и рап, тя ѝ наду главата, Джек сякаш не я забелязваше. Вече няма да бъде и притисната до Крис, безмълвен и затворен като брезентовия чувал, който той държа в скута си през целия път.

Сигурно още е сърдит, задето го накара да дойде. Трябваше да се сети, че ще стане така. Въпреки настойчивите му заявления, че няма значение, на Крис му липсваха коледните празници в дома на родителите на Уин в Мейкън — окиченото с украшения дърво, хрупкавите бисквити, които Нана Бишъп правеше винаги, обичайното събиране на съседите, когато на масата се слага голяма купа пунш, а около пианото весело се изпълняват коледни песни.

Как да не му липсват? Всичките тези неща липсваха и на нея.

— Аз ще взема куфарите, татко! — чу да вика Хана.

— Добро момиче. — Дъхът му увисна в мразовития въздух като удивителна. — Помогни на Грейс да разтоварите багажа, докато с Крис накладем огъня.

Грейс закрачи обратно към волвото, за да участва, но след като направи няколко курса, като мъкнеше вътре торбите с покупките, касата вино и допълнителните одеяла, тя забеляза, че Хана е взела само своя багаж и този на Джек. Компютърът на Грейс и зелената брезентова торба, а също и чантата с коженото яке на Лила, загънато за подарък на Хана, си стояха на седалката нещастни като изоставени стопаджии.

Гърлото ѝ пресъхна, като че бе вдъхнала твърде рязко студения въздух. Не усещаше краката си, въпреки че беше с туристически обувки и дебели вълнени чорапи. Ето я тук, в непрогледен мрак, а Хана си сваля ръкавиците до огъня. Вълната от бушуващо негодувание накара Грейс да се втурне нагоре по заледените стъпала. Докато се справи със замръзналото резе на вратата и стовари нещата си на пода до дървената закачалка, остана без дъх и се наложи да се облегне на вратата със затворени очи, за да изчака гнева ѝ да се уталожии.

„Тиха нощ... свята нощ... Тази вечер няма да избухвам. Ще бъдем заедно цяла седмица — напомни си тя, — не разваляй всичко, като започнеш с лошо.“

Грейс изпита желание Бен да е тук и да смекчи болката от присъствието на Хана. Той беше противоотровата срещу Хана — беше не само мил с нея, но и весел, пълен с шеги и се държеше чудесно с Крис. По дяволите, само дето беше решил да кара ски във Вейл...

Все пак малко я окуражи гледката на Крис и Джек, клекнали един до друг пред огъня, който се пробуждаше в голямата каменна камина. Джек обясняваше на сина й тънкостите около кладенето на огън, а Крис кимаше и върху лицето му беше изписан интерес. Е, не определен интерес, но все пак...

Хана се беше проснала на овехтелия диван с карирана дамаска, беше си вдигнала краката на масичката, направена от корабен люк, и мърдаше пръсти пред огъня. С периферното зрение Грейс виждаше кухнята и торбите с покупките, оставени на стария дървен плот. Тепърва трябва да се приготви вечерята. След това да се оправят леглата. Боже, защо се захвана с всичко това?

Наблюдаваше Джек, който се изправи и леко се навъси, когато коленете му изпукаха като при отварянето на стара панта. В избелялата червена фланелена риза и старите дънки, износени на коленето до бяло, той й напомняше за, ох, за някой герой от горския фолклор — Пол Баниян или Даниел Буун. Голям и пълен с енергия въпреки няколкото бръчки, сребрилата му коса е украсена с капчици разтопен сняг, ръцете му са изцапани от мастилото на вестника, с който запали огъня. Гледаше как мускулите на ръцете му се свиваха и отпускаха, докато вдигаше железния ръжен и побутваше цепениците. Имаше чувството, че отново е гимназистка и въздиша по великолепия господин ван Харт, лошите й предчувствия за предстоящата седмица изведнъж се стопиха като буците сняг по обувките до вратата, които вече се бяха превърнали в блестящи локви.

Представи си как ще се сгушат с Джек под юргана в старото месингово легло на горния етаж, как той ще я обгърне с тяло, за да я стопли. Дори сега, както стоеше още трепереща до топлинката на неразгорелия се огън, почти усещаше големите ръце на Джек да галят тялото й и нежно да разтриват настръхналата й кожа, докато започне да се стопля. Почувства дъхът му да сгрива бузата й, а после шията и

гърдите ѝ, когато той слиза надолу, като с уста изсмуква и последните остатъци студ от нея...

Джек хвана погледа ѝ и ѝ намигна... Грейс усети как по лицето ѝ пробягаха внезапни топли тръпки. Той се усмихна, бръчиците в крайчеца на очите му се стрелнаха като слънчеви лъчи в детска рисунка и тя усети нещо да я прерязва.

„Той ме обича.“ Мисълта се появи като нещо, което е знаела винаги или може би е заучила много отдавна.

Би могло да бъде толкова хубаво с Джек. Ако... ако...

— Хайде, момичета, не забравяйте, че още не сме приготвили вечерята — Джек се обърна към всички, но хвърли на Хана многозначителен поглед. — Ние с Крис ще дойдем да ви помогнем, след като донесем още малко дърва.

Крис се помъкна след Джек с мудна, мравешка скорост. С измачканото си маслинено авиаторско яке и размъкнатите дънки, с рошавата грива, която подтикваше Грейс да го върже и да прокара през косата му фризьорските ножици на Лила, той изглеждаше като престъпник, подкаран към затвора за дребно нарушение.

На Грейс ѝ се прииска да го разтръска, за да му влее малко енергия, но проблемът ѝ сега не беше Крис. Докато гледаше как Хана бавно се надига от дивана, Грейс усети, че безпокойството ѝ се връща.

— Знаеш ли, тази стая наистина ми харесва — каза Грейс, като се опитваше да разчупи леда. Тя погледна покрай Хана към избелелия ковчор, който висеше до колекцията антични пиростии. На старата масичка от черешово дърво под него имаше синя глинена кана и ветроупорен фенер, който, ако се съди по саждените петна, не служеше само за украшение.

— Майка я е подреждала — отговори безизразно Хана. — С това си изкарва прехраната. Много е добра.

— Виждам — отвърна спокойно Грейс. — Не всеки може да направи една вила уютна, без да изглежда като реклама на Лора Ашли^[1].

Очите на Хана останаха празни и сериозни, беше кръстосала ръце пред гърдите си. Грейс със закъснение осъзна, че намачканият син платнен гащеризон и ризата на цветя твърде вероятно са тъкмо от Лора Ашли.

В кухнята Хана заяви:

— Аз мога да приготвя спагетите. Първия ден винаги вечеряме спагети. Само татко още ги нарича макарони. Ако си забелязала, по същия начин, като се замисли за нещо, винаги разклаща кутията с мляко, преди да го сипе. Все едно е още малък, когато млякото е било в стъклени бутилки и каймакът се е събирал отгоре.

— Когато аз бях дете, млякото още беше в бутилки — каза Грейс, докато изсипваше в мивката марулите и анемичните на вид домати от найлоновия илик, за да ги измие. — Никога не бях си представяла, че може да бъде иначе.

Хана кимна.

— Като със записите. Сега като влезеш в „Тауър Рекордс“, навсякъде виждаш само дискове — тонът ѝ беше носталгичен. — Не че дисковете не са по-добри. Само дето... нали разбираш...

— Да, разбирам... — каза Грейс мило, защото чувстваше, че Хана е алергична към промяната като такава, независимо в какво се състои.

Хана, която ровеше в шкафа до печката, като че омекна малко. Грейс видя как раменете ѝ леко се отпуснаха. Сякаш гангстер махна ръката си от кобура. Хана обаче каза само:

— Ъъ, Грейс... да си виждала някъде един буркан със сос за спагети?

Грейс се стегна. Не искаше да се кара с Хана, но Коледа е нещо специално. Изкашля се нервно.

— Всъщност мислех да приготвим нещо... по-празнично. Донесла съм корнуолски кокошки, които бързо се опичат, и от оня пълнеж, дето ако ме хване да го използвам, майка ми ще припадне. Освен това сладки картофи, които можем да сложим в микровълновата фурна. Не е кой знае какво, но все е нещо.

Лека бръчка се появи между гъстите вежди на Хана.

— Ние винаги вечеряме спагети първата вечер.

— Да, но нали все пак е...

„Давай, кажи го. Страхливка, ах ти, страхливка, *кажи го!*“

— ... Коледа.

— Ние не празнуваме Коледа.

— Аз и Крис я празнуваме — каза тихо Грейс. Тя посрещна стоманения поглед на Хана, като усещаше ударите на сърцето в цялото си тяло. Шумът на водата, която пълнеше мивката, ехтеше като

водопад в ушите ѝ. Застанала с гръб към плота, Грейс усети студените капчици да пощипват кожата ѝ, открита от навитите ръкави на пуловера.

— Тогава защо сте тук? — попита Хана с ледени от гняв очи.

Бавно, като че плуваше под вода или се движеше насън, Грейс се обърна да затвори кранчето на чешмата. Думите на Хана паднаха между тях като ръкавица, хвърлена на старото дюшеме от бор. В тишината, прорязвана единствено от кухия звук на капещата върху марулите вода, тя се обърна с лице към Хана и каза:

— Бих искала да можем да го обясня така, че да разбереш. За да видиш, че не се опитвам да заема мястото на майка ти... или пък твоето. Аз не съм ти враг, Хана. Не съм аз причината за развода на родителите ти. Не съм аз причината да си нещастна.

Грейс забеляза неясното си отражение в стъклените вратички на стария кухненски шкаф отсреща — дребна жена с разрошена влажна коса, с напрегнато лице и стиснати устни.

— Какво знаеш ти за мен? — изстреля в отговор Хана, с разцъфтяла върху бузите ѝ трескава руменина. — Нямах ни най-малка представа какво би ме направило щастлива! Ако имаше, нямаше да си тук.

— Да, обаче съм тук — отрязва я Грейс.

— Ще ми се да се махнеш... някъде надалеч. Ще ми се да изчезнеш от лицето на земята!

Думите на Хана я улучиха като куршум, пронизаха я, накараха я да се свие от болка. Не я учудиха чувствата на Хана, но да чуе думите — наистина да чуе как ги казва, — о, Боже, болеше.

— Не мисля, че има вероятност това да стане — каза тя, като се мъчеше да говори тихо. — Така че по-добре да решиш: примирие или открита война?

Хана стоеше, стиснала един хляб, като че извиваше между пръстите си врата на Грейс. Извика с ядосани, зачервени очи:

— Мислиш, че всичко си изчислила, нали? Мислиш, че понеже си преметнала татко, можеш да преметнеш и мен. Е, аз вече знам какво да мисля за тебе, така че можеш да си спестиш думите... запази си тъпата Коледа.

— Хана!

Грейс се обърна рязко, когато гласът на Джек изтрещя в кухнята. Той стоеше на прага, притиснал към гърдите си наръч подпалки, с изопнатото от гняв лице.

Хана се завъртя и хлябът се изплъзна от ръцете ѝ, сякаш беше топка, която не е успяла да посрещне. Хвана го, преди да стигне до пода, и оправи опаковката с нервно движение. Лицето ѝ беше подпухнало, на червени петна, а в очите ѝ блестяха непролетите сълзи.

— Татко, аз... — понечи да обясни Хана.

— Не в този дом! — изкрещя Джек. — Няма да ти позволя да говориш така на Грейс под покрива ми, освен ако...

— Джек, моля те — намеси се Грейс, която усещаше как изпада в паника.

Нима той не разбира колко е погрешно да се втурва така да я защити? Как по този начин със сигурност ще накара Хана да я мрази още повече? Дъщеря му не е вече малко момиченце, дете, на което можеш да се скараш, задето е нарушило някаква правило...

— ... освен ако искаш да не те поканя следващия път — довърши Джек.

Грейс чу как Хана ахна.

В този момент видя бъдещето ясно като пътен знак, който предупреждава водачите, че предстоят опасни завой или участък, където са възможни свличания. Всяка извивка ще носи напрежение, никога няма да се чувства в безопасност, никога няма да знае какво я чака. Господи, нима той не разбира?

— Хана, чуй, всички си изпуснахме нервите. Хайде да седнем и да поговорим.

Грейс беше много ядосана на Джек и на Хана, но още повече на себе си, задето скочи в капана с отворени очи и с двата си крака. Протегна ръка, но Хана се дръпна. Изразът в подутите ѝ очи ясно казваше: „Твоя е вината. За всичко. Дори за това, че татко ми крещи така.“

После с хлипане и с проскърцване на старото дюшеме тя изчезна в съседната стая като с махване на магическа пръчка и остави след себе си смачкания хляб на плота... и Коледата, която се бе провалила още преди да е започнала.

— Ти така ли ще се криеш тук през цялото време? — Хана вдигна поглед от листа, който сгъваше като оригами жираф — номер, на който я научи Рейко, дъщерята на един издател от Япония, през лятото, когато навърши дванайсет. Често ги правеше, за да се отпусне.

Крис се колебаеше на прага на стаята ѝ, едната му ръка още стискаше дръжката на вратата, като че не беше сигурен как ще бъде посрещнат. Ядоса се, че е забравила да дръпне резето.

После обаче се поизправи в леглото, където беше легнала, подпряна на таблата и с протегнати крака.

— Ако искаш, влез и седни — покани го Хана.

Очите ѝ бяха подути и горяха от плач, пък и не ѝ се говореше с никого. Но ѝ беше мъчно за Крис, нищо че е син на Грейс. Той трябва да живее с нея непрекъснато, ако не смятаме почивните дни, които прекарваше с баща си. Тя сигурно го хваща да водят задушевни, откровени разговори за пушенето на трева („Ние вършихме всичко това през шейсетте и виж докъде ни докара“), за секса („Всичко е наред, само трябва да използваш презерватив“) и го злепоставя пред приятелите му, като се разхожда пред тях полугола. Грейс сигурно ще се чувства поласкана, ако тръгне да я сваля някой на възрастта на Хана — което спокойно можеше да се случи, като се има предвид колко млада изглежда, — и точно заради това беше два пъти по-противно, дето ходи със старик като татко ѝ.

— Легнаха ли си вече?

Хана умираше от глад. Трябва да приближаваше вече десет, но по-скоро би припаднала, отколкото да признае, че от около половин час мисълта за студена печена корнуолска кокошка е изместила от ума ѝ мечтата да изстрелят Грейс с космическа совалка на НАСА, която няма да се върне поне още сто милиона години.

Би било съвсем в стила на Грейс да остави за нея в хладилника остатъка от кокошката заедно с гарнитурата. Тя обаче ще си приготви нещо друго.

— Ъ-ъ. Отидоха на разходка. Той каза, че иска да ѝ покаже нещо.

— На това време? Сигурно ще хванат пневмония.

Знаеше къде са отишли — при изненадата, която татко ѝ беше приготвил за Грейс, — но това само я накара да се чувства още по-нешаствна.

— Едва ли. Облечени са като за Северния полюс.

Забеляза, че Крис се е приближил полека с около метър и връхчетата на мръсните му маратонки са паркирани до килима, застлан между леглото и тоалетната масичка отсреща. Напомняше ѝ кучето, което имаха някога: териер на име Трикси, който стоеше и махаше с остатъка от опашката си, като че нямаше търпение да го погалиш, но щом протегнеш ръка, бяга и се къпе зад дивана. Беше сигурна, че ако Крис имаше опашка, щеше да я върти. Но би заложила цялата си колекция Елвис Костело, че Крис няма много приятели.

— В най-долното чекмедже има игра с кръстословици, може да поиграем, ако искаш — каза тя небрежно.

Той сви рамене, но когато Хана прегъна ъгълчето на хартията, за да направи главата на жирафа, и вдигна поглед, Крис беше клекнал и ровеше в шкафа. Докато той се приближаваше към леглото, стиснал под мишница орфаната кутия с играта, Хана забеляза, че по тънката му шия пълзи руменина, а лека усмивка се опитва да размести здраво стиснатата му челюст.

— А, да — възкликна Крис и пъкна ръка в джоба на ризата си. — Донесох ти нещо.

Беше фирмено пакетче фъстъци като тези, дето ги раздават в самолетите. Спомни си, че майка ѝ имаше приятелка, която беше стюардеса, и мъкнеше цели торби. Крис трябва да го е намерил някъде в шкафа, сигурно вече са изсъхнали, но все едно беше мило от негова страна — въпреки че е забравил за алергията ѝ към ядките.

Мисълта за майка ѝ я накара да се сети колко хубаво беше като идваха тук, когато родителите ѝ още бяха заедно. Дори майка ѝ се отпускаше, тананикаше си, докато оправяше леглата, и се шегуваше, че се надява да не ги затрупа отново снегът, защото ще полудее, ако трябва да слуша бащините им издраскани стари плочи на Коул Портър. След вечеря четиримата сядаха около кухненската маса, играеха карти или китайски шах и ядяха полуизгорелите пуканки, които тя и Бен правеха на огъня.

Хана усети как сълзите отново изпълват очите ѝ, но ги преглътна. Беше глупаво, тъпо и безсмислено да си спомня миналото. Само с искане не може да го върне. Ако едното искане можеше да ти донесе нещо, Грейс сега щеше да обикаля в орбита около Сатурн.

— Благодаря — каза тя на Крис и внимателно пъкна пакетчето фъстъци под възглавницата си. — Извинявай за вечерята. На тебе ли

оставиха да измиеш съдовете?

— Баща ти ми помогна. Аз не знам кое къде да прибирам — той хвърли бърз, почти потаен поглед на стаята. — Вие често ли идвате?

— По-рано идвахме често, когато родителите ми бяха заедно. Ако зависеше от мен, щях да живея тук през цялата година.

Винаги се чувстваше в безопасност в Шейкър Мил Понд, като в онези места, където дивите патици могат да свиват гнезда и никой няма право да стреля по тях.

— Ами приятелят ти няма ли да ти липсва?

Хана се изчерви. След вечерта, когато се скара с майка си и избяга от вкъщи, полагаше огромни усилия изобщо да не мисли за Конрад. Не можеше и не искаше да се сеща за всички подробности около онова смущаващо нещо, дето направиха. Помнеше ясно само как Кон, като се изтърколи от нея след това, измънка: „Всичко наред ли е?“ А тя кимна, като че нищо особено не беше се случило, макар всъщност да ѝ се плачеше...

— Кон и аз не сме като тях — обясни тя на Крис. — Не е нужно да бъдем заедно всеки свободен миг.

Хана започна да примигва начесто и впери поглед в стената срещу леглото. Там висяха на връзките си всички зимни кънки, които бе носила от шестгодишна възраст. Защо трябва хората да се разделят и всичко да се променя?

— Как беше тогава... искам да кажа, преди вашите да се разведат? — чу да я пита Крис.

— Беше ни весело заедно, поне през повечето време. Докато майка започна собствен бизнес. След това беше много заета, дори през почивните дни. Или поне на нас така ни казваха. А всъщност не се разбираха.

Тя обърна кутията с буквите и дървените блокчета се посипаха върху излинялата кувертюра. Подреди буквите си и видя, че ѝ се е паднало „К“, но ѝ липсва „У“. Е, може би следващия път, като ѝ дойде редът, ще изтегли „У“ или празно блокче.

— Ами ти? Сто на сто, че ти липсва татко ти.

— Виждам го почти всяка седмица. Повечето време сме в града. Той има вила в Ийст Хемптън. Не е като тази. Някак по-модерна е. Купи я след развода.

Крис млькна и като че потъна в себе си.

— Ти не харесваш много баща ми, нали? — каза Хана, когато мълчанието натежа прекалено. Не беше въпрос.

Той сви рамене и съсредоточи цялото си внимание върху дъската, където изписваше С-Б-О-Р. Накрая отговори:

— В това отношение май си приличаме.

— Сигурно нищо няма да се промени, ако започнем гладна стачка.

Като че в отговор червата ѝ изкуркаха. Мисълта за корнуолската кокошка долу я накара да осъзнае колко е жалка. Как ще бъде като Ганди, ако не може да изкара без храна дори една вечер?

— Тя и без туй мисли, че съм смахнат. Всички мислят така. Ако спра да ям, само ще ме накарат да вися повече при психоаналитика.

— Не и аз — успокой го Хана. — Тоест не мисля, че си смахнат.

Крис се намръщи дълбокомислено към буквите си, но Хана усещаше, че се радва на одобрението ѝ, все едно се е преобразил в Трикси и върти опашка.

— Има ли дума Е-Н-Т-О-Н? — попита Крис.

— Само ако смениш с А отпред, но тогава ще бъде собствено име и няма да се брои.

— Хана? — Крис я погледна и когато светлината падна върху лицето му, тя видя в ъгълчетата на очите му, сгушени като мъниста да светят две малки сълзички.

— Ъъ? — Хана се престори, че е много заета да подрежда от блокчетата си думата В-О-Д-О-П-А-Д, която щеше да ѝ донесе повече точки, защото беше сложно съществително.

— Мислила ли си понякога колко по-лесен щеше да бъде животът им без нас? Ето например той по-рано е обичал майка ти, нали? Сега обаче това е в миналото. Може би после идва наш ред.

— С децата е по-различно — възрази Хана, но думите му докоснаха като леден пръст сърцето ѝ.

— Татко все вика колко ме обича... но когато съм с него, говори най-вече за мама. Непрекъснато пита дали говори за него, дали ще се жени за тая мижитурка, тоест за баща ти.

Крис провеси глава и меката кестенява коса се спусна пред лицето му.

Видът на оголената му шия накара Хана да се размекне. Тя се стресна от вълната съчувствие, която я заля при вида на това

недодялано момче, което досега най-често я дразнеше, когато изобщо му обръщаше внимание. Сега разбираше, че и то страда като нея, може би дори повече.

— Виж какво, умирам от глад — заяви Хана. — Бих изяла около половин дузина от онези корнуолски кокошки, но ще се задоволя с остатъците. Как мислиш, дали можеш да ми донесеш тайно чиния с ядене?

— Разбира се. Ама тебе не са те наказали или нещо такова. Мисля, че и те съжеляват за това, което стана.

— Да, но все пак трябва да се държа на положение, нали, нищо че отчасти вината наистина беше моя.

Крис скочи от леглото и разсипа блокчетата по пода.

— Ще видя в хладилника. Знам, че има много сладолед.

— Само да не е с ядки. Крис, още нещо...

— Какво? — Той се извърна на половината път към вратата и отметна косата от очите си, като че за да я види по-добре.

— Благодаря — каза тихо тя.

— Стига.

— Имай предвид, че говориш с Кралицата на кръстословиците в Ню Йорк. Като се върнеш, ще те разбия.

— Да-да.

— Янки два.

Крис се ухили нахакано и излезе. Миг по-късно Хана го чу да крачи надолу по дървената стълба с решително тропане, което я накара да помисли, че може би, ама само може би, ще успее да преживее някак тази седмица.

По време на мълчаливата вечеря Грейс сдържаше гнева, но сега, докато вървяха по пъртината под къщата, се нахвърли върху Джек.

— Джек, как можа? Накара Хана да ме намрази още повече — дъхът ѝ излизаше като накъсана бяла струйка. — И без това добре се е въоръжила за бойни действия срещу мене!

— Това си е ваша работа с Хана — отвърна Джек с глас, студен като въздуха, който щипеше бузите ѝ. — Но докато си под моя покрив, няма да търпя Хана да се държи грубо с тебе.

— Ясно — отвърна Грейс. — Проблемът не бил, че Хана се държи с мене като с лайно. Просто по-добре да го прави извън твоята къща.

Застана трепереща, потънала до глезените в сняг, изпълнена със съжаление, че не е взела наушници и ръкавици. Въпреки нахлупената плетена шапка и пъхнатите дълбоко в джобовете на якето ръце, ушите и пръстите ѝ замръзваха.

Чу Джек да въздиша — може би от отчаяние?

— Грейс, изопачаваш думите ми. Защо се опитваш да влошиш положението още повече?

— Къде по-лошо от това? — извика тя. — Ти си виновен, Джек. Отказваш да видиш какво става под носа ти! Да беше говорил с нея преди... да ѝ беше дал да разбере, че ние с теб не сме — Грейс преглътна, — че аз не съм просто някакво гадже, което може да изчезне много преди следващата Коледа.

Грейс затаи дъх. Ами ако Джек каже, че греша, че понятие си няма какво ще стане с тях след една година?

— Грейс...

Гласът му беше нисък и Грейс усети приближаването на нещо лошо, от което незабавно трябва да избяга.

Тръгна пред него и само скърцането на снега под обувките им нарушаваше тишината, докато той бързаше да я настигне. След това се чу тънък вик на кукумявка и далечен лай на куче. Над главите им се издигаха голите клонки, които навяваха на Грейс мисълта за катедрала, в която трябва да се стъпва тихо и да се шепне, макар че всъщност искаше да тропа с крака и да крещи.

Само силуетът на Джек се очертаваше в мрака до нея, прорязван единствено от лунната светлина, а огромната му сянка тичаше по снега отпред. Усети как той я сграбчи за ръката през дебелото зимно яке.

— Изслушай ме! — заповяда ѝ Джек. Звучеше леко задъхан, но не можеше да е от бързане. Джек беше силен като бик. — Наистина искам да сме заедно... не само сега, но и след година.

— А после? — предизвика го Грейс.

Той мълчеше и студа сякаш се прокрадна през дрехите и се настани в сърцето ѝ.

— Винаги съм бил откровен с теб, Грейс — отвърна Джек. — Истината е, че за много неща не съм сигурен.

— Децата ни ли имаш предвид?

— Хана и Крис... са само част от всичко това. — Той поклати глава. — Грейс, аз не съм първа младост.

— Ти си петнайсет години по-голям от мене, Джек — припомни тя едва ли не с облекчение. Ето значи от какво се бои! — Като те слуша човек, би казал, че са петдесет.

— Може би сега разликата не изглежда голяма, но... — Гласът му заглъхна и остана само стържещият звук от обувките му, които газеха снега.

— Но един ден ти ще бъдеш на седемдесет, а аз на петдесет и пет? Това ли те притеснява? Джек, не ти вярвам! Това е все едно аз да се тревожа дали ще ме харесат децата на Хана, когато се родят.

— Лесно ти е, като си по-младата — напомни ѝ Джек.

— Аз съвсем не съм дете, Джек. Достатъчно съм възрастна, за да знам какво ме чака.

— Ти си мислиш, че знаеш, но дали е така? Баща ти е загинал внезапно, а майка ти, бих казал, далеч не е инвалид — Джек млъкна и си пое дълбоко дъх. — Грейс, след двайсет години, а може би и по-рано, ще се видиш принудена да се грижиш за един старец. Как можеш да дадеш някакво обещание, като дори не знаеш на какво се обричаш?

— Добре, да предположим, че не го дам? — отново го предизвика тя. — Какво тогава? Губя всичко. По-добре да прекарам с теб десет или двайсет щастливи години, отколкото да прекарам остатъка от живота си в съжаления, че не сме поели риска.

Той въздъхна.

— Бих искал да можех да повярвам.

— Джек, ти винаги си се грижил за останалите. Толкова ужасно ли ще бъде за разнообразие някой друг да се погрижи за теб?

— Да, ако това те кара да се чувстваш хваната в капан. А ти ще се чувстваш точно така, Грейс, вярвай ми. Ами ако аз не мога дори да тел...

— Шшшт, не говори така — тя сложи пръст на устните му, но въпреки това по гърба ѝ пробяга тръпка. Бързо смени темата.

— Така... какво искаше да ми покажеш?

Усмивка разведри сериозната му маска. Той извади ръката ѝ от джоба и я стисна здраво.

— Ела... остана съвсем малко.

— Дано да е нещо хубаво. Измръзна ми задникът.

Грейс усети гнева ѝ да изчезва, макар сърцето да я болеше при мисълта, че Джек все още не ѝ е направил предложение.

— Не се притеснявай, и да падне, ще го намеря. — Джек се ухили и в мрака зъбите му изглеждаха направо недействително бели.

Устните на Грейс понечиха да се разтеглят в усмивка, но тя им се противопостави. Не можеше да му прости, че е толкова упорит и прагматичен.

— Почти стигнахме — гласът на Джек достигна до нея заедно със струя мразовита пара. Стъпките му се забавиха, докато преодоляваше хлъзгавия участък от пътеката, която се виеше покрай ниския бряг, накрая спря до просеката, където минаваше замръзналият поток.

Тогава я видя — там, където по-рано имаше само трева и храсти, сега стоеше миниатюрно копие на хижата на Джек, покрито с дърво, и от него се носеше лека миризма на кедър, която се долавяше дори от това разстояние. Отпред имаше веранда, засенена от острия покрив, виждаше се и ъгълът на покрита със сняг площадка, която гледаше към потока отзад. Над покрива стърчеше комин, а в подножието на стълбите, които водеха към вратата, тя различи малка купчина дърва.

— Весела Коледа — тихо каза Джек. — Твое собствено студио, напълно оборудвано. За него има само един ключ и той е твой. Можеш да се скриеш тук и да пишеш, докато дойде време да се приберат кравите.

Беше построил това за нея! Опитът с ремонта на собствения ѝ таван ѝ подсказваше каква огромна работа трябва да е свършил Джек — срещи с архитект, откриване на трудните за намиране доставчици, отделяне на време наред заетия ден, за да разгледа мостри от плочките, боята и черчеветата.

Усети как нещо вътре в нея рухна... чувството беше почти реално, сякаш снегът под краката ѝ внезапно поддаде и тя полетя надолу, хваната в капан. В същото време я изпълни усещане за искряща радост, която разтопи и последните остатъци от гнева ѝ.

— Джек! О! — Беше твърде слисана и можеше само да стои така, прикована в снега, а силният вятър удряше края на плетения шал в бузата ѝ. — Боже, толкова съм... не мога да повярвам.

— Знам, че не е истинска Коледа, както си свикнала.

— О, Джек! По-хубаво е.

— Хайде, ела, ще ти я покажа отвътре.

Той самият звучеше развълнуван като момче, както някога в коледната сутрин се вълнуваше Крис.

Интериорът беше прекрасен. Боядисано в бяло, с вградена работна маса от светъл дъб, която обикаляше три от четирите стени на голямата стая. Лавици с книги се издигаха до самия висок, с капандури таван, видя компютър, телефон и факс: всичко необходимо, за да работи тук безкрайно дълго. В ъгъла имаше желязна печка, облицована с тухли, която заедно с прокараната газ ще излъчва достатъчно топлина, обясни Джек, за да ѝ е топло и в най-големите студове. Но най-хубави бяха плъзгащите се стъклени врати, които излизаха на площадката, където при топло време можеше да седи и да наблюдава потока.

Показа ѝ миниатюрната кухня отзад, където да си приготви чаша чай или нещо за хапване, ако не иска да ходи чак до голямата къща. Имаше дори баня с душ, облицована с груб кедър и каменни плочи. Когато се напълни с пара, поясни Джек, ще мирише като в джунгла.

Представи как ще изглежда всичко през пролетта, слънцето се процежда вътре, навсякъде са разхвърляни книжата ѝ, а отдолу ромоли потокът.

Но засега съществуваше само този миг, този чудесен мъж, който я гледаше с изписана върху цялото му лице любов, докато ѝ връчва невероятния си подарък. Виждаше как добре би се чувствал в дълбокия мек диван и как високият таван му предоставяше необходимото място в малкото пространство. Представи си го как работи във на площадката, надянал чифт очила, и ѝ прави компания, докато тя пише на компютъра. Тихото му присъствие ще ѝ дава топло усещане за сигурност, все едно одеяло, обгърнало коленете ѝ.

— Страшно ми харесва, Джек — прошепна тя в ухото му и обгърна врата му с ръце.

— За Хана...

Тя поклати глава, за да го накара да млъкне. Тук, обеща си тя мислено, няма да позволи нищо и никой да се меси между тях, независимо дали е сама или с Джек.

— Искрено се надявам онзи диван да се разпъва — каза Грейс, като се усмихваше срещу сините му очи, докато той я притегляше към

топлината на разкопчаното си яке. — Защото ако не се разпъва, ще го сменя с друг.

— Разпъва се — успокой я той, положил брадичка на главата ѝ, с глас, подобен на уханно, силно бренди, което се разля по тялото ѝ и я сгря цялата.

Грейс наблюдаваше как Джек събира възглавниците от дивана и разпъва матрака с едно-единствено силно дръпване. Трепереше, но този път не беше от студ.

— Целуни ме — подкани го тихо тя.

В този момент изгасна електричеството и ги потопа в тъмнина. Усети как устните на Джек, които докосваха нейните, се разпъват в усмивка.

— Не ми казвай, че и това е част от изненадата — пошепна Грейс.

— Само ако вярваш в провидението.

— Напълно.

Усети ръката му да се промушва под пуловера ѝ, пръстите му да се разперват върху корема ѝ, големи, напукани и невероятно нежни. Кожата ѝ настръхна, но не заради студения въздух, който се плъзна по стомаха ѝ. А заради докосването на Джек... прекрасното му, вълшебно докосване. Всеки остатък от разочарование, което би могла да изпитва, всяко затаено желание да получи вместо това студен диамантен пръстен, се стопи от топлите устни на Джек, от едрото му тяло, притиснато успокояващо към нейното.

— Ще замръзна — възпротиви се със смях Грейс, когато той понечи да съблече пуловера ѝ.

— Няма — прошепна Джек. — Няма да ти позволя.

Усещаше как той се съблича, докато тя самата смъкваше дънките си в тъмното. После се изненада колко е топла кожата му.

Усещаше твърдостта му — подканващ натиск до бедрото ѝ. Протегна ръка и започна да го гали. Обичаше да му доставя удоволствие по този начин. Обичаше да го държи в ръка, да милва копринената кожа, самата същност на неговата мъжественост, докато той става все по-голям и твърд с всеки тласък. Джек изстена и тя почувства как през тялото му премина тръпка.

— Да не би ръката ми да е прекалено студена? — прошепна тя шеговито.

— Не... не спирай.

Дишаше насечено.

— Така ли искаш?

Тя искаше да го усети в себе си, но с радост би направила това за Джек, като знаеше, че той после ще ѝ се отблагодари.

Вместо отговор Джек я вдигна, а тя обви с крака кръста му. Занесе я до дивана и я сложи нежно да легне, а той коленичи между коленете ѝ.

— Сега е твой ред — каза той.

Преди да протестира — да му каже, че иска да влезе в нея — усети устните на Джек. Възбуждаше я. Езикът му, лек, ловък, я накара да тръпне и я поведе нагоре. О, Боже. Как може изобщо, дори за миг, да допусне, че е възможно някога да изгубят това?

Още докато викаше, а бедрата ѝ следваха вълните на удоволствието, Грейс знаеше, че ще има още. Миг по-късно Джек беше в нея, този път, без да се сдържа — усети как той се отдаде на собственото си желание.

Грейс отново достигна до оргазъм с остър кратък възглас, който този път пусна на воля, остави го да нарасне, да се превърне в онзи вик, който толкова пъти преди беше сдържала от страх да не я чуе Хана или пък Крис. Сега той сякаш я отведе на някакво ново, непознато място... и когато Джек също отвърна с вик, Грейс внезапно осъзна къде е.

У дома.

Отдавна беше минало полунощ, когато Грейс и Джек се заизкачваха на пръсти към леглото. Като минаваше покрай стаята на Хана, Грейс видя под вратата да грее ивица светлина. Спря с ръка на дръжката, но после ѝ хрумна нещо по-добро.

Като махна с ръка на Джек да продължи, Грейс се спусна тихо обратно по стълбите и взе обвитата в празнична хартия кутия, струпана заедно с другия багаж при вратата. Каза си, че строго погледнато, коледната сутрин вече е дошла. Нищо че Хана не празнува Коледа. Освен това Грейс, обгърната все още в топлината от любенето на Джек, беше сигурна, че нищо, дори Хана, не може да я накара да се чувства зле.

Въпреки това докато се връщаше обратно към стаята ѝ, сърцето на Грейс се сви. Почука тихо.

— Влез — извика сънено Хана.

Намери я да чете в леглото. Съненият, замаян израз се смени веднага и лицето ѝ се затвори също като книгата, която тя рязко хлопна. Бързо, преди Хана да я изгони, Грейс се приближи към леглото и остави подаръка на измачканото одеяло, което покриваше краката ѝ.

— Весела Ханука — каза тя, но още докато се усмихваше плахо на собствената си шега, осъзна колко е непохватна.

Хана изглеждаше стресната и малко смутена.

— Какво е това? — попита тя със същия тон, който използваше Крис, когато слага пред него чиния с непознато ястие.

„Този път няма да се ядосвам“ — обеща си Грейс.

— Отвори го и виж — отвърна тя весело.

Хана разгъна бавно обвивката, сякаш се опасяваше, че всеки момент оттам ще изскочи нещо и ще я ухапе. Или, още по-лошо, че може всъщност да хареса подаръка на Грейс.

Но когато махна капака на кутията и коженото яке на Лила се показва отдолу, дори Хана не успя да сдържи радостта си.

— О... това е... това е... — запъна се тя, докато обличаше якето върху тениската, която използваше вместо нощница. — Не мога да повярвам. Точно каквото аз бих избрала. — После сякаш осъзна, че се е открила прекалено, изчерви се и пак стисна устни. С болезнено учтив глас добави: — Много ти благодаря. Много мило от твоя страна да ми избереш такъв подарък.

— Аз един вид го наследих — обясни Грейс. — По-рано, в предишен живот, е принадлежало на Брус Спрингстийн.

Хана възви презрително очи към небето. Очевидно подозираше Грейс в измама.

— Наистина — увери я Грейс. — Приятелката ми Лила го познава, някога посещавал кучешкия ѝ фризьорски салон.

— Без майтап? — Хана отново омекна, съвсем малко. Очите ѝ светеха. — Искам да кажа, няма да си измислиш нещо такова, нали?

— Истина е... но не казвай на никого. Никой няма да ти повярва — Не беше задължително да казва на Хана, че Лила понякога преувеличава. — Ще си бъде наша тайна.

Хана изглеждаше малко скептично настроена към идеята между тях двете да има тайни, но с коженото яке на гърба можеше само да кимне. Някъде навън заби часовник и в главата на Грейс изскочи една глупава мисъл — спомни си онази измислица в „Прекрасен живот“, според която всеки път, когато удари камбана, на един ангел в рая му порастват крила. В този миг Хана се усмихна — естествена, открита усмивка, насочена направо към нея.

„Не съм ангел — помисли иронично Грейс, — но това определено си го заслужих.“

— Е, аз най-добре да си лягам — прекъсна Грейс възцарилото се неловко мълчание.

Беше преполовила разстоянието до вратата и се чувстваше съвсем малко онеправдана, когато Хана тихо извика:

— Грейс?

Грейс се обърна, като сдържаше засилващата се надежда, в случай че Хана просто ще я накара да изгаси лампата или да свали щората на прозореца.

— Весела Коледа — чу да казва Хана с чудесен, мил глас, без следа от сарказъм... и преди Грейс да си въобрази кой знае какво, тя добави: — Би ли изгасила лампата, като излизаш?

[1] Лора Ашли — известна американска дизайнерка, починала преди няколко години. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Четвъртък вечерта на другата седмица, при пристигането си у дома Грейс намери в препълнената пощенска кутия да я чакат две писма от Блесинг. Първото — твърда кремава картичка, изписана с решителния, четлив почерк на майка ѝ — беше кратко и почти болезнено лаконично.

Скъпа Грейс,

Благодаря за поканата. Ще пристигна на 15 януари и ще отседна при Уин, така че не трябва да се притесняваш за нищо. Предай поздравите ми на Крис.

Както винаги, Мама.

Второто беше по-дълго, а завъртените драскулки веднага издаваха, че авторът е Сиси, Грейс дори долови от розовата хартия за писма с цветя по края да се носи слабо ухание на любимия парфюм на сестра ѝ — „Шалимар“.

Скъпа Грейс,

Благодаря за ножовете, които изпрати за годишнината ни. Леля Ида вече ни подари подобни за сватбата, но не са с костени дръжки. Жалко, че не можа да дойдеш за празненството, но, откровено казано, мисля, че присъствието ти щеше да разстрои майка, за която много се тревожа. Напоследък не е на себе си — факт, който вероятно е убягнал на вниманието ти.

Ще говоря направо. Майка се вижда с един мъж. Обърни внимание, че не споменавам името му и най-вече защото не мога да го произнеса, камо ли пък да го напиша черно на бяло. Само ще ти кажа, че по-рано той преподаваше английски в гимназията, преди да се побърка

или да открие Бога или каквото там може да накара един възрастен мъж да захвърли всичко и да започне да си изкарва прехраната с косене на ливади. Мисля, че разбираш кого имам предвид. Тя казва, че са просто приятели, но кой знае? А пък оня ден, като минах да взема от нея прахосмукачката (моята беше на поправка), го видях да седи на масата в кухнята със завити ръкави и да пие кафе, като че къщата е негова. Така беше разсмял майка с нещо, че по бузите ѝ се стичаха сълзи. Трудно ми е да ти опиша колко бях шокирана.

Това, което се опитвам да кажа, е, че целият този стрес напоследък, ти знаеш от какво, е зашеметил майка. Аз, разбира се, се опитвам да я ободря, но макар тя да го прикрива, виждам, че е доста унила (освен с господин Р., което само показва колко е лошо положението). Обаче предполагам, че е напълно естествено да бъде разстроена, когато собствената ѝ дъщеря смята да публикува куп нагли лъжи за татко.

Грейс, как можа? След всичко, което мама и татко са сторили за теб? Знаем, че никога не сте се разбирали много добре, но с какво е заслужила това? Майка се изтощи до смърт да събира пари за библиотеката в памет на татко, а сега благодарение на всички тези статии за твоята книга може изобщо да не я построят. Ако ти е останала капчица благоприличие, щеше да сложиш край на всичко това и да престанеш веднъж завинаги.

По повод намеренията на майка да ходи до Ню Йорк, притеснявам се, че ще трябва да пътува на такова разстояние. Здравето ѝ не е като преди, но се надявам от цялата работа да излезе нещо хубаво. Знаем, че дълбоко в душата си ти ѝ желаш доброто също като мене.

Бийч ви праща много поздрав. Той си е взел малко отпуска и мисли за промяна в работата. Много ще им липсва в „Спенгълър Додж“, но няма място за издигане, а е прекалено умен да виси на едно място. Мисли за мястото на управител в новото заведение до Малбери Ейкърс, но ще видим.

Момчетата са добре. Класът на Боби ходи на учебна екскурзия до гробищата и познай какво донесе той вкъщи? Пресниман гробът на Юджиния Бел Клейборн, 1803–1876. Била ни е прапрабаба, ако си забравила.

Твоя сестра, Керълайн.

П.П. Благодаря за коледните подаръци за момчетата. Екипът за джогинг, който си изпратила на Бо, е прекалено малък, така че го връщам обратно. Дано да можеш да го смениш, но не се притеснявай, ако не стане. Тук при нас джогингът така и не дойде на мода.

Ядосана, Грейс смачка писмото от Сиси и го хвърли на пода. Сестра ѝ се правеше на много загрижена за майка им, но всъщност само търсеше начин да си го върне на Голямата сестра. Да я вземат дяволите!

Раздразнението от сестра ѝ премина също толкова бързо, както се беше появило. Горката, не може дори да се нарече трън в очите, по-скоро е само малка пращинка. Така или иначе, всъщност трябва да ѝ бъде жал за Сиси, чийто живот е съсредоточен около ужасния ѝ съпруг (промяна в работата, дръжки, бас ловя, че са го уволнили) и двете невъзможни синчета.

Майка ѝ беше причина да я заливат горещи вълни, въпреки че по време на отсъствието им термостатът на мансардата е бил намален на тринайсет градуса. Още откак Джек я склони да покани майка си на гости, съжаляваше за поканата... но в същото време не вярваше майка ѝ да я приеме. А ето че наистина идва! Грейс усети, как стомахът ѝ се сви. Осъзна, че не става дума само за нерви — чувстваше се толкова неподготвена.

Когато си науми нещо, Корделия е непреклонна. Как би могла Грейс, съгрешилата дъщеря, да я убеди да прекрати делото, с което заплашва? „Да имаше само на моя страна някой друг, освен Уин — някой, който да ми помогне да я предумам...“

Джек? В повечето случаи той е прекрасен дипломат. Но защо ще го слуша майка? Тя не го познава, а самият факт, че е издател на Грейс, ще я настрои срещу него.

Грейс си напомни, че остават още две седмици, преди да се наложи да застане лице в лице срещу Корделия. Какъв смисъл да се разстройва още отсега?

Крис се завлече в стаята си, а Грейс отиде в кабинета да прослуша съобщенията, оставени на телефонния секретар. Уин се беше обадил, да я предупреди за майка ѝ, ако не е разбрала вече. Агентът ѝ Франк Каръл, който в нейно отсъствие поддържаше връзка с пресата, искаше да говори с нея за материала на „Ескуайър“ по повод новите слухове за сенатора Траскот...

След това внезапно чу познат, но неочакван глас: „Грейс, мисля, че трябва да поговорим. Обади ми се.“

Нола. Сърцето на Грейс подскочи.

Какво иска? Може би си е променила решението и е съгласна да даде интервю?

Грейс грабна телефона и бързо набра номера. Заето. Проклетия. Почака няколко минути и опита пак. Пак заето. Погледна часовника — минава шест. Дори ако някой друг говори по телефона, Нола трябва вече да се е прибрала от работа...

Все още облечена за път в кадифеното палто с вълна, тя грабна импулсивно плетената си шапка и ръкавиците от масичката в хола, извика на Крис, че излиза за малко, и излетя през входната врата към асансьора.

Грейс изкачи стъпалата на някога внушителната, но сега позанемарена на вид къща и натисна звънеца на Нола. Защо се е обадила? Може би като е прочела ръкописа, Нола е решила да не я спира повече. Дали е готова да разговаря? Или може би просто е искала да я нахока?

На първия етаж обкованият с решетка прозорец на апартамента светеше, но купчината менюта от китайски ресторанти, напъхани в пощата, можеха да означават, че Нола още не се е прибрала.

Въпреки това Грейс зачака, навела глава, да се предпази от студения вятър, който брулеше бузите и врата ѝ, където успяваше да проникне през вдигнатата яка на палтото. Някъде по-надолу по улицата се включи автомобилна аларма. Грейс обикновено не

обръщаше внимание на непрекъснатия градски щурм срещу сетивата ѝ, но този път изпита желание да запуши уши.

Домофонът изпука:

— Кой е?

— Аз съм — отговори Грейс, преди да помисли. Сърцето ѝ започна да бие по-бързо.

Защо не си каза името? От къде на къде очаква Нола да познае гласа ѝ? Въпреки това Грейс имаше необяснимото предчувствие, че Нола ще се сети кой е.

Вратата се отвори и на нейно място се появи правоъгълник от светлина, който отвори внушителна фигура с широки рамене, застанала на прага. Грейс примига — блясъкът беше замъглил за момент зрението ѝ, преди да се приспособи към промяната — и когато отново погледна натам, Нола се беше приближила и се взираше към нея.

— Ти какво правиш тук? — Видът на Нола, облечена в шит по поръчка тъмносин костюм със златни ширити, подсказваше, че току-що се е прибрала у дома. Дори не беше събула тъмните обувки, които според наблюденията на Грейс бяха необичайно големи и изглеждаха страшно неудобни.

— Чух съобщението ти — отвърна тя простичко.

Нола кимна, сякаш нямаше нужда да ѝ се обяснява защо Грейс не е телефонирала, преди да пристигне.

Грейс чувстваше, че между тях съществува някаква особена връзка — дали и Нола я усеща? Спомни си една своя статия отпреди години за „Ню Йоркър“, където разказваше как двама мъже, напълно непознати един за друг, станали очевидци при зловещо убийство на мафията и това имало за тях трайни последици. Когато се срещнали за пръв път след повече от десет години, двамата — всеки бил отказал от страх за живота си да свидетелства на процеса — се хвърлили в прегръдка и започнали, плачейки, да разказват за общите си страхове и ужасни спомени, сякаш били отдавна разделени братя.

След дълга пауза, която ѝ се стори цяла вечност, Нола изрече с уморена въздишка:

— По-добре да влезеш, след като си дошла. Не мога да си позволя да отоплявам целия квартал.

Вече вътре, Грейс се огледа изненадана от контраста между рушация се екстериор и приятното, подредено с вкус преддверие. На варосаните синьо-бели стени имаше окачени наивистични хаитянски гравюри, а върху стъкления плот на модерната масичка от ковано желязо бяха наредени африкански скулптурки. Върху керамичните плочки на пода беше постлан износен многоцветен тибетски килим с мотиви като тигрова кожа.

Нола трябва да бе забелязала нещо в израза ѝ, защото отбеляза с ироничен смях:

— По-хубаво е, отколкото очакваше, а? Наречи го военна плячка. През разточителството на осемдесетте години Маркърс продаде много от падналите облигации. Като се изнесе, за мене остана това — тя показва наоколо, а масивната златна гривна се плъзна от млечнобялата ѝ китка към по-тъмната кожа на ръката — а за Маркърс — чековете с издръжката за децата, които все не сколасва да изпрати.

— Както изглежда, контраата е останала у тебе.

Чекът с издръжката от Уин пристигаше неизменно на всяко първо число от месеца.

— Всъщност не. Аз имам Таша и Дани — за пръв път Грейс видя лицето на Нола да смекчи израза си. — Заради тях всичко това си заслужава. Разбираш ли ме?

Грейс кимна, като мислеше за Крис. Потънаха в мълчание, чиято неловкост се разсея донякъде, когато Нола обяви с безизразен глас:

— Имам само кафе, останало от сутринта, стига да го обичаш претоплено.

— Една чаша би ми дошла добре — отговори Грейс, смъкна палтото си и последва Нола в малката кухня срещу стълбите.

Тук нямаше следа от строгия лукс на преддверието, а цареше уютен безпорядък — на хладилника бяха закачени с магнитчета рисунки на децата, които вече се подгъваха по краищата, имаше кутии с тестена закуска и купа недоядени пуканки, оставена на плота, найлонови салфетки на масата с лепкави кръгчетата от чашите със сок.

Нола свали две чаши от куките над мивката, пълна с неизмити съдове.

— Извинявай за бъркотията, но ей сега се върнах. Даже не съм почнала да приготвям вечерята. Захар в кафето?

— Само мляко.

— Дано да е останало малко — Нола изчезна зад отворената врата на хладилника и се появи отново с пакет обезмаслено мляко. — Късмет. Момичетата пият само пълномаслено. Казват, че това нещо има вкус на сапунена вода.

— Прави са — отбеляза Грейс със смях. Беше почнала да се чувства добре тук, както си приказваха с Нола в кухнята като две обикновени домакини.

Нола отново пъкна глава в хладилника.

— Май има малко плодов кейк, останал от Коледа. А може и да е от по-миналата Коледа... — тя се засмя.

— Ходихте ли някъде за празниците? — попита Грейс.

— Не. Останахме си тук. Флорин, хазайката ми, приготви един голям пир, а ние с момичетата ѝ помагахме, макар че май изядохме повече, отколкото допринесохме. — Нола продължи със сериозен тон: — Дани... беше ѝ трудно. Маркъс обеща да намине, но както обикновено... — Тя сви рамене. — То е все едно да знаеш, че няма дядо Коледа, и въпреки това да се опитваш да вярваш в него. Таша е по-голяма, познава Маркъс достатъчно добре и знае, че не трябва да очаква прекалено много.

— В това отношение бащата на Крис е стриктен.

— Но въпреки това е трудно, нали? — отбеляза сухо Нола. — Дори и най-добрите изчезват, когато разчиташ на тях. Трябва да вършим няколко работи едновременно, а в повечето случаи дори не ни ръкопляскаат.

Грейс се усмихна.

— Понякога това да си майка ми изглежда все едно скачаш през запалени обръчи. Тъкмо преодолееш един и откриваш, че те чака следващият.

Тя си спомни обещанието на Крис да не бяга повече от училище, но разбираше, че това няма да реши истинския му проблем — причината, каквато и да е тя, да се бунтува.

— На мене ли го казваш — Нола изви очи към небето.

В този момент две малки момичета се втурнаха на бегом в кухнята. Едното беше малко по-светло от другото и имаше светлозелените очи на майка си и бдителния ѝ израз. Тя закова на място, когато видя Грейс, и стеснително измънка:

— Здравей.

— Здравсти — отговори Грейс и се усмихна топло. — Как се казваш?

— А аз се казвам Дани — избъбри по-малкото момиченце, преди сестра ѝ да успее да си отвори устата. — И съм на шест годинки.

— Това е Таша — представи Нола по-голямата си дъщеря, като я прегърна покровителствено през раменете. — Скоро навърши десет — и се обърна към дъщерите си: — Само не казвайте, че след огромното количество пуканки на Флорин пак сте гладни!

— Пица! — извика Дани, като заподскача. — Искам пица!

— Пица ядохме снощи и два пъти миналата седмица. Ако продължавате така, ще имате пица вместо мозък.

— А ти коя си? — Таша насочи големите си очи към Грейс и заговори с прямота, която проникваше до самата сърцевина на нещата. Каква точно се пада на Нола? Не ѝ е приятелка, макар да би искала. Не ѝ е и враг, или поне така се надява.

— Аз съм... — понечи да обясни Грейс.

— Една леля, която няма време да отговаря на любопитни въпроси — намеси се Нола, като потупа с обич Таша по дупето. После извади от големия буркан с формата на прасе, оставен на плота, две бисквити от овесено брашно и връчи по една на момичетата. — Сега изчезвайте, за да можем ние да си свършим работата.

Очевидно доволни, момиченцата избягаха и оставиха Нола и Грейс сами. Нола сложи на малката кръгла маса пред Грейс димящата чаша, а после седна срещу нея. Беше свалила сакото и под него се показа строга кремава копринена блуза. Косата ѝ беше пригладена назад в кок, но малките къдрички, които се спускаха покрай ушите и дългата ѝ шия, я караха да изглежда някак крехка.

Грейс си пое дълбоко дъх и мина направо на въпроса.

— Каза, че трябва да поговорим.

— И ще си остане ли между нас? — попита Нола.

Грейс срещна твърдия ѝ поглед.

— Няма да те лъжа. Истината е, че искам тази книга да отразява колкото се може по-вярно фактите. И всичко, което ми разкажеш за твоя или за моя баща, ще ми е от полза.

— Чух те — каза Нола, — но преди да си излея душата, искам думата ти, че от тази кухня ще си тръгнете само ти и това, което знаеше на влизане.

Грейс се поколеба. Проклятие. Искаше много повече, но ако това е единственият начин да накара Нола да говори...

Кимна бавно.

— Добре. Дадено.

— Прочетох — започна Нола, като промени леко тона на разговора — ръкописа. Той е... честен.

— Затова ли реши да ми помогнеш?

— Не съм споменавала, че ще ти помогна, нали така? — очите ѝ присвиха.

— Тогава защо все пак се обади?

Нола въздъхна и отклони поглед към бродерията на стената под лавицата с готварски книги. На нея се виждаха къща и куче, а под тях — внимателно очертани с кръстосан бод буквите от азбуката. Най-отдолу имаше надпис: Емили Морис, 9 години, 1858.

— Не знам точно — отговори тихо Нола, като прокара разсеяно дългите си пръсти по шията, а после стисна късата огърлица от изкуствени перли, която покриваше изпъкналите кости на ключицата ѝ. — Де да знаех. Честно казано, не знам дори откъде да започна...

— Защо например не ми кажеш защо с месеци ме отбягваше по телефона? — Грейс вдигна ръка. — Да, знам какво ми каза в ресторанта: че не искаш да те въвличам в обществен скандал. Само че все пак се питам, Нола, дали не те възпират и някакви други неща?

Нола продължи да мълчи, само лицето ѝ се напрегна още повече. След това, очевидно с огромно усилие на волята, изразът ѝ отново стана безстрастен, сякаш някой разглади парче смачкана хартия.

„Мога още сега да я помоля да си тръгне — помисли Нола — и тя никога няма да узнае.“

Как би могла да разкаже на Грейс за агонията, която я накара да вземе това решение? Как би могла жена, която никога не се е преструвала, че е някой друг, да разбере положението ѝ? А сега всичко се усложняваше допълнително от проекта за библиотеката, който съдружниците във фирмата включиха в конкурса. Ако Грейс или майка ѝ дочуят за нейното участие...

Загледана в Грейс, на чието сърцевидно лице беше изписано жадно очакване, Нола усети как гърлото ѝ се свива.

„Аз не правя това заради тебе — искаше да ѝ каже. Правя го заради мене.“

А също и заради майка си в известен смисъл, нали така?

„Истината ще ви направи свободни.“ Думи от Библията, която майка ѝ, ѝ четеше всяка вечер, преди да заспи. Мама положително би разбрала тази нейна нужда, този вътрешен огън да разкаже на някой, особено на този някой, след толкова години...

Нола си пое дълбоко дъх. „Добре, момиче, изпроси си го...“

— Казах за книгата ти, че е честна. Но тя е нещо повече — започна Нола с тих глас, с поглед, вперен някъде над рамото на Грейс. — Тя е вярна. Показала си го такъв, какъвто беше наистина. Винаги помагаше на хората, без да мисли за себе си, така както помогна на мама и на мене. Но липсва една голяма част от историята на живота му...

Грейс чакаше, а сърцето биеше в ребрата ѝ като юмрук.

— ... нещо, което той никога не е споделял нито с теб, нито с някой друг...

— Какво? — попита Грейс с дрезгав шепот, макар изведнъж да я обхвана ужасното чувство, че предпочита да не знае.

— Аз съм ти сестра.

Обгърна ги тишина.

Постепенно Грейс чу кикота на момичетата, които си играеха в преддверието. Погледна часовника на печката. Само петнайсет минути бяха минали от пристигането ѝ. Как е възможно? Имаше чувството, че е минала цяла вечност и за световните събития, станали, след като е прекрачила прага, можеше да се изпишат исторически трудове.

— Но баща ти... — понечи да възрази Грейс.

— Той? Мъжът, комуто виках „татко“, не ми беше баща — Нола говореше рязко, в очите ѝ блестяха неизплакани сълзи. — О, той хранеше някои съмнения, но просто не знаеше достатъчно, за да обвини определен човек. В това отношение Юджин Траскот беше късметлия, иначе през онзи ден той можеше да загуби живота си.

— Не вярвам. Просто не е възможно — Грейс усети как тялото ѝ се вкочанява, като че Нола е отворила прозореца и е оставила ледените вихрушки да влязат в стаята. — Толкова много години. Някой... трябва да е имало някой... Щяхме да разберем.

— Те извънредно много внимаваха — продължи Нола. — Пък и спомни си, става дума за началото на шейсетте. Колкото и либерален да е бил Юджин Траскот в очите на хората, не би им минало през ума: той и чернокожа жена.

Грейс закри лицето си с ръце.

— Не... не.

В същото време си припомняше онзи отдавна отминал ден, трескавото обаждане на Маргарет, молбите ѝ татко им да отиде там. Постъпка на секретарка... или любовница?

— Виждаш ли? Ти също не искаш да повярваш — гласът на Нола беше твърд. — Само че той я обичаше. Обичаше нас. Не беше просто... въпрос на удобство.

Любов? Думата шибна Грейс. Ами майка ѝ — нима татко не е обичал нея?

Така се чувстваше, когато завари Уин с Нанси: подът сякаш се разтвори под краката ѝ и тя падна в черна главозамайваща пропаст.

— Тя е забременяла, докато татко е бил на плаване — дрезгавият глас на Нола по някакъв странен начин сякаш ѝ даде опора. — Заради това татко започна да губи самообладание. Но, слава Богу, той не знаеше цялата истина.

— Ами семейството ти? — попита Грейс. — Лели, чичовци, братовчеди: да не искаш да кажеш, че никой не е разбрал?

Нола се усмихна с толкова тъга, че Грейс се просълзи.

— Всички роднини на майка живееха към Монтгомъри, така че донякъде беше лесно. Бяхме си само двете. Помня веднъж, след като татко го нямаше шест месеца или може би повече, аз трябва да съм била около седемгодишна, попитах мама защо чичо Джин не може да остава при нас всяка нощ. Тя ме прегърна здраво и ми разказа всичко, но ме накара да се закълна, че никога няма да кажа — Нола въздъхна и обърна към Грейс измъчения си поглед. — Затова се изплаших така, когато за пръв път се обади. Боях се, че ако започнеш да душиш наоколо, рано или късно ще научиш истината. — Тя си пое дълбоко дъх. — После се срещнахме... и нещата започнаха да се размиват. Или поне аз исках да те мисля за меркантилна кучка... а срещнах тебе.

— Една съвсем обикновена, безобидна кучка — Грейс се изсмя накъсано. Чувствителността се завръщаше отново в крайниците ѝ и я правеше напрегната, нервна.

— Да, нещо такава — Нола се усмихна иронично.

— Ако тук седеше майка ми, а не аз, щеше да те обяви за лъжкия.

— За такава ли ме мислиш?

— Въобще не знам какво да мисля.

— Знам, че сигурно си много шокирана. А аз? Чувствам се прекрасно, защото след толкова години най-после го разказах открито — Нола дръпна назад глава и въздъхна. — Боже, представа си нямаш.

— Но има още толкова неща, които не знам. — Грейс се помъчи да събере лудо препускащите си мисли. — Всичко. От самото начало.

Няма да прилича на събиране на две сестри след дълга раздяла като в телевизионните предавания, реши мислено Грейс. Водещата няма да раздава книжни салфетки, докато те двете ридаят на раменете си.

Нола бутна настрани чашите с кафе, чиниите, недокоснатия плод кейк и се наведе напред. Сграбчи с твърдите си хладни пръсти ръцете на Грейс.

— Вярваш ми, нали? Искам да го чуя от теб, преди да ти покажа... — тя спря и прехапа устни.

— Да ми покажеш какво?

— Просто го кажи. Кажи, че не си измислям всичко това.

Грейс се насили да срещне очите на Нола, които не бяха вече зелени като езера, а черни и бездънни като океан. Усети, че трепери почти конвулсивно. Не можа да се спре дори след като стисна зъби и обви ръце около тялото си.

Татко и Маргарет. Как? Как е могла една толкова огромна лъжа да остане тайна? Не би ли трябвало майка й да е разбрала... или поне да е подозирала? Майка й се стремеше да знае за всички действия на татко, нищо не й убягваше, освен ако не беше нещо, което не иска да...

Грейс усети как всичко в нея си дойде на мястото, като че мозайката най-сетне беше подредена. Майка й? Това беше тъкмо едно от нещата, които би погребала... толкова надълбоко, та най-накрая сама ще повярва, че изобщо никога не го е имало.

— Вярвам ти — каза тя на Нола с мъртвия, студен глас на човек, който няма друг избор, освен да вярва.

— Добре — Нола се отпусна на стола и Грейс забеляза облекчението зад сериозните черти на лицето й.

Тя се изправи.

— Ей сега се връщам. Чакай тук.

Докато гледаше как Нола излиза от стаята, Грейс преглътна ироничния си смях. Да си тръгне сега? Та нима би могла изобщо да се изправи?

В същото време един глас в главата ѝ я съветваше да бяга... да пълзи, ако трябва... само да се махне колкото се може по-бързо от тази личност, която претендира да ѝ бъде сестра, и от доказателствата — снимки, дневник? — които Нола в този момент изравяше от някое чекмедже.

Грейс разпозна в този глас гласа на майка си и потъна обратно в стола.

Ще остане.

Ще чуе всичко.

Час по-късно Грейс излезе от дома на Нола и тръгна като насън почти без да съзнава какво върши. Дори не забеляза заледения участък, преди тротоара изведнъж да се изплъзне изпод краката ѝ. Приземи се тромаво на четири крака, като одра сериозно едното си коляно.

Знаеше, че би трябвало да изпита болка, но в момента бе изгубила всякаква чувствителност. Няколко продължителни минути стоя и просто гледа коляното си под подгъва на дългата вълнена пола, наблюдаваше как кръвта се стича в ботуша ѝ.

В ума си виждаше Нед Емори и бялата покривка на леглото, която става пурпурна под тялото му.

Прогони образа от ума си и се изправи.

Трябва да се отърси от тази замаяност, иначе ще се навре в колелата на някое такси.

Помисли за Джек. За ръцете и гласа му, които можеха да я утешат и да я върнат обратно на земята. Като я оставяше вкъщи, каза, че ще отиде до кабинета си и ще прегледа пощата, която трябва да се е натрупала в негово отсъствие. Може би още е там?

Ако можеше да разсъждава ясно, щеше да спре до някой уличен телефон. Но в това състояние на импулсивно скитничество тръгна към Флатирон билдинг, сякаш някой я водеше с каишка. Когато стигна, вратите при рецепцията бяха отворени, ала там нямаше никой. Беше

тръгнала да си ходи, но чу да се отваря някаква стая в коридора. Появи се Бенджамин.

Докато той стоеше и я гледаше зяпнал, Грейс зърна отражението си в стъклената стена на залата за конференции и осъзна колко трябва да го е стреснала — с бялото си лице, изцапаната с кръв пола, разрошената коса и всичко останало.

Бен бързо я въведе в най-близкия кабинет... който по една случайност принадлежеше на Джери Шилер. Настани я да седне на дивана между нахвърляните купчини книги и ръкописи и се наведе да огледа коляното ѝ.

— Уха. Изглежда дълбока. Сигурно имаш нужда от един-два шева.

— Не е толкова страшно — успокой го тя и притисна към раната смачкана на топка салфетка, за да спре подновилото се кръвотечение.

— Да ти донеса ли нещо? — попита Бен. — Лейкопласт? Или пък бренди, ако намеря някъде? Изглеждаш наистина разтърсена.

— Честна дума, чувствам се по-добре, отколкото изглеждам.

— Ако искаш да знаеш истината, изглеждаш като момиченце, което е паднало от колело, но се опитва да се държи мъжки.

Бен вдигна очи да срещне погледа ѝ и ѝ се усмихна толкова нежно, че тя веднага се почувства поуспокоена.

Той се изправи и седна на ъгъла на претрупаното бюро на Джери, изпънал крака пред себе си, тесните му кожени обувки приковани до купчина ръкописи. Докато го гледаше, Грейс реши, че той е спокоен, образован млад мъж, какъвто винаги е мечтаела да стане и Крис, когато порасне.

Отново си помисли колко е странно, че Бен си няма приятелка. От Джек знаеше, че много жени тук в офиса биха тръгнали с него на минутата. Но и да се срещаше с някоя, не я беше водил да се запознае с Джек или Натали.

— Татко казваше, че съм кльоцава, защото всеки път, когато напълнея с едно кило, го олющвам — сподели Грейс. Внезапно усилието, необходимо да води този лекомислен разговор, ѝ се стори непосилно. Добави с горчив глас: — Казвал ми е много неща... но не всичките са били верни.

Като хипнотизирана наблюдаваше гънката върху крачола на Бен. Как кара кадифето да изглежда толкова твърдо? А как успява да носи

колана си преплетен като безупречно завързана вратовръзка?

— Грейс, какво има? — чу да я пита Бен като че отдалеч. — Забрави какво казах за падането от велосипед, изглеждаш по-скоро сякаш те е бутнала кола.

— Донякъде се чувствам точно така.

— За Бога, какво е станало?

Грейс се поколеба.

— Татко ти по някаква случайност да е някъде наблизно?

Бен поклати глава.

— Разминахте се за малко. Той тръгна към центъра да се срещне с някакъв отчаян писател, който се обади преди малко. Ей, ама аз също съм добър слушател.

Всъщност, макар да харесваше Бен, нямаше чувството, че може да му се довери. Но той е тук, готов да прояви съчувствие. А с Джек вероятно ще се свърже едва след няколко часа...

Чу да се хлопва вратата на един от кабинетите надолу по коридора и се загледа как играе по красивото лице на Бен плетеницата от сянка и светлина, която се процеждаше от лампите навън през щорите зад гърба ѝ. В този миг, докато пращинки проблясваха през искрящите, трепкащи ивици, докато засенените очи на Бен я гледаха, зелени, хладни и някак далечни, един глас в главата на Грейс прошепна: „Ще съжаляваш, че си му казала.“

Сякаш усетил неохотата ѝ, Бен се отдели от бюрото и махна купа книги, за да седне до нея.

— Грейс, каквото и да е, можеш да ми вярваш.

Бен е син на Джек, каза си Грейс. И винаги се е държал добре с нея. Така или иначе, на Нола обеща, само че няма да публикува нищо от тази история.

— Става дума за Нола — чу се да изрича. — Нола Емори, помниш ли я?

— Как бих могъл да забравя? — усмихна се Бен.

— Преди малко научих, че ние... тя и аз... — Грейс изпълни дробовете си с въздух и довърши, като изпускате шумно дъх. — Ние сме сестри.

Отново изпита същата внезапна световъртежна загуба на равновесие, каквато беше преживяла в дома на Нола.

Със запъване му разказа останалото. Как Нола премахнала и последните остатъци от съмнение, като ѝ показала писмо, изпратено от баща ѝ до Маргарет. В ума на Грейс като гравирана върху надгробна плоча епитафия се беше запечатил: „Този двойствен живот ме убива, Маргарет. Няма ли някакъв начин да му сложа край, без да нараня хората, които обичам?“

Имало и други писма, обясни Нола, но какъв смисъл да ги чете всичките? Не ѝ ли стига това доказателство?

Бен слушаше, без да помръдне и без да отмести поглед. Когато Грейс свърши, той се наведе към нея, а в очите му светеше нещо повече от разбиране.

— Ами ако я накараш да ти даде онези писма — гласът на Бенджамин придоби някаква тиха настойчивост. — Книгата ти. Боже мили, Грейс, знаеш ли каква популярност ще имаме? Какви продажби?

— Не съм мислила за книгата си — отвърна тя.

В този момент Грейс съжали, че е разказала на Бен. Джек не би свел всичко до обикновен счетоводен баланс.

Главата ѝ внезапно се проясни, тя се изправи на мястото си.

— Бен, няма да кажеш на никой, нали? Дори на баща си, ако говориш с него преди мене?

— Нито дума — обеща той. — Но, Грейс, ти просто трябва да получиш онези писма.

Тя остави думите му да проникнат в ума ѝ. Бен може би гледа изгодата... но по една случайност е прав. Тук не става дума само за тях двете с Нола. Наученото току-що в кухнята на Нола хвърляше нова светлина върху всичко, което беше написала. Върху всичко, в което беше вярвала някога.

— Ще поговоря пак с нея...

Но ѝ остана неприятното чувство, че с Бен имат различни мотиви за интереса към писмата.

Миг-два три изглеждаше потънал в мислите си, с наведена глава, хванал с една ръка брадичката си. После рязко вдигна поглед.

— Казвала ли си на някой друг, освен мене?

— Дойдох направо тук.

— Хубаво — промълви Бен като че ли на себе си. — Това ми дава време.

— За какво? — попита Грейс.

Той се усмихна.

— Искам да кажа, има още време, преди да я дадем за печат. Ще можеш да направиш добавки, да пренапишеш някои глави.

— Може би... ами ако Нола откаже да ни сътрудничи?

Той се усмихна и нещо в проблясването на свършените му бели зъби я накара да изпита безпокойство. Но още по-голямо безпокойство изпита от следващите му думи:

— Е, нали знаеш, както се казва, има различни начини човек да си оплете кошницата.

Джек я държа в прегръдките си, докато не престана да трепери.

— Искаш ли да седнеш? — попита той. — Да ти донеса ли нещо? Май имам тук една бутилка шери. — Той се обърна и започна да рови в шкафа, който беше превърнал в бар и в убежище на разни ръкописи, с които още не е успял да се заеме, плакати на Асоциацията за литература, които все се канеше да сложи в рамка, рекламни подаръци, като кутията с балони, украсена с лозунга:

КАК ДА СТИГНЕМ ВЪРХА, БЕЗ ДА ОТЛЕПЯМЕ КРАКА ОТ ЗЕМЯТА.

— Ти си вторият мъж за тази вечер, който ме налива с алкохол — каза му тя с треперлив смях, докато седнаше на дивана. За щастие Джек се оказа у дома, когато му звънна преди малко. Беше предложил веднага да отиде при нея, но тя настоя да я изчака. Не искаше Крис да чуе... поне засега.

— Кой беше първият?

— Минах покрай службата ти, преди да дойда тук, и се натъкнах на Бен. — Погледна си часовника: десет и половина. Кога е станало толкова късно? Имаше чувството, че се е разделила с Бен преди не повече от час.

Джек ѝ наля чаша шери и я остави на масата до дивана. Без него би се чувствала самотна в голямата му гостна, която изглеждаше още по-просторна заради почти пълната липса на всякакви мебели.

— Така — каза той, като се настани до нея, прегърнал раменете ѝ с ръка. — Говори ли ти се?

Тя му разказа всичко, включително как се бе доверила на Бен.

Джек се отпусна на облегалката на дивана, очевидно слисан от разкритието ѝ. Тя беше благодарна, че не отбеляза веднага с радост каква мечта за издателя е всичко това, както стори Бен... но защо нищо не казва?

Най-накрая Джек се обърна към нея и каза със сериозен глас:

— По-добре ли си? Забрави книгата, интересува ме само ти как приемаш всичко.

Точно от това имаше нужда.

Просълзи се. Винаги, през целия ѝ живот, беше ставало така. Правеше какво ли не, за да не плаче пред хора, но когато се чувстваше зле, при най-малката проява на съчувствие започваше да лее сълзи като из ведро.

— Ох, Джек — тя преглътна въпреки буцата в гърлото. — Ще се оправя. Само съм толкова... толкова... ох, не знам.

Сгуши се в извивката на ръката му.

— Ядосана?

Грейс го погледна и осъзна, че е прав. Дявол го взел, тя наистина е ядосана. На баща си, задето я е лъгал. На Нола, задето чака толкова, колкото ѝ каже. Това не променяше случилото се с Нед Емори, тя беше напълно уверена, че смъртта му е нещастен случай. Но не беше ли татко ѝ косвено виновен по някакъв начин? Макар Нед да не е знаел кой е истинският баща на Нола, той добре е съзнавал, че тя не може да е негово дете. В противен случай би ли стигнал дотам, да насочи пистолет към Маргарет?

— Как е могъл да постъпи така с нас? — извика Грейс.

— Какво те кара да мислиш, че го е направил, за да ви нарани? — попита Джек.

— Джек, нима не разбираш? Той ни е лъгал. Не само това, той е имал дете от Маргарет.

— А ти се страхуваш, че може да е обичал това дете повече от тебе?

В този миг Грейс изпита омраза към Джек. Но после осъзна, че той просто се опитва да ѝ помогне да изясни чувствата си. Пое си дълбоко дъх.

— Може би... — Нещо у нея се скъса и ѝ причини силна болка.
— О, Джек... ами ако е било така?

— Мисля, че е напълно възможно — започна той бавно — да те е обичал дори повече, отколкото при обикновени обстоятелства. Мисля, че когато те е гледал, не се е сещал за Нола, а се е ужасявал, че може някога да го изоставиш.

Сълзите на Грейс преляха и потекоха на горещи потоци по бузите ѝ.

— Да, той ме обичаше, в това поне съм сигурна.

— Тогава значи не знаеш какво е мястото на майка ти във всичко това.

Грейс се сети за предстоящото гостуване на майка си и притисна ръка към устата си.

— О, Боже, тя ще бъде тук след две седмици!

— Ще ѝ кажеш ли?

Грейс помисли за миг, а после отговори:

— Трябва. Но имам чувството, че може би вече знае, макар и подсъзнателно.

— Значи ли това, че смяташ да промениш книгата?

Изразът му само намекваше за надеждата, която би трябвало да изпитва.

Тя сложи ръка на коляното на Джек. Вече няколко часа не се беше чувствала така спокойна.

— Да — отговори Грейс. — Но не защото това ще помогне на „Кадоган“. Само не ме разбирай погрешно, аз ти желая доброто, но това ще направя заради себе си. Струва ми се, винаги съм разбирала, че нещо липсва от съвършения ни семеен портрет. Не знаех какво е, но това не ми попречи да го търся. Може би от самото начало това ме е накарало да седна да пиша книгата.

Джек се усмихна.

— Без да искам, се сещам за онова китайско проклетие: „Внимавай какво си пожелаваш, защото може да си го получиш.“

Грейс се изправи.

— Най-добре да тръгвам. Казах на Крис, че излизам за малко.

— Ще те закарам.

— Джек, не си длъжен...

Той я накара да млъкне с целувка.

— Трябва да има някои неща в живота, на които можеш да разчиташ. Аз съм едно от тях.

„Наистина ли мога да разчитам на тебе?“ — запита се Грейс. Щом и Уин, и баща ѝ — на които беше разчитала и им беше вярвала така, както вярваше в Светото писание, което ѝ преподаваха по вероучение — бяха способни на толкова големи предателства, как да вярва в Джек?

Час по-късно, докато се приготвяше за лягане, Грейс изведнъж спря да си мие зъбите, вцепенена от една шокираща мисъл: „С Нола си приличаме повече, отколкото със Сиси.“ Развълнувана от това откритие, тя си изплакна устата и остави четката на мраморния плот до стъкления буркан, пълен с всякакви подобни на бижута дреболии: морски раковини, стари топчета, копчета, пайети, мъниста, събрани отгук-оттам през годините.

Погледна се в огледалото, като отбеляза разсеяно бледата кожа и тъмните кръгове под очите. Една дума ехтеше в главата ѝ: сестра. Сега, когато вече се освобождаваше от шока, тя се запита какво би било Нола да ѝ бъде сестра.

Странно? Неловко? Да, но...

Възможно ли е някога да станат приятелки? Дали един ден ще се доверява на Нола така, както цял живот не можа да се довери на Сиси въпреки желанието си?

„Не разбирам защо си решила да си губиш времето с толкова по-възрастен мъж, като само да щракнеш пръсти, и можеш да си върнеш Уин.“ Грейс почти чуваше отговора на Сиси в стил „знам по-добре от тебе“, ако ѝ разкаже за Джек.

От друга страна, можеше да си представи как Нола би се усмихнала, уморена от целия свят, и би казала нещо като: „Любовта не е винаги песен, понякога се налага да я приемеш такава, каквато е.“

Грейс беше сигурна, че за разлика от Сиси Нола няма да изпитва необходимост да критикува сестра си, за да се издигне в собствените си очи. Каквито и мании или ревности да таи, Нола изглежда жена, която ще се изправи лице в лице с тях. Не само това. Щом е самотна майка, тя трябва да е свикнала сама да оправя нещата.

Като мене.

Докато осъзнаваше приликата, Грейс наблюдаваше появата в огледалото на една лека, насмешлива усмивка.

Тя си представи как ще опознае момичетата на Нола и установи, че идеята ѝ харесва. Едва познаваше синовете на Сиси, да не говорим пък за близост между тях. Единственият път, когато семейството на Сиси ѝ дойде на гости в Ню Йорк (тогава тя още беше омъжена за Уин), Бо и Били едва не срутиха къщата с боричкането си. Когато най-сетне Грейс им се скара, сестра ѝ се изправи възмутена, все едно ги е натупала с каиша (което, като си помислиш, не беше лоша идея).

А пък Дани и Таша изглеждаха толкова сладки. Какво ли би било да ги заведе по всички места, където водеше по-рано Крис, преди той да обяви мораториум върху „бебешките занимания“: Детския музей, зоологическата градина, магазина за играчки? Какво ще кажат дъщерите на Нола за една паднала от небето леля?

Ами Крис? Той какво ще каже, като му представи цял нов семеен клон? Дали ще се дръпне от Нола, както се дърпаше от Джек?

Толкова много въпроси. Всеки от тях водеше до десет други. В мозъка на Грейс настана бъркотия. Засега само едно нещо изглежда ясно — че съобщението на Нола е не толкова епилог в историята на родителите им, колкото начало за Нола и Грейс.

Издание:

Айлин Гоудж. Благословени лъжи. Книга първа

ИК „Бард“, София, 1995

Редактор: София Бранц

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.